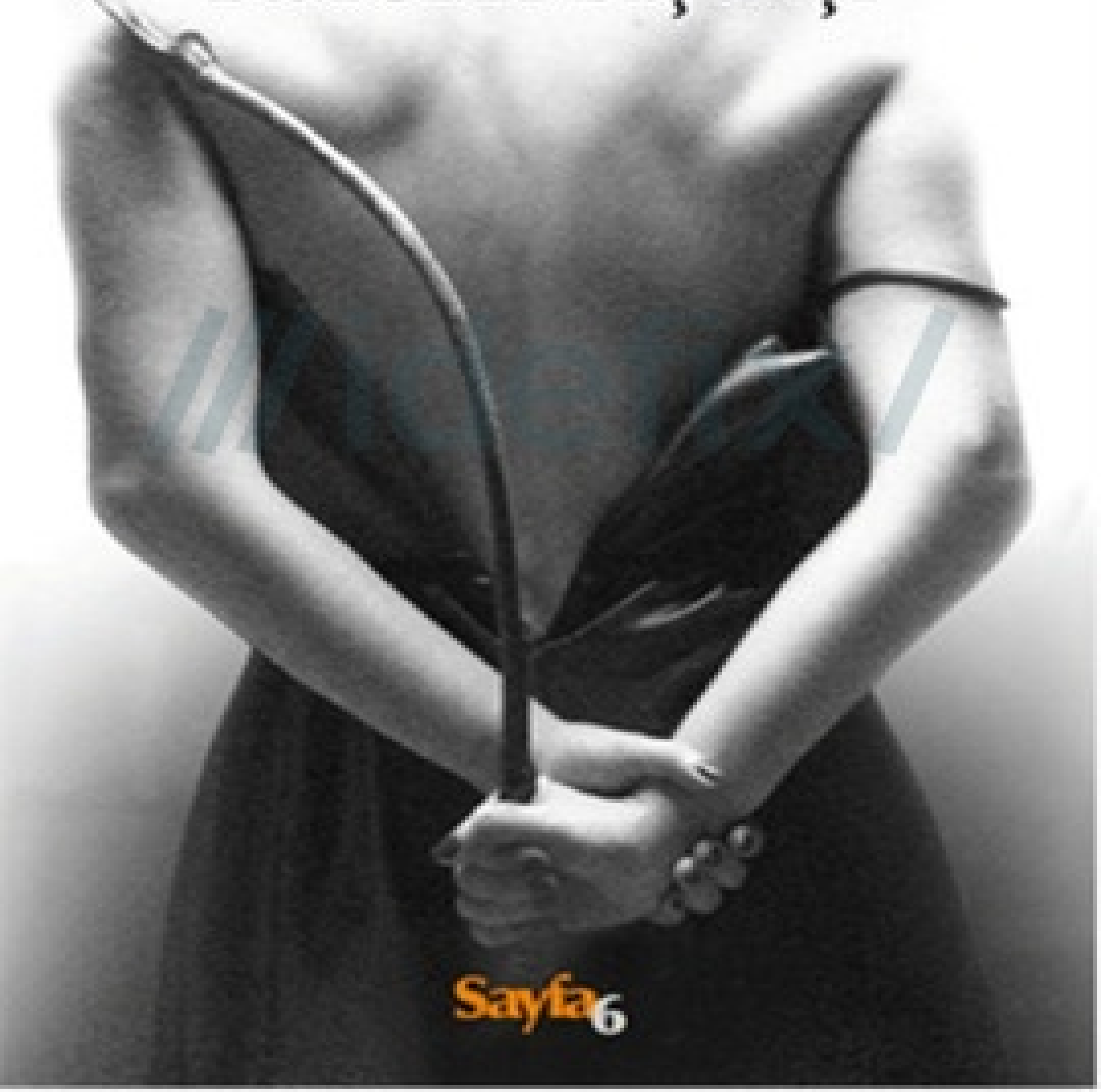
itaatkâr

Karolin Fişekçi

İTAATKÂR

Karolin Fişekçi

Karolin Fişekçi, 1979 yılında İstanbul’da doğdu. Çalışmalarını İstanbul’da sürdürüyor. Resimden performansa, heykelden fotoğrafa geniş ve farklı disiplinlerde yapıtlar üretiyor. Cinsellik, detaylar ve insan psikolojisi işlerinin ana hattını belirliyor, itaatkâr yayınlanan ilk romanıdır.

Kapak tasarımındaki yardımları için Birol Bayram’a ve fotoğrafları çeken Kaan Çaldıran’a teşekkür ederim.

1

Tek bir hayat onu kesmezdi. Onunki gibi kuvvetli bir ruh pek çok hayatı ve ölümü barındırabilirdi. Mine tüm bunların farkındaydı, yaşam onun için sonu gelmez bir yolculuktu. Aklının kıvrımlarında dolaşan her düşünce, içinde soluk aldığı bu hayatın canlı bir resmiydi. Her rengini, her fırça darbesini nefesiyle harladığı bir resimdi bu. Yaşamda ardına düşeceği tek şey tutkularının ona yön verdiği bir aşktı. Aşkla nefes alan bir yaşam... Ve tüm yaşamlara tuzak olan bir tutku. Tutkuları ise hayatının lokomotifi, bazen ise uçurumuydu. Bu tutkunun peşinden gitmeliydi. Kendini bildi bileli bunu yaptı da. Hiç geri durmadı sevmekten, tutkularını kovalamaktan. Tutkuyu aramak, onu kovalamak Mine için olağan bir durumdu. Bunun için olsa gerek, hayatındaki her şeyi en saf haliyle yaşamıştı. Mutluluğu da, üzüntüyü de hep en yükseklerde, en derinlerde yaşardı. Oyunlardan kurulu bir dünyası vardı sanki. Oyuncağının elinden alınmasını istemezdi. Hep tutkusunun peşinden gittiği için her şeyi en saf haliyle yaşamıştı. Mutlulukları, üzüntüleri ve tüm hatırlayışları. Dokunduğu her şeyde kalp atışlarını daha da derinden hissederdi. Nerede ve ne zaman geleceğini de pek düşünmezdi. Mutlu olduğunda dünyanın en mutlu insanı olurdu. Üzüldüğünde ise dünyanın en mutsuz insanı. ... Bu kırılganlık onun en saf, en dokunulmamış yanıydı.

Beklemeyi hiç sevmezdi. Hayattaki her şey onun için hız demekti. Kendine beklemeyi yakıştıramadığı için o bekleme zamanlarında hep başka şeylerle ilgileniyordu. Unutmak istiyordu o beklediği şeyi. Beklediği ister hayatının aşkı, isterse bir hastane sırası olsun. Şimdi de aslında sabah yapmak istediği ama son anda kendine sakladığı arzuyu düşlüyordu.

Sevgilisi Fuat’ın sağına soluna güvenebilse yapacağı minik bir çılgınlıktı hayali.

Sabahın ilk ışıkları Fuat'ın en sevdiği zamanlardı. O gün arzuyla uyanan Mine içinde Fuat’ın erkekliğini hissetmek için yanıp tutuşuyor. Üzerine önünü leoparlı bir kuşak ile bağladığı siyah bir gömlek elbise, altına da yine leoparlı bir topuklu ayakkabı giyiyor. İçine hiçbir şey giymiyor. Sabah sürprizi yapmak için deliklerinden birine pembe bir vibratör sokuyor ve o halde sevgilisine gidiyor. Fuat kapıyı açar açmaz içeri dalıyor, kapıyı kapatıyor ve kuşağı çözüp çırılçıplak kalıyor. Fuat şaşkın, ama itiraz edemiyor. Mine o kadar şehvetli ki ona gelinceye kadar bir vibratörü içinde tutmuş. Tüm bu manzarayı Fuat’a gösteriyor ve ondan pantolonunu çıkarmasını istiyor. Pantolonu ve çamaşırından kurtulduktan sonra Fuat’ı yere yatırıyor. Elindeki leoparlı kuşakla gözlerini bağlıyor. Önce bir kere nazik bir şekilde onu öpüyor sonra yüzüne arkasını dönerek oturuyor ve bir güzel kendini yalatıyor... Bir yandan da birazdan içine alacağı erkekliğini ağzında hissediyor...

Ansızın başını kaldırdı, etrafını yoklamaya başladı. İç içe geçmiş seslerin uğultusuna eşlik eden bir karmaşanın orta yerinde düşüncelerinden sıynldı bir an. Beklediği hastane koridorunda başlangıçlar ve bitişler fark etmişti. Ürkek bir kuş gibi titreyen hamile genç bir kız ile erkek arkadaşı takıldı gözüne. İhtimal ki kürtaj olacaktı. Sonra o kalabalığın içerisinde küçük bir çocuk ve bebeğini susturmaya çalışan bir kadın. Genç çiftin kürtaj için geldiğini kızın endişeli bakışları ele veriyordu. Sevgilisi ise tedirgin bir acemilikle genç kızın elini tutup onu teselli etmeye çalışıyordu. Büyük ihtimalle ayrılacaklardı. Kürtaj olmuş hiçbir kadın bebeğin sahibiyle eskisi gibi devam edemezdi, hele de böyle gençken ve evli değilken. Kız bütün bunları yaşamasına sebep olduğu için o erkeği suçlayacaktı. Çifti ameliyathaneye doğru aldılar. Şimdi Mine bir süre daha bekleyeceğinden emindi. Birazdan kürtajı yapacaktı doktor. Genç çiftin ardından bakakalan Mineyi koridordaki hareketlilik kendine getirdi. Çocuklu annenin kızı sıkıntıdan ne yapacağını bilmez halde etrafta dolaşırken Mine’nin ojelerine, takılarına ilgi gösterdi. Kırmızıya yakın bordo oje sürmüştü Mine, ilk defa karşılaştığı bu durum küçük kıza değişik gelmişti. İki yaşlarındaki meraklı kız çocuğu Mineye *“Bu ne? Bu ne?”* şeklinde sorular sorarken; Mine de büyük bir insanla konuşur gibi ilgilenmeye başladı kız çocuğuyla. Küçük kız pür dikkat süzüyordu Mine’yi. O hastane koridorunda kimse benzemiyordu ona. Altın pırıltılı uzun açık kumral saçları, geniş alnı, iri ela

gözleri ve parlak mavi üzeri krem rengi puanlı elbisesiyle ile ufacık çocuğun dikkatini çekmişti hemen. Annesi ise çocuklarla ilgilenmekten olsa gerek oldukça bakımsız gözüküyordu. Durumu fark eden anne bebek arabasını olduğu yerde bıraktı.

“Ablayı rahat bırak,” diyerek kızının elinden tutarak götürmek istedi. Fakat halinden memnun olan Mine gülümseyerek engel oldu.

“Yok rahatsız etmiyor. Konuşuyorduk biz onunla.”

Küçük kıza dönerek, “Adın ne senin?” dedi.

Utandı küçük kız, hemencecik annesinin eteğinin arkasına saklandı. Ürkek ve kaçamak bakışlarla süzdü Mine’yi. Annesi.

“Kızım söylesene ablaya adını,” diyerek araya girdi. Anne gelince iş ciddiyete bindi. Küçük kız yanlış bir şey yapıyormuşçasına tedirgindi. Oysa küçük kızın annesi ya Mine’nin yaşındaydı ya da daha küçüktü. Kadınla biraz konuşunca yaşının kendinden küçük olduğunu ve üçüncü çocuğa hamile olduğunu öğrendi. Tanrım! Mine daha kendini çocuk gibi hissederken birileri çoktan üç tane çocuğun sorumluluğunu almıştı. Hiç bilmediği, tanımadığı bir dünyaydı bu. Bir an için bu kadınlık hali ona çok yabancı geldi. Karşısındaki kadına sadece kontrole geldiğini söylediğinde annenin bu cevabı yetersiz gören bakışlarındaki ifadeyi fark etmek Mine için daha da sinir bozucu oldu. Çocuklarla iyi anlaşıyordu. Ama çocuk sahibi olmak istemediğini o an bir kez daha fark etti. Her gün etrafında gördüğü o kadınlar gibi, bu anne gibi olmayı asla istemiyordu.

Mine kendini bildi bileli hem kalabalık içinde hem de yalnız olmuştu. Erkeklerle ve çocuklarla anlaşırdı; kadınlarla pek anlaşamazdı. Çoğunlukla erkekler gibi düşünürdü, ruhu ise hep çocuk saflığında ve tazeliğindeydi. Çok isterdi kadınlarla anlaşabilmeyi. Fakat bunu bir türlü başaramamıştı. Belki de kadınlar onun istediği, düşündüğü gibi olmalıydılar. Oysa Mine özgürlüğünden ve tutkularından hiç taviz vermezdi, yaşam hep onun etrafında dönmeliydi. Bu yüzden kendini hiçbir yere ait hissetmemiş, herhangi bir topluluğun üyesi olmamıştı.

Çocuklu kadını içeri aldılar, ondan sonra sıra kendisindeydi. Neyse ki fazla beklememişti, öğle vakti bir aradan faydalanarak gelmişti hastaneye. İçeri girince devamlı gittiği doktoru ile birbirlerine kısa bir hal hatır sordular. Şimdiye kadar gittiği jinekologlar hep kadın olmuştu. Buna

özellikle dikkat etmemişti ama bu durumdan da memnundu. Bir erkeğe başka şartlarda bacaklarını açmayı isterdi her zaman.

“Şikâyetiniz?”

“Rutin kontrol ve smear testi yaptıracaktım.”

Birkaç gündür sevgilisiyle birlikte olmamıştı ve bu arada her kadının senede bir yaptırması gereken bir testi yaptıracaktı. Cinsel ilişkiden sonraki gün bu test olmuyordu ve Mine ile sevgilisi neredeyse her gün birlikte oluyordu.

“Hazırlanın, sizi şöyle masaya alalım.”

Üzerindeki elbisenin eteği boldu, içerideki odada sadece iç çamaşırını çıkarıp jinekolog masasına geçti. Doktorun asistanı, masaya yerleşmesine yardım etti ve üzerine beyaz bir örtü örttü. Ultrasonla baktığı yumurtalıkları gayet sağlıklıydı, hiçbir problemi yoktu. Smear testi için bir spekulum istedi doktor. Bu aletten hiç hoşlanmıyordu Mine. Hele bu kullan-at plastik olanlar çıkmadan önce metalden, buz gibi bir alet sokuyorlardı ve Mine her defasında bundan nefret ediyordu. Asistan normal boy bir spekulum uzattı, fakat doktor itiraz etti.

“Baksana ne kadar küçük, buraya bu koca alet olur mu? Küçük boylarından getir.”

“Elimizde kalmamış sanırım ama ameliyathanede bir tane vardı sanki.”

Asistan kız, ameliyathaneden aleti getirmeye gitti ve Mine bacakları açık jinekolog masasında beklemeye başladı. İlk defa böyle bir durumla karşılaşıyordu. Önceden spekulumların boyutuna dikkat etmemişti; spekulum onun için sadece canını acıtan bir aletti. Demek ki artık başka çeşitleri de çıkmıştı bunca zaman sonra. İlk kez bir jinekolog masasına on iki sene önce on altı yaşındayken yatmıştı. O zaman vajinasına herhangi bir spekulum sokulmamıştı. Hem henüz küçüktü hem de geliş sebebi çok farklıydı. Aslında kendisi pek de gönüllü yatmamıştı masaya. İnsanın on altı yaşındayken aklına jinekolağa gitmek gelmezdi. Zaten Mine’yi de doktora kız arkadaşları götürmüştü. Onun adına doktordan randevu almışlar ve onlarla beraber doktora gitmesini, muayene olmasını istemişlerdi. Bu muayenenin sebebi herhangi bir rahatsızlık falan da değildi. Bekâret kontrolüne girmesini istemişti arkadaşları.

Çünkü Mine yaz aylarında bir erkekle yakınlaşmıştı. Bu yakınlaşmayı da tüm ayrıntılarıyla kız arkadaşlarına anlatmıştı.

Mine kız arkadaşlarından çok farklıydı. İlk kez bir erkekle öpüşen ve farklı zevkleri merak eden hep o olmuştu. Kız arkadaşlarına anlattığı ilk yakınlaşmasını yaşadığı o gün bir erkekle çırılçıplak bir yatağı paylaşmıştı. Zevkle öpüşmüşler ve birbirlerinin vücuduna dokunmuşlardı. Mine o gün ilk kez bir erkek karşısında çıplak kalmıştı ve o yıllarda bu yaptığından utanmıştı. Henüz çok gençti. Şimdiki gibi güzelliğinin farkında değildi. Her şey bir anda olmuştu. O gün erkek arkadaşının evine giderken bu kadar ileri gideceği hiç aklına gelmemişti. Ne olursa olsun en azından altındaki iç çamaşırı kalır diye ummuştu. Karşısındaki erkeğin atak hali hiçbir şeyin düşündüğü gibi sonuçlanmasına izin vermemişti. Soyundukça ve kabaran erkekliğini gördükçe kendisinin de buna bir karşılık vermesi gerektiğini hissetmişti. O yaşlarda genç kızların erkeklerin karşısında daha zayıf olduğunu şimdi çok daha iyi görüyordu. Merak ve karşısındaki erkeği mutlu etme isteği onun sınırlarını aşmasına sebep olmuştu. Zaten bir gün elbet olacaktı bu. Şimdi ya da daha sonra ne fark ederdi ki... Hayatında ilk defa dişiliğinin taze meyvesi bir erkeğin dudaklarıyla buluşmuştu. Önceden öpüşmüştü, bir erkeğin organını dudaklarına değdirmişti fakat hiç dişiliğinin en mahrem yerine birini bu kadar yaklaştırmamıştı. Bundan önce değerini fark etmediği bir yerine, büyük bir kıymet verilmişti ve ilk defa ona alıcı gözüyle bakan birinin karşısındaydı. Mine kendini farklı ve özel hissetmek istemişti. Minik organına ve klitorisine değen dil darbeleri, küçük öpücükler hoşuna gitmişti. Birlikte olduğu erkeğin parmağını dişiliğinin minik deliğine sokmaya kalkışmasıyla irkilmişti.

“Bilmiyor musun? Ben bakireyim daha.”

Genç delikanlı parmağını çekmişti, bir yandan da,

“Merak etme bir şey yapmayacağım. Bekâretin geride, sadece ucunu değdirmek istiyorum,” diyerek erkekliğini Mine’nin el değmemiş dişilik meyvesine sürtmeye başlamıştı. Mine hem karşı koymak istemiş hem de yapamamıştı. Fakat bir yerden sonra canının acıdığını hissederek kendini geriye çekmişti.

O olayın ertesi günü bu yaşadıklarını tüm samimiyetiyle kız arkadaşlarına anlatmıştı. İşte bu olay ilk kez bir jinekoloğa gitmesine vesile olmuştu. Kız arkadaşları Mine’nin bekâretini kaybedip kaybetmediğini merak etmişlerdi. Bu meraklarını gidermek için ondan habersiz randevu almışlardı. Kız arkadaştarı kendilerince büyük bir iyilik yapıyordu Mineye. Doktor erkekti. Mine ilk ve son kez bir erkek jinekoloğa o zaman

görünmüştü. Belki de sonraki yıllarda bir totem gibi bir daha erkek jinekoloğa gitmemişti. Doktor kendisine bekâret zarının durduğunu ancak üzerinde bir çentik olduğunu söylemişti. Belki bir dahaki ilişkide kanayabilirdi ama kanamama ihtimali de vardı. Mine de bunları aynen kızlara iletmişti. Kızlar bu durumdan fazla endişelenmişti sanki. Mine ise bunu hiç önemsemedi. Artık bu zamanda böyle şeylere takılmamak gerekiyordu. Ertesi gün dört kız arkadaşı da toplanıp onu çağırmıştı. Onu aldıkları ortak bir kararı açıklamak üzere kenara çekmişlerdi.

“Hep beraber karar verdik ve artık seninle arkadaşlığımızı bir süre kesmeye karar verdik. Sen bekâretini kaybetmişsin. Ailemiz bunu öğrenirse seninle arkadaşlık ettiğimiz için bize kızar. Hem ayrıca bu da sana bir ders olsun.”

Söylemiş oldukları aynen buydu. Mine hiçbir anlam verememişti bu olanlara. O günden sonra da hiç yakın kız arkadaşı olmadı. O yaz günü tek başına bırakılmıştı Mine. Aslında bu onun için yeni başlangıçların ilk adımı olmuştu. Artık ayaklarının üzerinde daha güçlü durmayı öğrenecek ve kendisini bambaşka bir insan yapacaktı. Artık güçlü ve kendine güvenen bir Mine vardı. Hayata bakışı, seçtiği meslek ve tüm başarılarında yalnızlığının ona kattığı oldukça çok şey vardı.

Dişiliğini hissetmeye başladığı ve yalnız kaldığı zamanlardan itibaren tarihe, güzel sanatlara ve karşı cinse hep bir tutkusu oluşmuştu. Tarih tutkusunun altında mutlak bir yere ve bir zamana ait olmadığını hissetmesi yatıyordu. Yalnız kalınca okumaya daha fazla vakit ayırmış ve tarihi yerleri gezmeye başlamasıyla bu ilgisi artmıştı. Cinselliğe düşkünlük ise neredeyse ona Tanrı tarafından bahşedilmiş lütufların bir tamamlayıcısıydı. Karşı konulmaz bir çekiciliğe sahipti, sanki erkekleri cezp etmek için yaratılmıştı. Parlak porselen gibi beyaz bir ten, bal rengine yakın, güneşte parlayan uzun açık kumral saçlar, baktığınızda içinde kaybolacağınız derinlikte ela gözler ona meleksi bir güzellik verirken vücudunun kıvrımları şehvet uyandırırdı. Dudakları hem ufak bir kız çocuğu masumluğu taşıyor hem de alt dudağı daha dolgun haliyle emilme isteği uyandırıyordu. Öyle pek uzun boylu değildi, narin hatlara sahipti ve bu erkeklerde onu istediği gibi kucaklamak, şekil vermek, alıp götürmek arzusu yaratırdı. İnce bel, el ve ayak bilekleri vücudunun çekici yuvarlaklığını daha da ortaya çıkarıyordu. O uçları yukarı doğru bakan göğüsler iri bir kadında olsa hiçbir anlam ifade etmezdi ama

Mine’de büyük bir silahtı. Dışa doğru kıvrımlı, dar ama dolgun kalçaları fethedilmeyi arzuluyordu.

Jinekolog masasında sahip olduğu en değerli iki organdan biri açıkta yatarken aklına geçmiş gelmişti nedense. Doktora önceden küçük boy spekuluma rastlamadığını, küçük boy spekulumu ne sıklıkta kullandıklarını sordu merakından. Doktorsa pek kullanmadıklarını o yüzden hemen bulmasının zor olduğunu söyledi.

“Sizinki oldukça dar ve biz pek böylesine rastlamıyoruz,” dedi. Bu Mine için çok gurur duyacağı, küçük bir kız çocuğu gibi kendisini şımartacağı bir durumdu. Güzelliğinin ve bedeninin eşsizliğinin farkındaydı, şimdi bir kere daha tescillenmiş oluyordu. En önemsediği iki organından biriyle ilgili bunları duymak onu çok mutlu etmişti. Diğer önemsediği organı ise beyniydi. Beyninin yönetimi olmazsa en güzel organ ya da kadın bile bir hiçti, bunun da bilincindeydi.

* * *

Hastaneden çıktıktan sonra işe geçti. Bir gazeteye haftada bir yazı yazıyordu. Mesleğine âşık bir arkeologdu. Hayatını yazdığı yazılardan kazanıyordu. Sadece tarih ve arkeoloji üzerine de yazmazdı. Üslubunun kadınsı özelliği, yazdığı köşeye ayrı bir renk katmıştı. O güzellikteki bir kadından günlük hayat ve cinsellik yazması beklenirdi. Mine bunu da çok iyi becerirdi. Genç yaşına rağmen kendi ayaklarının üzerinde duruyor ve hatırı sayılır bir çevre de ediniyordu. Fakat bu ancak gününü kurtarıyordu, kenarda bir birikmişi yoktu henüz. Onun gibi güzel ve özgürlüğüne düşkün bir kadın kendini şımartmaya ya da şımartılmaya da düşkündür. Bunu kısıtlı bir şekilde yapıyor ama hayallerini ve isteklerini de ötelemek istemiyordu.

Şehirden uzakta, antik bir şehre yakın, yarı ahşap yan taş verandalı, deniz gören bir ev; arkada bir zeytinlik ya da üzüm bağı; bir sürü evcil hayvan ve bir at, denizde her an uzak kıyılara gitmeye hazır bir yelkenli ve tabii bunları paylaşacak âşık olduğu bir erkek. Böyle bir ortamda yaşarken de insanlara yardım etmek, doğayı korumak ve insanlara örnek bir yaşamı olsun istiyordu. Yaşamı bir sanat gibi düzenlemekti hayali.

Bazen bu yaşam şartlarında ne kadar koşsa da hep aynı yerde duruyormuş gibi geliyordu ona. Bazen de çok hırslı olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu, yaşına göre iyi bir yerde olduğunu söyleyerek teskin ediyordu kendisini. Ruhunun derinliklerinde bir yerde ailesinin iflas etmeden önceki rahat yaşamına bir özlem vardı. Devamlı çalışmak zorunda olmasa bile geçinebileceğini, kişisel lükslerini yaşayabileceğinin bir güvencesi olmasını isterdi. Onun güzelliğinde ve zekâsında olan biri isterse bunu bir erkek üzerinden çok rahatlıkla elde edebilirdi. Fakat bu onun mizacına çok tersti. Doğru bildiğini her zaman söylerdi ve başka birinin onun üzerinde tahakküm kurmasına asla izin veremezdi. Her şeyden önce kendisi istemeliydi. Eğer bir erkeğe ruhuyla, bedeniyle teslim olacaksa bu kendi isteğiyle olmalıydı. Bunun da yolu aşktan başka ne olabilirdi ki. Yoksa erkekleri yönetmek hiç de zor değildi.

Hayatında belli dönüm noktaları olmuştu, çoğu kendi elinde değildi ama bu zamanlarda şartlara göre evrilebilmek değer verilmesi gereken bir meziyetti. Üniversiteye başladığı yıl ailesi bir iflas yaşamıştı. Ailesinin el bebek gül bebek büyüttüğü, prenses gibi yetiştirdiği tek kızı bir anda devrik bir prensese dönüşmüştü. Alışkın olduğu şartların değişmesi, yaşadığı şehir merkezindeki lüks semtten daha uzak daha mütevazı bir mahalleye taşınmak zorunda olmaları onu en başta çok etkilemişti. Önceden erkeklere eğlendiği varlıklar olarak bakarken şimdi bir kurtarıcı, bir prens aramaya başlamıştı sanki, iyice kırılgan olduğu ve beklentileri dışarıdan beklediği bir zaman dilimi olmuştu hayatında. Belki de hayatının en önemli yıllarıydı bu zamanlar.

Birkaç hayal kırıklığı onu sağlamlaştırmaya ve eskisinden çok daha güçlü olmasına yetmişti. Bu zamanlarında tanışmış olduğu kendinden yirmi yaş büyük bir erkek ona hem sevgili hem de bir nevi öğretmen olmuştu. Bu akşamüstü de iş yerinde onu ziyarete gelecekti. Aslında çalıştığı gazetede yazmasına vesile olan da bu eski sevgilisi İskender’di. Mine ile yolları ayrıldıktan bir süre sonra şehri terk edip güneye yerleşmişti. Senelerdir görüşmüyorlardı, ancak özel günlerde birbirlerini arıyorlardı. Özellikle son iki senedir Mine’nin Fuat ile birlikte olmaya başlamasıyla bu daha da azalmıştı. Zaten Mine o zamandan beri ortak çevrelerinden kopmuştu. Şimdi ise heyecanlıydı, merak ediyordu İskender’in gelme sebebini, asla belirsizliklere tahammülü yoktu ve içinden, benim bildiğim İskender zorunlu olmadıkça İstanbul'a gelmez, hayret, ne oldu acaba? Bana özel bir şey mi söyleyecek yoksa öylesine mi geliyor, diye geçiriyordu.

Mine misafiri için dağınık olan masasını toparlarken, İskender ofisten içeri girdi. Eskisine göre saçları ve sakalları biraz daha beyazlamıştı fakat şimdi daha sağlıklı gözüküyordu. İskender'i görünce uğraştığı şeyleri bıraktı, gülümseyerek onu karşıladı. Mine topuklu ayakkabılara rağmen daha yukarı uzanarak, İskender de eğilerek yanaktan öpüştüler ve kısa bir müddet dostça sarıldılar. İskender Mine'nin neredeyse iki katıydı.

Geçmişte Mine İskender'in kucağına yatıp, başını omzuna koymayı ve öyle saatlerce kalmayı, fısıldayarak konuşmayı çok severdi. Fakat zaman içinde ilişkide kendini bir babanın kızı gibi hissetmeye başlamıştı. Bu da Mine'nin ondan yavaş yavaş uzaklaşmasına sebep olmuştu. Zaten o kadar yaş farkıyla yürümez diye bakmaya da başlamıştı ilişkiye. Şimdi İskender artan beyazlarına rağmen eskisinden genç gözüküyordu. İskender'in sevgiyle bakan kahverengi gözleri, aradan geçen onca zamana rağmen hâlâ o aynı eski dostu sıcaklığında bakıyordu ve bu bakışları görmek Mine'nin hoşuna gitmişti. İskender her zaman günü yaşayan, türlü ilgileri olan, pek kural tanımayan ve genç ruhlu biriydi. Çok şey öğretmişti Mineye. Fakat bu özellikleri o zaman için Mine'ye sorumsuzca gelmişti ve yaşı da ayrılmalarına sebep olmuştu. Şimdi bakınca Mine İskender'in aslında haklı olduğunu görüyordu. Anı yaşamak ve hayatta hiçbir şeyi dert etmemek en doğrusuydu belki de. O bildik hal hatır konuşmalarından sonra,

"Seni buraya ne attı?" diye sordu.

"Bir tekne aldık benim ortakla. Ataköy Marina'da, onu benim oraya götüreceğim. Bir de senin hiç gelmediğin, görmediğin kulübe yeni bir ses tesisatı yapıyorum, giderken Ahmet'te bıraktığım bir subvoofer'ı ve birkaç ekipmanı alacağım."

"Yaa güle güle binin, hayırlı olsun. Nasıl bir tekne?"

İçinde hafif bir ne güzel hayat yaşıyor düşüncesi, iç çekişi ile gülümseyerek tebrik etti Mine ve bir şey içip içmeyeceğini de sordu. İskender'in kahve istemesi üzerine iki sade kahve söyledi. Ardından İskender teknenin türlü detaylı özelliklerinden büyük bir zevkle ve karşısındakine öğreterek bahsetmeye başladı. Bu konuda da ancak uzmanların bileceği bilgileri edinmişti her zaman yaptığı gibi. Sonra kolonlara, ses sistemlerine geçiyordu ki kahveler geldi. Mine de bunun üzerine yerini değiştirip İskender'in daha yakınına geçti, kahveyi yamacına alıp bacak bacağa atarak oturdu. Dizinin hemen üzerindeydi elbisesi ve krem rengi çok zarif topuklu ayakkabılar giymişti. Burnu açıktı ve bordo

renge boyanmış bakımlı ayak parmakları gözüküyordu. İskender'in gözü Mine'nin ayaklarına gitti.

"Ayakkabıların ne güzelmiş, ayaklarının tüm güzelliğini ve zarifliğini gözler önüne seriyor."

"Teşekkür ederim. Sen ilk günden beri ayaklarıma meraklıydın, eh ben de şımartıyorum onları. Birbirinden güzel ayakkabılar alıyorum devamlı. Ayrıca artık başka hayranları da var."

"Tahmin edebiliyorum. Sevgili olsaydık kavga çıkardı ama yine de kıskanmadım desem yalan olur."

"Gizli, kölem olmak isteyen hayranlar canım. Uzun hikâye şimdi bu. Neyse şimdi bunu anlattırma bana, kulüpten bahset."

"Geçen sene daha hazırlık senesiydi, başlangıçtı. Bu sene kulübü gerçekten istediğim şekilde yapıyorum. Bir ortak buldum, şu önceden istediği kolonları alıyoruz. Bu sene sahili uçuracağız. Sen de hiç gelmedin ki! Bak artık buraya kadar geldim, seni davet etmek için. Gel, misafirim ol. Hatta değerlendir yeri, beğenirsen eğer bir de yazı yaz hakkında."

"Çok isterim aslında ama biliyorsun ha deyince çıkıp gelemiyorum."

"Yapma kızım, işim engel falan deme. Biliyorum bu işleri, ayrıca istersen patronunla da konuşabilirim."

"Yok canım, ne gerek var şimdi. Gelecek olursam ben hallederim ama var işte bazı sebeplerim."

"Yeni o esrarengiz sevgilin mi sebep?"

"Sonuçta sen eski sevgilimsin, ne düşünür? Hem pek onu bırakmak da istemiyorum."

Biraz müstehzi bir gülümsemeyle İskender,

"Aman canım, o da gelsin. Hem tanışmış oluruz yeni damat adayı ile. Tüm bizim çevre orada, görsün, tanısın çevreni o da. Bakalım sınıfı geçebilecek mi?" diye takıldı.

"Aman İskender!"

"Yok ama ciddiyim, sevgililer aslında kalabalık içinde, karşılıklı arkadaşlar arasında birer çift olur. Senle ayrıldık, arada dostça görüşüyorduk bizim çevrede, sonra biriyle tanıştın ve kayboldun."

“Biraz öyle oldu. Âşıkken insan gerek duymuyor başkalarıyla görüşmeye.”

“Tabii aşk iki kişiliktir ama neden utanasın ki? Ayrıca sen sosyal olmayı seversin. Nasıl kapandın bu kadar, hayret ediyorum.”

“Neyse sen bunları geç de yayınevi devam mı onu söyle, çoktandır yeni kitap görmedim.”

“Haberin yok mu, devrettim. Oradan uğraşmak zor oluyordu. Ahmet ve Erdal aldı. Tabii sen iyice koptun. Kitap çıkarıyorlar ama çizgi biraz değişti, senin ilgini ondan çekmemiştir.”

“Çoktandır rastlamamıştım, evet. Bir de bir kitap yazmak istiyorum. Gazete bir yere kadar tamam ama kitap daha kalıcı geliyor bana.”

“Yap tabii. Sen başla ucundan, ben sana yayıncı bulurum sorun değil. Tabii aşkından vakit bulabilirsen.”

Yine o alaycı gülümsemesiyle sinir etmişti Mine’yi

"Lütfen dalga geçme, bunun benim için ne kadar önemli olduğunu anlaman gerekir.”

Bunu derken geçmişi düşünüyordu Mine. İskender’le geçirdiği eski bazı mutlu günlere hafif bir özlem duymuştu; aralarındaki küçük sürtüşmeleri özlemişti. İskender tipik bir koç burcuydu; inatlaşmayı seven, iş bitirici, başkalarını biraz küçük gören ve hep lider. Eskiden İskender Mine’nin hayatındaki baba figürü ve öğretmendi. Zaman geçtikçe Mine büyüdü, sonrasında bir sürtüşme, güvensizlik ve isyan da başladı. Hiçbir zaman İskender’e teslimkâr davranmamıştı. En başta meraklı öğrenciydi, sonra kendi kanatları ile uçmaya çalışan biri. İskender en baştan beri evlenmek istemişti, Mine’nin yavaş yavaş elinden gittiğini fark ettikçe bu isteğinde daha da ısrarcı olup onu kısıtlamaya kalkmış, kıskançlıklar yapmış ve neticede de aralarında kavgalar yaşanmıştı. Mine bu baskıların İskender’in sevgisinden dolayı olduğunu anlıyordu ama ilişkinin son zamanlarında hayat çekilmez olmuştu onun için. Ayrılınca bir oh çekmişti. Bir süre sonra ise durumlar yatışmış ve arkadaş kalabilmişlerdi. Hayatındaki gelişmeleri İskender’e anlatıyor, arada fikrini alıyordu. Fakat Mine’nin Fuat’la sevgili olması ve ona karşı hayatında hiç kimseye olmadığı kadar teslimiyetçi olması İskender’i iyi yönde etkilememişti. Mine de Fuat’la beraberken İskender’le konuşmalarını azaltıp tamamen Fuat’a bağlanmak istemişti.

Aslında bir süredir böyle bir aşkı bekliyordu. Tamamen teslim olabileceği bir erkeğe hazırdı artık ve bunu arıyordu, İskender'le ilişkisi buna bir hazırlık olmuştu. Bir erkek eğer ona koşulsuz bir şekilde teslim olmuşsa ve bu bağlılığın da adı aşksa Mine'ye ne kadar kayıtsız kalınabilirdi ki... Kendi gücünün her zaman farkındaydı. İskender Mine'deki bu özgüveni görebiliyor ve artık en çok da bu yüzden ondan çok uzakta olduğunu biliyordu. Fakat yine de yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu da sezmişti. Onun bildiği Mine gitmek istediği bir yere giderdi. Sevgilim ne der ya da gelir mi diye düşünmezdi. İskender Mine'nin bir tür durağanlık içinde kaldığını biraz haddinden fazla kabuğuna çekildiğini fark etmişti. Geride bırakmayı bilmezsen, o şeye gerçekten sahip olup olmadığını bilemezsin. O şeye sahip olamazsın, onun esiri olursun.

Mine'nin daldığını fark edince İskender,

"Acıkmadın mı? İstersen bir şeyler yiyelim. Saat de altıya geliyor zaten. Tabii akşama bir planın yoksa."

"Bir planım yok," derken kafasında soru işaretleri vardı. Planı yoktu ama eski sevgilisiyle yemek yemesi doğru olur muydu? Ya tam o zaman Fuat çağırırsa? Koşup Fuat'a giderdi ama bu biraz zor olurdu ve üstelik İskender'e de ayıp olurdu. Tabii bir de Fuat'ın kıskanma olasılığı vardı.

Mine'nin cevabını biraz çekimser bulan İskender yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onun biraz içini rahatlatmaya çalıştı.

"Arnavutköy'e gitmeyi düşünüyorum, tüm bizim ekip orada. Beni de çağırmışlardı. Flakan, Ece, Aylin hatta Kaan bile gelecek. Merak etme baş başa kalmayız."

Bunu duyunca rahatlayan ve mutlu olan Mine yüzünde sevimli bir gülümseme ile,

"Tamam, hem herkesi de görmüş olurum, merak ediyordum çoğunu. Sen Kaan'la barıştın mı?"

"Evet, geçtiğimiz yaz sonu benden özür diledi, ben de ondan."

"Neler neler olmuş öyle?"

Şaşırmıştı Mine. İskender'den önce Kaan'la kısa bir süre flört etmişti ama sevgili olarak İskender'i seçince bu iki arkadaşın arası açılmıştı ve Kaan gruptan uzaklaşmıştı. Kaan otuzlarında, hafif asi görünümlü, kumral uzun saçlı, kızların ilgisini çeken bir müzisyendi. ilk başta Mine'nin de

ilgisini çekmişti fakat Mine daha sonra hayatında biraz daha baba figüründe olacak İskender'i seçmişti. Ama yine de karar aşamasındayken bir dönem ikisiyle de flört etmişti.

Mine gibi güçlü kadınlarda birçok kişiyi kendi ekseni etrafında tutma isteği vardı. Bir tür yıldız sendromu yaratmak istiyordu. Etrafında hep onun yönlendireceği gezegenler, uydular barındırmak gibi bir huyu vardı. Biraz da oyun gibi düşünürdü bunu. Kendi doğasında olan bir şeyi değiştiremezdi. Asla küçük hesaplar peşinde koşturmazdı. Bir şairin de dediği gibi:

"Bazı kızlar diğerlerinden daha büyüktür. Bazı kızların anneleri diğer kızların annelerinden büyüktür." Erkekler bakımından şanslıydı. Önüne dünyaları serenler, kurtarıcı olmak isteyenler, türlü şeyler vaat edenler, hep onu düşündüğünü söyleyenler, onun fotoğrafına bakıp kendilerini tatmin edenler... Ona kendisini kaptıran erkeklerle ilk başta eğleniyordu. Bu çoğunlukla yeterli gelmezdi ona. Nedense biraz içe kapanık erkekleri daha gizemli buluyordu. Kolay kolay kadınlarla ilişkiye giremeyen, kendini geride tutan erkekleri elde etmek daha zor olduğu için bunu tercih ediyordu. Fakat en önemlisi bir araya geldiğinde erkeğinde bir şeytan tüyü olmalıydı, yoksa kendisi için o erkek sıkıcı bir yemekten ibaretti. Aşk, tılsım ve mücadele kilit kelimeleriydi.

Kalabalığa karışmak, eski arkadaşları görmek ve o eski grup içinde olmak garip bir hüzün vermişti Mineye. Hem aradan çok seneler geçmişti hem de her şey aynıydı sanki. İnsanların seneler içindeki değişimlerini görebiliyordu. Bir yandan da hiç değişmeyen durumlara tanık oluyordu. Senelerdir hayatı aynı olanların beklentileri azalmıştı artık hayattan. En büyük değişim umutları ve hayallerindeydi. Eskiden dünyaya açılma hayalleri olanlar, memleketi kurtarmak isteyenler akan düzen içinde yerlerini almaktan ya da bu düzende kalmaktan memnundu. Fakat Mine'nin en fazla ilgisini çekenler daha çok evliyken boşanmış olanlar ya da yeni evlenmiş kişilerdi. Boşandıktan sonra her gün bir erkekle çıkıp bundan övgüyle bahseden Handan ve yaşı ilerleyip beyazlamaya başladıktan sonra saçlarını uzatan, on sekiz yaşındaki kızlarla takılıp, konuşma tarzını değiştiren Fikret, herkesin laf arasında dedikodusunu yaptığı kişiler olmuştu. İnsan bir yaştan sonra kendisini böyle komik bir duruma nasıl düşürürdü? Bir ilişki ya da biten bir ilişki insan hayatını, yaşam şeklini nasıl

bu kadar değiştirirdi? Kesinlikle içinde olmak istemeyeceği, kabullenemeyeceği bir durumdu bu.

Fakat kendini iyi yönde değiştirmiş kişiler de vardı. En başta da Kaan. Seneler önce Mine ile flört ederlerken yakışıklı, parlak ama fazla serseri bir çocuktu ya da Mine'ye öyle gelmişti. Uzun saçlı, devamlı deri pantolonlar giyen, yeşil gözlü, bebek suratlı ve sahneye çıkıp gitarı eline aldığı zaman tüm kızları mıknatıs gibi çeken biriydi zamanında. Öğleden içmeye başlayıp, nerede akşam orada sabah yaşardı. Mineye kör kütük âşık olmuştu. Özünde duygusal bir çocuktu, ne diller dökmüştü, ne serenatlar yapmıştı. Özellikle kızlar çok kıskanmıştı olan biteni. Böyle çekici bir erkek tarafından bu şekilde ilgi görmek Mine’nin de çok hoşuna gitmişti. Fakat her ne kadar bu durumun tadını çıkarmış olsa da Kaan’ı bir ilişkiye girmek için yeterince olgun bulmamıştı. Tam da o sırada yine kendisine çok ilgi gösteren İskender iyice kafasını karıştırmıştı. Mine de, “Çok hoş çocuk ama ben bununla uğraşamam, bir serserinin peşinden gidemem, kendimi geliştirmeyle, kariyerimle ilgilenmeliyim,” diye düşünerek Kaan’dan uzaklaşmıştı. Kendisine iyi bir öğretici olacak İskender’e meyletmişti. İskender Kaan gibi yakışıklı değildi ama karakteristik bir yapısı vardı. Ayrıca hemen her konuda eşsiz bilgisi, çevresi ve Mine’ye pek çok konuda yardımcı olması, tercihini İskender’den yana kullanmasına sebep olmuştu.

Şimdi ise Kaan’ı çok değişmiş, gelişmiş görüyordu. Yanında genç bir kadın vardı ve artık daha da olgunlaşmıştı. Eskisi gibi çok içmiyordu. Nişanlısıyla beraber yürüttükleri bir işi olduğunu da öğrenmişti. Sorumluluk almaz diye burun kıvırdığı Kaan iş kurmuş, evlilik yoluna girmişti. Mine içinden acaba zamanında kıymetini bilemedim mi diye kendinden şüphelendi ama sonra o zamanın şartlarının farklı olduğunu ve her insanın belli bir yaştan sonra olgunluğa ulaşacağını düşündü. Elbette ki herkesin hayatına soktuğu insanların kilit rol oynayacağını da biliyordu. Fakat bir yaştan sonra hayatına soktuğu erkekler konusunda iyice seçici olmuştu. Her ilişkide bir emek vardı ve hep “acaba bu erkek benim hayatımın erkeği mi?” sorusu. Ne kadar çok insan girerse birinin hayatına her şey o kadar çok karmaşıklaşıyor. İnsanın belleği kirleniyor ve yoruldukça yoruluyordu. Artık yorulmak istemiyordu Mine. Mutlu olmak istiyordu. Aradığı mutluluk her zaman yakınlarında bir yerdeydi. Bunu hep hissederdi. Sadece birazcık çaba gösterip o mutluluğa uzanması gerekiyordu. Sanki ayaklarını ayın yüzeyinde temizlemek ister gibi bir hali vardı Mine’nin. Ayın saflığıyla yıkanmak ne güzel olurdu. Her güne yeni bir ruhla başlamak, kim istemezdi

ki. Bazı duyguların, umutların saf kalmasını istiyordu artık. Gerçekten bu potansiyeli taşıyan doğru erkeğe bu emeği vermek istiyordu. Fakat Kaan'ın bu halini görmek onu şaşırtmıştı. Sanki yanlış seçim yapmış gibi hissetti. Bir yandan da şimdiki durumu ve şartlarıyla düşündüğünü de fark etti. İskender'le olmasaydı belki de şimdiki olgunluğunda ve durumunda olmayacaktı.

Yaşanılan her ilişki bir şeyler alıp götürebiliyordu. Bir kadının kadın olmasında erkeklerin rolü büyüktür ama bu en çok içten gelir, zaten anneden aldıkları bir mirası kullanırlar. Fakat bir erkeğin kendini bulmasında kadının rolü çok daha büyüktür. Bir erkeği aslında kadınlar erkek yapar. Bu anneden başlar, diğer kadınlar şekillendirir ve bir kadın da noktayı koyar.

Kalabalık ve bol sohbetli bir rakı sofrasında saatler çabuk geçer. Doğal olarak zamanın nasıl ilerlediğini anlamamıştı Mine. Saatin ona yaklaştığını öğrenince şaşırmıştı, bu kadar duracağını hiç tahmin etmiyordu. Acaba kalksa mı diye düşünürken, Hakan Mine'ye yaklaşmakta olan yaz hakkında sorular sordu.

"Kaç senedir Bodrum'a da gelmiyorsun. İskender'in Gümüşlük'te yaptığı kulübü görmen lazım. Geçen sene çok eğlendik. Bu sene beraber bir plan yapmalıyız."

"Evet, İskender bahsetti biraz. Tabii gelmek isterim ama programımı ayarlamam lazım. Bodrum'a nasıl âşığım bir bilsen ama kaç senedir gelemiyorum."

"E o zaman bir fırsat yaratmalısın."

Ece söze karıştı,

"Aslında bir iş bahanesi yarat, takıl Bodrum'da. Sen gelmeyeli Tavşan Adası'nda arkeolojik kazı var. Ne güzel oradan denize giriyorduk. Şimdi pek izin vermiyorlar. Gel de sen bir yolunu bulursun oraya girmek için."

Mine gülümseyerek cevap verdi.

"Haa, benim için değil, adaya vize almak için istiyorsunuz." İskender hemen atladı.

"Oradaki kazılar biraz da senin yüzünden başladı. Gel de bir an önce turizme açsınlar biz de şöyle para kazanalım."

Gerçekten de seneler önce İskender'le birlikte dört beş kişi Bodrum'da tatil yaparlarken Gümüşlük, Tavşan Adası'nda bir şey keşfetmişti Mine. Önceden de Gümüşlük'e geliyorlardı ama genelde akşamüstleri ya da geceleri, ama denize oradan girmiyorlardı. O gün tüm gün Gümüşlükleydiler ve denize gitmek için Tavşan Adası'na çıkmışlardı. Normalde tarihi yerlere meraklı olan Mine öncesinde nedense o adaya çok kısa süren bir ziyaret yapmıştı sadece. Dikkatini verememişti. Adaya denizden yürüdükleri o yaklaşık yüz elli metrelik yolda, her ne kadar ayaklarında terlik de olsa Ece'nin ayağına denizkestanesi batmıştı ve bunun üzerine herkes daha yavaş ve daha dikkatli yürümeye başlamıştı. Gümüşlük'ün en kötü tarafı suyun dibindeki uzun yosunlar ve kaya diplerindeki denizkestaneleri olmuştu hep. Ama bir açılınca da su öyle berraklaşır öyle güzelleşirmiş ki insanlara, bölgenin adını suyun bu parlak yansımalarından aldığı söylenirmiş.

Adaya çıkıp, yüzlerini karşılarındaki kilise batığına ve güneşe döndüklerinde geride bıraktıkları su içindeki patika yolu unutmuşlardı, oradaki bazı iri kayalara havlular serilip, uzanıp kendilerini Ege'nin kızgın güneşine bıraktıkları zaman keyifleri tekrar yerine gelmişti. Denize çok meraklı olan Mine ilk önce suya atlamıştı. Deniz gözlükleriyle suyun dibine dalıp, izleyerek karşı kıyıya kadar yüzmüştü. Daldığı kıyıda bir seramik parçası bulmuştu. Diğerleri de suya atlamıştı ama onun gittiği kadar uzaklara gitmemişti. Hem Mine bir şeyler keşfetmeye her zaman meraklı idi. Suya daldığı zaman meraklı gözlerle incelerdi her şeyi. Kıyıya çıktıklarında, kurulanmadan havlusuna uzanmıştı ve bulduğu parçayı incelemeye başlamıştı. İşte o zaman demişti,

"Burada daha tam olarak bulunmamış bir antik kent olmalı, bunlar daha buranın küçük bir parçası," diye. Arkadaşları Mine'ye burada da iş düşünmemesini söylemiş olsa da bu Mine için sadece bir iş değil, bir tutkuydu. İlerleyen günlerde Mine birkaç bağlantısını arayıp oraya ekip göndertmişti ve sonra da bölgede kazılar başlamıştı. Bulunan taş tabletler sayesinde zamanında adanın isminin Myndos olduğu ortaya çıkmıştı ancak henüz turizme açılmamıştı.

Mine hafif bir iç çekerek ve kendine biraz kızarak,

"Ben de o zamandan beri gelemedim Bodrum'a. Üç sene olmuştur herhalde. Çok merak ediyorum adanın kazılardan sonraki halini, ama işte ne kadar istesem de olmadı."

“Senin sevgilin, adı neydi Suat mıydı? Fuat mıydı ne? O mu istemiyor Bodrum’u? Yani beraber tatile çıkamaz mısınız? Tanıştırmadın da...”

Aylin bu sözleriyle Mine’nin damarına basmıştı.

“Bodrum’a çok uzun zamandır gitmemiştir, evet istemedi. Bir de yalnızlığı tercih ediyor, evden pek çıkmaz. Biraz kuralları var.”

“Kızım nereden buldun onu? Ben sana gelmez böyle şeyler diye biliyordum.”

Mine muzır bir gülümseme takınıp ve gözlerini devirerek,

“Baş başa kaldığımızda yaptığımız bazı şeyleri hiçbir şeye değişmez.” Bunu söyledikten sonra bir an İskender’in kıskanç bakışlarını fark eder gibi oldu, suratı düşmüştü biraz. Bir an için telefonuna bakma ihtiyacı hissetti. Bir tane cevapsız arama gördü Fuat’tan.

O sırada tekrar Mine’nin telefonu çaldı, arayan Fuat’tı. Şaşırdı, genelde bu saatte aramazdı Fuat onu. Normal sevgililer günün her saati konuşurlardı ama Fuat telefonda konuşmayı pek sevmezdi. Telefonu genelde Mine’yi çağırmak, haberleşmek için kullanırdı. Son zamanlarda Mine daha fazla telefonda konuşmak istediği için arada arıyordu ama bu da Mineye zorlama geliyordu, pek keyif alamıyordu. Fuat kesinlikle bir telefonda konuşma insanı değildi.

Mine izin isteyip telefona bakmak için masadan kalktı. Arkadan kalabalığın sesi geliyordu ama milletten uzakta daha rahat konuşacaktı.

“Alo canım, beni aramışsın yeni görüyorum.”

“Merhaba güzelim, bir iki saat önce aradım ama cevap vermedin. Arkadan sesler geliyor, galiba dışarıdasın.” Memnuniyetsiz bir ses tonunda ve kinayeli bir biçimde sormuştu Fuat.

“Evet dışarıdayım. Duymamışım, kalabalık ve gürültülüydü. Bugün İskender geldi ofise. Akşam da tüm eski arkadaşlar buluşuyormuş, ben de katıldım, senden haber çıkmaz sandım.” Hafif bir suçluluk duygusuyla yanıtladı Mine.

“Arkadan gülüşmeler geliyor, bayağı eğleniyordunuz sanırım eski sevgililerinle...”

“Aman Fuaaat...”

“Aslında sana bir mail atmıştım öğleden sonra, seni düşündüğümü yazıp, durumunu sormuştum.”

“Öğlen bir ara hastaneye gittim, geldim biraz koşturdum sonra da İskender geldi; maillerime hiç bakmadım öğleden sonra, hay Allah. Ama sen de neden aramıyorsun da mail atıyorsun?”

“Aradım ya işte. Ama sen bakmadın. Senin de keyfin bayağı yerindeymiş, ben aklına gelmemişim.”

“Daha önce arasaydm keşke. Canım sen öyle sürekli aranmaktan hoşlanmazsın ki ayrıca mail atacağını nereden bileyim. Sen çağırmadın diye gittim. Aslında bu sabah ne kadar istemiştim seni. Neyse, yarın görüşürüz.”

“Ben de bu akşam seni görmek istemiştim.”

“istersen şimdi hemen çıkıp geleyim.”

“Hayır, uyku ilacı aldım birazdan sızarım, yarını bilmiyorum. Bugün canım sıkıldı. Hani ben her ihtiyaç duyduğumda yanımda olacaktın?”

“Böyle söyleme, lütfen. Yarın gelirim.”

“Bilmiyorum. Uyuyakalacağım birazdan yine de uyumadan bir bakayım dedim, iyi geceler.”

Telefon kapandı. Mine’nin da suratı asıldı bir anda. Tabii Mine öğleden sonra Fuat’ın annesiyle küçük bir tartışma yaşadığını ve bu yüzden böyle olduğunu bilemezdi ve kendini suçlamıştı şimdi biraz. Masaya döndü. Bu halini masadakiler de fark etti ve kötü bir şey olup olmadığını sordular. Mine sevgilisinden gelen telefonu duymadığını, bu yüzden biraz tatsızlık olduğunu söyleyip geçiştirdi ama kafasında bu konuyu geçiştirmemişti. Bu yüzden gecenin geri kalanında içine bir endişe yerleşmişti. Hemen eve dönmeyi düşündü ama bu neye yarayacaktı? Fuat zaten uyuyor olacaktı ve evde yalnız boş yere kendi kendini yiyecekti. Bu yüzden hemen dönmemeye karar verdi. Bir duble daha rakı koydurdu. Zaten Fuat’la rakı içmezlerdi, Fuat şarap içerdi, rakının kokusu kolonya gibi gelirmiş ona ve o böyle düşünürken karşısında rakı içmek de olmuyordu. İçmek daha da rahatlamasını sağlıyordu.

Meyhane çıkışında Selimlerin stüdyosuna gidilmeye karar verildi. Selim’in yeni albümünde Kaan da gitar çalmıştı. Bir uğrayıp yeni albümü dinleyeceklerdi. Giderken bir şişe viski alındı ve stüdyoda da viski içtiler. Şimdi her şeyden bağımsız, yalıtılmış şekilde mutlu hissediyordu kendini, büyük ihtimal içkinin etkisiyle. Eve kaçta gittiğine bakmadı, aslında o kadar geç değildi ama yarı sarhoştu. Yine de yatmadan önce bakım ritüellerini yapıp, saati kurabildi. Gece ise uykusu susuzluktan defalarca bölündü.

Kendisiyle sevişmek nasıl bir şeydi acaba?

Bunu hep merak ederdi.

Belki de bu merakından dolayı her sevişmesinde kendinden geçip karşısındaki erkeğin içine giriyor, ruhuna işliyordu.

2

Ayın beyaz ışığı tenimde... Antik zamanlardan kalma tapınak gibi bir yerdeyim... Sunağın üzerinde bacaklarım açık yatıyorum. Üzerimde beyaz dantelli bir örtü var. Bir cinsel organ güzellik yarışması yapılıyor. Bir sürü güzel kız var, benimle birlikte on kadar kız cesaret gösterip katılmış yarışmaya. Hepsi de benim gibi bir sunağa uzanmış, normalde bu kadar çok sunak olmazdı. Jinekologda muayene olur gibi uzanıp bacaklarımızı açıyoruz. Kadınlığımın değerli organını bu konudaki uzmanlara gösteriyorum. O insanlar da inceliyor, yorumlarda bulunuyordu. Diğer kadınların organlarına göre daha küçük olduğu, ne kadar kibar bir klitorise sahip olduğu, dudaklarının dolgunluğu ve diriliğinin tam kıvamında olduğu gibi yorumlar duyuyorum. En değerli elması arıyorlarmış. Ben kendiminkine çok güveniyorum. Uzmanlar bakıyorlar ve beğenmelerine rağmen benimkinde bir anormallik olduğunu söylüyorlar. Kategori dışı kalıyorum, kızarmış ve tahriş olduğu için yarışmaya devam edemiyorum oysaki yarışma öncesinde kimseyle birlikte olmamıştım. Acaba olmuştum da ben mi hatırlamıyorum diye düşünüyorum, ne oldu vücudumun en değerli yerine diyorum; endişe ediyorum, kızıyorum. Haksızlık yapıldığını düşünüyorum. Diğer kızları merak ediyorum. "Kriterleri ne? Hiç birlikte olmamışlık, el değmemişlik mi?" diye soruyorum içimden. Hem bir hayal kırıklığı hem bir kızgınlık yaşıyorum. Bir taraftan da, "benim ki daha güzeldi ama şimdi neden böyle oldu ki?" diyorum. Meğer zamanında çok yapmaktan şişmiş. Aslında bana gayet normal görünüyor, onlar neyi farklı

görüyorlar diye içimden geçiyorum. “Durun ben size daha güzel haliyle gösterebilirim,” diyorum fakat nafile, üzgünüm. Buradan başka bir rüyaya geçiş yapıyorum...

Sevdiğim coğrafyada pek hoşlanacağım bir deniz kenarındayım. Bembeyaz bir kumsal ve bir koy içinde alabildiğince turkuvaz, berrak, pırıl pırıl bir deniz. Etrafta bazı antik kalıntılar da var. Akşamüstü oluyor, havanın ve denizin eflatun tonlarını aldığı bir yerden denize giriyorum. Suya dalarken ve yüzerken gözlerimi açıyorum. Suyun rengi eflatun ve yerde beyazımsı sarı kumlar, bazı koyu yeşil yosunlar var. Suyun eflatun ve turkuvaz renkleri ve kumların neredeyse beyaz oluşu hayatımda gördüğüm en güzel deniz manzaralarından biri. Suda bir adam görüyorum. Kızılderili gibi, uzun ve parlak saçlı. Ve sevgilime adamın ne güzel saçları var diyorum. Sonra fark ediyorum ki aslında o adam da benim sevgilim.

Sabah saatin sesiyle ve susuzlukla uyanan Mine başucunda duran koca bardakta kalan suyu içti ve gördüğü rüyayı unutmamak için kafasında tekrarlardı. Günlüğüne yazmak üzere rastgele bir kalem eline aldı ve yazmaya başladı. Bir süredir çok rüya görüyordu. Bunları unutmamak ve gördüğü güzellikleri tekrar yaşamak ya da anlamlandırmak için yazıyordu. Bunları yazarken de içinden yorumlamaya çalışıyordu. Dün Fuat’la yaptığı konuşmayı düşündü, canı sıkılmıştı o an için. Bugün ise yeni bir gündü ve büyük ihtimalle sevgilisiyle görüşüp dünden dolayı aralarında bir sorun kalmayacağını umuyordu.

Daha yatağından kalkmadan hemen internette rüyasında gördüğü diğer şeylere bakıyordu ki saat tekrar çaldı, işe gitmek için hazırlanması gerekiyordu ama hâlâ biraz zaman vardı. Keyfini bozmadan hemen o gün neler olmuş bir göz gezdirmeye başladı. Bak şu işe; kadınları aşağılayıcı, hayatlarını kısıtlayıcı bir söz daha mı? Bunlar da sözde üst düzey halkın örnek alacağı kişiler olacak? Hemen bir çıkış cümlesi düşündü, böyle zihniyetlere haddini bildirmek üzere.

“Koca emrinde de değilim, patron emrinde de değilim. Erkekler BENlM EMRİMDE! Var mı! Buyurun ahkâm kesin..!”

Saat tekrar çaldı, artık kalkıp hazırlanması lazımdı. Dişlerini fırçalayıp, yüzünü yıkadıktan sonra mutfağa geçip kendine bir Alka-Seltzer aldı. Öyle pek başı ağrımıyordu ama yine de alkolden sonra bunu yapmayı bir alışkanlık haline getirmişti. Haşlanmak üzere bir yumurta ve çay suyu koydu. Tekrar yatak odasına geçti, gardırobun kapısını açıp şöyle bir kıyafetlerine baktı. Geceliğini üzerinden çıkartıp yatağa fırlattı, banyoya geçip iç çamaşırını çıkardı, hızla bir duş aldı. Bir yandan kremlenirken bir yandan da kapısını açtığı gardıroba bakıp ne giyeceğini düşünüyordu. Gözü hemen bordoya gitti. Siyah giymek istemiyordu, tüm kış ve baharın ilk günleri o kadar çok giymişti ki... Önceden kırmızı düşündü ama kıyafetlerine bakınca o kadar da cayır cayır olmak istemedi. Ağırbaşlı ama renkli ve sıcak olmak istedi. Bordo renkte belini saran, eteği bol, göğsü dantelli bir elbisede karar kılmıştı. Elbiseyi çıkarıp yatağın üzerine attı. Bu sırada kaynayan suyu hatırladı, çırılçıplak mutfağa geçti, suyun altını kıstı ve çay demledi. Dolaptan, peynir, zeytin ve bir dilim ekmek çıkardı. Ekmeği kızartma makinesine koyduktan sonra tekrar yatak odasına üzerine bir şey giymek üzere geçti. Küçük bir evdi, oradan oraya geçmesi rahattı ve evinde çıplak dolaşmayı pek severdi. Evin birçok yerine aynalar koymuştu. Bir yerden bir yere geçerken kendi sırtını bir aynanın yansımasından görmek onu heyecanlandırırdı. Sanki kendine bir erkek gözüyle dışarıdan bakıyordu ve gördüğü şeyler çok hoşuna gidiyordu. Bu kalçalar, bu ince bel ve yürüyüşteki endam onu tahrik ediyordu. Sonra da ne kadar güzel olduğunu ve birlikte olduğu erkeğe büyük bir tutku ve zevk yaşatacağını düşünüyordu. Kendisiyle sevişmek nasıl bir şeydi acaba? Bunu hep merak ederdi. Belki de bu merakından dolayı her sevişmesinde kendinden geçip karşısındaki erkeğin içine giriyor, ruhuna işliyordu.

Yatak odasında çamaşır çekmecesinden sade, üzeri puanlı, siyah bir iç çamaşırı takımı giydi, yarı transparandı. Üzerine sadece siyah bir hırka geçirdi, tablet bilgisayarını aldı ve mutfağa geçti. Rolling Stones’un Black and Blue albümünü açıp, kendine bir çay koydu, kızarmış ekmeğini alıp masaya oturdu. Mutfaktaki masa mini bar gibi salona açılıyordu. Kahvaltısını ederken bir yandan da az önce yazdığı cümlenin ne gibi yorumlar aldığına, ne kadar paylaşıldığına bakıyordu. Çok mu sert oldu acaba, bunlar bu tür laflardan da anlamazlar, en iyisi sakin olduğumu belirten bir cümle yazayım, diye düşünerek yeni bir şeyler yazdı.

Kahvaltısını bitirince kendine bir çay daha alıp yatak odasına geçti. Seçtiği elbiseyi üzerine giydi, ucunda bir gürz bulunan siyah uzun sallantılı küpeler, siyah taşlı bir yüzük ve bilezik taktı. Kirpiklerine rimel, yanaklarına pembe bir allık sürdü sadece. Bunları yaparken biraz çayından yudumluyor, kendini beğeniyle izliyor ve müzikle hafif salınıyordu. Çantasını hazırlarken akşam Fuat'la buluşma ihtimalini göz önünde bulundurarak yanına arkası ve topuklarının üstü metal perçinlerle kaplı siyah, süet topuklu ayakkabılarını da aldı. Bu ayakkabıları bir tavsiye üzerine almıştı, hem de tanımadığı uzun zamandır yazıştığı gizli bir hayranının tavsiyesiyle. Sivri ve ince topuklarının orada bir gürzdeki gibi sivri, çivi gibi çıkıntılar vardı, burnu sivriydi, altı köseleydi ve çok zarifti. Hem böyle dişi hem de tehlikeli bir ayakkabının onun o yüce ayaklarına çok yakışacağını yazmıştı o hayranı. Hırkasını üzerine geçirip, ayağına da rahat bir babet giyip işe gitmek üzere dışarı çıktı.

Önceden çok sık işe gitmezdi Mine. Yazılarını teslim etmek için arada bir uğrardı. Ne olduysa her şey geçenlerde yazdığı bir yazı yüzünden oldu. Ormanlık bir alan imara açılacaktı ve Mine bu işin arkasındaki dolapları bir bir ortaya dökmüştü. Bundan önce de denizi kirleten bir yer hakkında yazmıştı. Birkaç tane üst üste bu üslupta yazı yazması Mine'yi birilerinin hedef tahtasına yerleştirmeye yetmişti. Bunun üzerine endişelendiği ama gazeteden de destek beklediği bir sırada gazete kibar bir uyarı yapmıştı. İşe düzenli olarak gelmesini istiyorlardı. Mine ne kadar itiraz etse de kimseye anlatamadı derdini. Çok da zoruna gitmişti bu durum ama elinden bir şey gelmiyordu. Tek başına yaşayan ve geçmişten maddi birikimi olmayan bir kadındı. Çalışmak zorundaydı. Sevgilisi Fuat'a bu durumu üzülerek anlatmıştı. Fuat da bu konuda dinlemekten başka bir şey yapmamıştı. İşe gitmesi önerisinden başka bir söz söyleyememişti. Fakat işe giderken bu geçmişteki tatsızlıkları düşünmek istemiyordu. Yine de işini seviyordu ve sevdiği şeyleri düşünerek evden çıktı.

Ihlamur kokusuyla karışık ılık bir bahar rüzgârı vardı. Kuşların sesine, insanların bahara özgü telaşı karışıyordu. İnsanın içini coşturan mis gibi bir bahar havasıydı. Bir taksi çevirdi, içeride önceki müşteriden kalma ağır bir parfüm kokusu... Güneşle birlikte parfüm kokusu daha da ağırlaşıyordu. Camı açtı, ilk on dakikadan sonra başlayan trafikle birlikte duran ve sürekli fren yapan araç, artık pencereden esmeyen rüzgâr, güneşin yakıcılığı ve o her tarafa sinmiş parfüm kokusu yolculuğu çekilmez hale getirmişti. Yüzünü pencereye yaklaştırdığında ise dışarıdan gelen egzoz kokusu ve

otobüslerin motor gürültülerinden rahatsız oluyordu. Alnını ön koltuğun arkasına yasladı. Kulaklığı taktı ve bir müzik açtı, yine Rolling Stones'dan Gimme Shelter... Gözlerini kapadı, uzakları düşündü. Yol ancak böyle çekilir bir hal alıyordu. Biraz hızlandıklarını ve viraj döndüğünü fark ettiği zaman doğrulup çevresine baktı. Yaklaşmışlardı ama önleri hâlâ tıkalıydı. Orada inip, yolun geri kalanını yürümeye karar verdi.

"Ben en iyisi burada ineyim, siz de trafiğe girmemiş olursunuz," diyerek taksiden indi ve yürümeye başladı. Fuat daha aramamıştı ve aklı yavaş yavaş ona gitmeye başlamıştı. Yürümek iyi gelecekti, hele de böyle güzel bir havada. Tam da insanı tası tarağı toplayıp, uzak diyarlara taşıyacak bir hava idi. Gitmek istedi; dün konuştukları yerlere... güneye... Bodrum'a... Bu düşünceler ilk başta yüzüne bir tebessüm getirdiyse de sonra dondu bu tebessüm. Gidemezdi. İşi yüzünden değil, işle ilgili bile olsa burayı bırakıp bir yere gidemezdi. Dün eski arkadaşlarıyla görüşmesi bile sanki sorun olmuştu. Bir de öyle bir ekiple Bodrum'da ya da başka bir yerde görüşmesi başka sorunlar yaratabilirdi. Hem aklı hep sevgilisinde kalırdı. Bu da hiç hoş olmazdı. Son iki senesini sevdiği adama vermişti. Hem kendisi hem de sevgilisi alışmıştı buna. Onu bırakıp bir yere gitmesi yapamayacağı bir şeydi. Ancak onunla bir yere gidebilirdi, bunu da sevgilisi istemiyordu. Daha geçen ay bir yerlere gitmeyi çok istemişti. Ama tüm ısrarlarına rağmen Fuat'la bir yerlere gidememişlerdi. Kendine göre kuralları vardı Fuat'ın. Sadece iki kere Fuat'ın işi sebebiyle yurt dışına gitmişlerdi. Haziran en sevdiğim ay, şimdi ne güzeldir her yer, diye düşünmeden edemedi. Sanki yaşadığı yer dışındaki her yer daha güzeldir gibi geliyordu Mineye bir süredir. Aslında tüm yazı buralardan uzakta bir yerde geçirmek istiyordu ama görünmez prangaları vardı sanki. Hayatı daha mutlu ve çekilir bir hale getirmek elindeydi. Bunun formülünü de biliyordu ama harekete geçmek çoğu zaman elinde olmuyordu. Birlikte olduğu adamla yaşadığı kısa mutluluklar uğruna belki de tüm hayatı kaçırıyordu. Belki de onu hayat boyu çok mutlu etme potansiyeli olan erkeğini kendi için hazırlıyordu ve bir süre sonra her şey tam istediği gibi olacaktı.

Ofise geçtiği zaman masasına bırakılmış birkaç zarf fark etti. Bir tanesi beklediği kişidendi. Uzunca bir süredir gizli birinden mektuplar alıyordu. Bugün yanına aldığı sivri topuklu arkası perçinli ayakkabıları o tavsiye etmiş, kendisine sürekli Efendim, Tanrıçam, Kraliçem diye hitap eden, kölesi olmak isteyen esrarengiz biriydi. Gazete yazılarından dolayı zaten çeşitli hayran mektupları alıyordu. Güzelliğine, kültürüne, görüşlerine,

cesaretine hayran okur mektupları ama bunlar genelde e-postalardı ve kimden geldikleri belli idi. Bu gizli kölesinin mektupları eski tip, kenarlan hafif yırtık sarı ferman kâğıdına kırmızı mürekkeple yazılmıştı. Zarflar da sarı, eski tip zarflardı.

Bu kişi çok özele iniyordu. Takıntılı bir şekilde Mineye bağlanmıştı. Mektupları okurken endişeleniyordu hafiften ama bu ona heyecan da veriyordu. Ona koşulsuz teslim olan, kölesi olmak için yalvaran bir erkekti bu. Gururu okşanıyordu, o kişinin ona koşulsuz bağlılığına şaşırıyor bir yandan da acıyordu ona. Kendine o kadar bağlı diye biraz mahcup oluyordu. Zaman zaman da vicdanı sızlıyordu, oysa tanımadığı bu adamı etkilemek için hiçbir şey yapmamıştı. Mektuplarını merakla okuyordu, hatta birkaç kez cevap bile vermişti. Bu oyun hoşuna gitmişti. Sorunları olan bir ilişki yaşarken, kendini bir erkeğe neredeyse adamışken ona köle olmak isteyen bir erkeğin varlığı bilmek hoşuna gidiyordu.

Kimse onu bölmeden mektubu daha rahat okuyabilmek istiyordu. Kendine bir kahve almaya ve etrafta görünüp, insanlarla biraz sohbet etmeye çıktı. İşini bir görev, bir zorunluluk gibi hissetmemek için keyifli bir hale getirmeye bakıyordu. Tam mutfağa girerken koridorun sonunda Özgür'le karşılaştı. Elinde kahvesi Mineye baştan aşağı bakıp gülümsedi.

"Bu sabah yine yakıyorsun, güzellik."

"Teşekkür ederim, senin de her zamanki dikkatin üzerinde."

"Bunu görmek için dikkat etmeye gerek yok. Her şey ortada ama ben detaylara bakmayı severim. Kahve mi alacaktın?"

"Evet. Şöyle bazı yazılara konsantre olmadan önce bir mutfağa geçeyim dedim."

"Dur, ben hazırlayayım kahveni."

"Yok canım, ben hallederim."

"Ne demek, sana hizmet etmek benim için şereftir prenses." Bu nazik ve sevimli adamı reddedemedi Mine. Ayrıca hoşuna da gidiyordu, ona böyle davranılması. Tam Mine'nin istediği gibi egosunu okşuyordu Özgür. Ne de olsa siyaset bilimciydi, akıllı bir adamdı. Kendi yaşlarında esmer, zayıf, kirli sakallı, kızların arkadaşlık kurmaktan hoşlandığı biriydi. Son zamanlarda Mine'nin işe sık gelmesiyle biraz daha yakınlaşmışlardı. Özgür, Mineye neşe veriyordu, gazeteye politik röportajlar yapan başarılı, geleceği parlak biriydi. Aynı kuşaktan olmaları, geçmişlerinin benzerliği onu

kendine yakın hissettiriyordu. Çevresi de pek yakıştırıyordu onları fakat aralarındaki benzerlikler yüzünden ilk başlarda hiç alıcı gözle bakmamıştı ona. Bu benzerlikler Mine’yi bir şekilde de Özgür’den uzak tutuyordu. Özgür ne kadar ondan çok hoşlansa da Mine onda iyi bir arkadaşlık, sempatiklik hissediyordu. Sevgili olarak hiç düşünmemişti.

Özgür Mine’nin kahvesini hazırlarken,

“Biz seninle kahveyi hep böyle mutfakta, ofis köşelerinde mi içeceğiz? Tamam, sana kahve hazırlamaya, burada seni görmeye lafım yok ama bir kere de bizim ofisin acı kahvesindense başka bir kahve içsek ya da yemek yesek?”

“Olabilir, neden olmasın? Bugün büyük ihtimalle doluyum, yarın ya da öbür gün olabilir sanırım.”

Aslında akşam için hiçbir planı yoktu henüz, sadece Fuat’ın arayıp buluşmak isteyeceğini düşünüyordu ve onun için kendini boş tutuyordu. Sevgilisi ne zaman isterse hazır olmalıydı. Hem özlemişti de onu.

“Olur güzellik, sen ne zaman uygun olursan? Bu arada sana yakında çıkacak kitabımın ilk kopyalarından birini vereceğim. Fikrini merak ediyorum.”

“Beni de siyasete bulaştıracaksın bu gidişle...”

“Sen benden ünlüsün. Zaten politik de yazıyorsun.”

“Aman canım az ünlü diyelim benim durumuma,” gülerek kendiyle dalga geçti ve ekledi, “zaten muhalif yazar diye hedefe koymuşlar. Adım çıktı bir kere, bari alt yapısı sağlam olsun.”

“Merak etme, prenses sana kimse bir şey yapamaz.”

“Bundan nasıl böyle eminsin.”

“Bir şekilde eminim.”

“Teşekkür ederim, yüreğime su serpildi. Neyse hadi ben odama geçeyim.”

“Kahve davetimi unutma. Zaten seni az zaman farkıyla başkasına kaptırdım.”

“Bak sen, amma da eminsin kendinden. Tamam, bir kahve içeriz ya da bir öğlen yemek yeriz.”

Yüzünde gülümsemeyle ve birkaç selamlaşmadan sonra odasına döndü. Mektuplara tekrar baktı, o gizli kölesinden gelen mektup, eski tip zarfıyla diğerlerinden hemen ayrışıyordu. Merakla okumaya başladı, hem mektubu okurken Fuat'ın arayıp aramamasını kafasına takmazdı.

"Pek kıymetli, yüce Efendim,

Bahsettiğim ayakkabıyı alarak ben naçiz kölenizi nasıl mutlu ettiniz anlatamam. Bir gün o ayakkabılarla bana emredeceğiniz, sahibem olacağınız ve ayaklarınıza kapanacağım an en büyük hayalimdir Efendim.

Bu mektupta sizden haddimi aşarak özel bir arzda bulunmak için bu satırlarımı dolduruyorum. Lütfen densizliğimi bağışlayın ama ben sizin kullanmış olduğunuz eski bir çoraba sahip olmak istesem bana bu lütfü bağışlar mısınız Efendim.

Şahsıma yanıt verme lütfunda bulunduğunuz için öncelikle minnettarlığımı arz etmek isterim. Bu benim için büyük bir onur ve sürpriz oldu Efendim.

Ben arzularınızı emir telakki edip ivedilikle hazır etme çabasındayım Efendim. Zaman hususu sizin takdiriniz tabii... İyi dileğiniz için teşekkür ederim...

Saygılarımla.

Sizin sadık, itaatkâr köleniz"

Mine birkaç defa bu esrarengiz mektuplara cevap yazmıştı. Mektuplar Karaköy'de bir iş hanına ait bir adresten gönderiliyordu. İlk başta gidip gitmeyeceğini merak ettiğinden bir mektup göndermişti o adrese. On gün sonra ona çok teşekkür eden, şaşırmış ama ona müteşekkir bir mektup almıştı. Daha sonra bu kölenin bahsettiği ayakkabıları aldıktan sonra bu ayakkabıları ayağına giyip, fotoğraflarını çekmişti ve bunu kısa bir not ile o adrese göndermişti. Ardından kısa bir şiir almıştı. Bugün tekrar o ayakkabılar için teşekkür ediyordu. Bunu bir oyun olarak görmek ve yaşadığı karşılıklı etkileşim hoşuna gitmişti Mine'nin. Özel bir şey beklemiyordu, bu mektuplaşmaya sadece bir oyun olarak bakıyordu ve bu gizli oyun onu bir başka türlü tahrik ediyordu. Tamamen ilişkide yöneten

olmak, hükmetmek istiyordu aslında ve kendinde bu potansiyeli görüyordu. O mektuplardan sonra kendine olan güveni daha da artmıştı dışarıya karşı. Bir tek sevgilisine bu tarafını pek göstermiyordu. Sonuçta onunla ilk ilişkiye başlarken başka şartlarda başlamıştı ve Mine'nin kendini teslimiyeti Fuat gibi kadınlardan korkan bir adam için ilişkinin esası olmuştu.

İçinde bir sıkıntı ile diğer zarflara bakıyordu ki sonunda beklediği telefon geldi. Aslında geç bile kalmıştı, dünkü konuşmadan sonra daha erken arar, sorar diye bekliyordu ve telefon geciktikçe huzursuzlaşıp endişeleniyordu. Telefonu olabilecek en tatlı ses tonuyla açtı. Fuat hiçbir şey olmamış gibi karşılık verdi.

"Merhaba güzelim? Nasılsın?"

"iyiyim canım. Sen iyi misin? Dün için üzgünüm. Nasıl duymadım telefonunu. Hâlâ takıyorum."

"iyiyim. Neden kötü olayım. Bu konuyu konuşacağız. Bugün saat altıda bir işim var, çabuk biter, saat yedide bana gelebilirsin. Yakınlarda ol, iş erken biterse seni yediden önce de çağırabilirim." Yapmacık bir ses tonuyla hızlı hızlı konuşuyordu. Sesi gayet soğukkanlı, didaktik, sanki bir iş randevusu veriyormuş gibiydi. Uzun telefon konuşmalarını hiç sevmezdi. Telefonları dinleniyormuşçasına telefonla konuşurken hep gerilirdi.

"istersen dışarıda buluşalım, biraz gergin gibisin."

"Benim öyle yerleri sevmediğimi biliyorsun. Gerginlik sebebim ise başka. Bana geldiğinde gerginlik falan kalmayacak. Hem bence sen dün yeterince gezdin. Hadi gel, seni öyle mutlu edeceğim ki..."

Fuat resmen hassas yerinden vurmuştu Mine'yi.

"Tamam, geliyorum. Zaten ikimiz de birbirimizi çok özledik."

"Oyuncaklarını da getir o zaman. Öpüyorum canım, çok özledim seni," diye telefonu kapatırken Fuat Mine'nin onu nasıl uçuracağı hayallerine dalmıştı bile. Fakat aksilik o ki Mine bahsettiği oyuncakları yanına almamıştı.

Öyle bir günü düşleyip, kokluyordu o silikondan küçük oyuncağı ve buluşma saatinin bir an önce gelmesini istiyordu.

Bunu düşündükçe ve kokladıkça kasıklarında bir hareketlenme, bir ısınma fark etti.

3

Büyükçe bir salonda tek başına bir süre Boğaz'dan geçen gemileri seyretti Fuat elindeki telefonu bırakmadan. İhtimal ki, uzak diyarlara giden bir gemiye Mine ile binip hayatında hayalini bile kurmaya çekindiği şeyleri yapmak istiyordu. Sabahın yedisinde demlediği çay neredeyse bitmişti. Kurumuş çay yapraklarının üzerine biraz soğuk su koyup o tatsız, bulaşık suyu gibi karışımdan bir iki yudum aldı. Zaten zar zor demlemişti çayı. Böyle şeyler için pek takati yoktu, özen de göstermezdi. Ayağında burnu delinmiş bir çorap vardı iki gündür, akşam sevgilisiyle buluşacağı zaman değiştirecekti onları. Büyük ihtimal sevgilisi gece onda kalacağı için gece ve gündüz şımartılacağını düşünüyordu. Kendisi bunu istemiyormuş gibi yapmayı çok severdi. Sevgilisi kahvaltı hazırladığında mutlu olurdu ama hep en başta istemez ve kırk türlü laf ederdi. O gelmeden zeminini bitirmeyi istediği bir ikona vardı. Kendi kendine kurduğu iş disiplinini bozmak istemiyordu. Karşısındaki hayatında tanıdığı en harika kadın olmasına rağmen ondan ve kendinden hep daha fazlasını istiyordu. Aslında tam olarak ne istediğini kendisi de bilmiyordu. Tereddütleri onu çoğu zaman bambaşka bir insan yapardı. Kendisinin bile adını koyamadığı bir ideal peşindeydi. Mine'nin sınırlarını zorlardı. Çocukluğunda annesi tarafından korkutularak ve sınırları zorlanarak büyütülmüştü. Devamlı kız kardeşiyle rekabete sokulduğu için eksik bir şeylerin arayışındaydı hep. Mine'yi belki de bu sebepten zorluyor ve hayatına tam olarak alamıyordu. Bunun bir cevabı var mıydı bilemiyordu. Ama sırların örttüğü bir gerçeklik tülden bir hayaldir. Hayallerinin perdesi ne zaman açılacaktı, bunu bilemiyordu.

Uğraştığı bir Meryem ikonası vardı. Onu izledi uzun uzun. Hâlâ dudaklarını, gözlerini istediği gibi boyayamamıştı. Bir türlü bitmek bilmiyordu. Elleri, kumaşının drapeleri, her şey mükemmeldi ama surata bir türlü konsantre olamamıştı ve suratlar Fuat için neredeyse ikonaların en kutsal kısımlarıydı. Başka bir ikonanın zeminini işlemeye başladı. İkona yaparken genelde çok yakından bakıyordu Fuat, resim genelde uzaktan bakılarak yapılır ama ikonada detaylar önemlidir. Fuat ikonanın içine girmeyi sevdiğinden iyice yaklaşıyor ve hep yeni keşifler yapmayı umuyordu. Bu yüzden daha kırk bir yaşında sportif ve zayıf bir bedene sahip olmasına rağmen hafif bir kamburu çıkmıştı. Bunda uzun boyunun da etkisi büyüktü. Hassas mavi gözleri vardı, belki de artık eskisi gibi iyi görmüyordu ama gözlük takmayı da reddediyordu. Gözlerinde her an ağlayacakmış gibi bir duygusallık vardı. Eskiden daha bebeksi bir surata sahipken seneler içinde daha erkeksileşmiş, kumral saçlarının şakakları hafif beyazlamış ve şimdi çok çekici bir hal almıştı ama kendisi pek bunun farkında değildi. Kendisini halen on altı yaşında zannederdi ve bazı hareketleri gerçekten de çocukça olabiliyordu. Çok içine kapanık ve çocuksuydu. Yaralı bir ruh taşıyordu sanki. Belki de en başta Mine, Fuat'ın bu tarafını görmüş ve ona şefkat besleyerek teslim olmuştu. Fuat'ın en başta böyle bir talebi de yoktu. Onun gerçekten bir kadına sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bilmesini ve ona bu iktidarı vererek kendine güvenmesini sağlamayı istemişti.

Mine ile ilk karşılaştıkları zaman Mine'nin en dikkatini çeken bu genel hali ve gözleri olmuştu. Gözler ruhun aynasıdır. Dalgalanan, hafif ağlamaklı gözleri çarpmıştı onu. Türlü türlü mavi göz vardır, kimisi buz gibi soğuktur, kimisi boncuk gibidir, kimisi çakır bir keskinlikte. Fuat'ın gözleriyse deniz gibiydi, hafif değişken dalgalı, derinlikli... Ama o gözler bir ağlama öncesi titreyen, kırpışan gözler gibiydi de aynı zamanda. Denizlere âşık Mine normalde erkeklerde hep bir koruyuculuk, kollayıcılık ararken ona karşı garip bir sevgi, şefkat ve kucaklama, içine alma isteği duymuştu. Belki de Fuat'ın ruhundaki yaraları hissetmişti. O yaralara dokunmak istiyordu Mine. O yaraların tek iyileştiricisi olmak istiyordu.

Kendi minyonluğu karşısında Fuat'ın uzun boylu ve iri bir fizikte olması ise Mineyi cinsel olarak çekmişti. Yaşı büyük, iri, dağ gibi bir çocuktu ilgisini çeken. Önceden rastlamadığı bir kombinasyondu. Hayatında ilk defa bir erkeğe karşı böyle şeyler hissetmesi Mine'nin Fuat'a teslimiyetçi bir tutum takınmasına sebep olmuştu. Fuat'ın hassas, çekingen yanının

zincirleri ancak ona karşı sonsuz teslim olmuş bir kadınla çözülürdü; bunu fark etmişti Mine. Bu adamı kendine iyice âşık etmek istemişti ve bunun için önce kendini kaptırmıştı.

Akşam yaşayacağı zevkleri düşünerek daha bir şevkle çalışan Fuat, kapının çalmasıyla bölündü. Bu saatte kimseyi beklemiyordu; bir yandan kötü bir şey mi oldu diye endişe ederken bir yandan da kim bu münasebetsiz diye düşünüyordu. Kapıya doğru yönelince yeşil kadife kanepenin minderi ile yaslanma yeri arasına sıkışmış pembe silikondan vibratör türü bir tıpayı fark etti ve hemen çalışma masasındaki bir çekmeceye kaldırdı. Gelen annesiydi, Fuat'ın kapıyı açması ile konuşarak içeri girmesi bir oldu Selma Hanım'ın. Yine o buyurgan tavrı ile bahçe girişinde duran sardunyalara ne yaptığını sorarak girmişti içeri.

"Son zamanlarda tutturdun, hanımeli, mor salkım gibi sarmaşık çiçekler ektin. O kadın da seni sarmaşık gibi ele geçirecek. Şimdi de sardunyalarıma mı taktı?"

"Hayır, anne, o sardunyalar arka tarafta duruyor artık, girişte iyi durmuyordu. Hem zaten ön tarafta sarmaşıkların gölgesinde çiçek açmazlarmış," diye isteksizce ama bir hesap verme zorunluluğuyla yanıtladı annesini.

Sonra da böyle habersiz neden geldiğini sordu.

"Çiçekleri sormak için gelmedin herhalde?" diyerek bir an önce annesinin asıl konuya geçmesini istiyordu. Annesini biliyordu, niyetini öğrenemezse bu konuşma bir türlü bitmez, saatlerce esir alırdı onu. Fuat'ın babası o daha çocukken ölmüştü. İstanbul'un sayılı zengin ve köklü ailelerinden birinin veliahdı idi. Annesi çok üzerine düşmüş, ölen kocasının yerine oğlunu koymuştu, kimselerle de paylaşmak istemiyordu. Fuat sürekli ölmüş babasıyla bir rekabet içinde bırakılmıştı annesi tarafından. Babasıyla ilgili hoş bir anı anlatmazdı. Annesi için hep örnek alacağı bir model olması gerekiyordu babası. Öylesine idealize edilmiş bir baba figürü vardı ki Fuat her zaman yenilmeye mahkûmdu. Bu onda hep bir ezikliğe sebep oluyordu. Bu yüzden de artık annesiyle olabildiğince az zaman geçirmeye çalışıyordu.

Annesi aileden kalan ve Fuat'ın da hayal meyal hatırladığı bir çiftlik evinin tadilatı için Fuat'a gelmişti. Babası Saadettin Bey ölmeden önce çok sık gittikleri bir yazlıktı. Babanın ölümünden sonra öylece bırakmışlardı, uzun zamandır da kimse gitmiyordu oraya. Saadettin Bey'in ölümüyle birlikte ailede çok şey değişmişti. işlerin başına geçici olarak Fuat'ın amcası

Namık Bey geçmişti. Selma Hanım da Fuat büyüyünceye kadar şirketi bu şekilde tutmak istemişti. Bir süre sonra Selma Hanım ile Namık Bey'in arası açılınca yeniden iş başa düşmüştü. Artık Selma Hanım oğluna sürekli olarak şirketle ilgili telkinlerde bulunuyordu. Aile şirketinin önemini her fırsatta Fuat'a hatırlatan annesi oğlunun şirketi daha da ileriye taşımasını bekliyordu. Oysa şirket yönetmek hiç de Fuat'a göre bir iş değildi. Hassas bir ruhu vardı Fuat'ın. O nedenle de annesinin ideallerinden uzak durmaya çalışmıştı ve annesi de bunun farkındaydı. Aralarında hep bir sürtüşme oluyordu. Annesi Fuat'a güvenemediği için çok da ısrarcı olamıyordu. Fuat fazla duygusaldı, işle ilgili hırsları yoktu ve ilgi alanları çok farklıydı. Onun asıl meraklı olduğu şey resim, tarih ve ikonalardı. Oradaki Meryem figürlerinde idealindeki bazı şeyleri buluyordu sanki. İkonalar ve resim onun için bir sığınak gibiydi. Ruhunu içine saklayabileceği ve her zaman dokunulmadan koruyabileceği bir sığınak...

Hem bu tutkusu hem de rekabetten korkması onu aile yadigârı şirketten uzak tuttu. Annesi Selma Hanım'ın tüm ısrarlarına rağmen Fuat özellikle o kadar başarısız bir grafik çiziyordu ki sonunda batar diye korkup şirketi elden çıkardılar. Tabii bu satış Selma Hanım'ın oğluna işle ilgilen telkinlerini durdurdu ama bu sefer de sürekli oğlunun beceriksizliğini yüzüne vurmasına sebep oldu. Çocukluğundan beri eski eserlere, resimlere, ikonalara ilgi duyuyordu ve resme de yeteneği vardı. Ellerinde yüklü miktarda nakit para ve sürüyle gayrimenkul vardı. Üç kuşak boyunca hiç para sıkıntısı yaşamadan ve çalışmadan yaşayabilirlerdi rahatlıkla. Sadece boyalarla, eski resim ve ikonalarla uğraşmak istiyordu, özellikle de Meryem tasvirleri. Başında halesi olan, dingin, maneviyatı güçlü, sanki bu dünyadan olmayan kadın portreleri onu o kadar etkiliyordu ki...

Annesini çok seviyordu, onu sadece annesi büyütmüştü, büyük bir minnet duyuyordu ona haliyle ama ruhunun bir tarafı şiddetle annesi gibi çok konuşan, baskın bir kadından çok sessiz dingin o ikonalardaki gibi bir kadın arıyordu. Böyle bir kadınla hiç karşılaşmamıştı. Böyle bir kadının varlığı mümkün müydü? Bir tek Mine ile seviştikleri zaman onun yüzündeki uhrevilik resmettiği ikonalara benziyordu. Mineyi bu kadar vazgeçilmez kılan da, onu her gördüğünde kalbinin hızla çarpmasına sebep olan şey de buydu. İkonalarla uğraşırken kendini tamamlanmış hissediyordu ve bu dünyada önemli bir iş yaptığını düşünüyordu. Neyse ki annesi de bu çok tutku duyduğu iş konusunda destek olmuştu. Boğaz' daki bir yalıyı oğluna tahsis etti. Bu alanda isim yapması için Fuat'a her imkânı ve eğitimi

sağladı. Aslında anne Selma Hanım kendisi için oğlunun başarılı olmasını istiyordu, Fuat ise bu mistik, sessiz, sakin dünyada mutlu oluyordu.

Annesi yine durmaksızın konuşuyordu.

“Biliyorsun, ben oraya öyle sık sık gidemem ve pazarlık yapamam. Hem ustalara sen daha iyi anlatırsın yapılacak şeyleri. Ben artık bu yaştan sonra saatlerce kadın başıma bir sürü adama dert anlatamam, yoruldum.”

“İyi de anne, madem yoruldun bu işe hiç girişmeseydin. Bana güvenip mi giriştin bu işe. Önce sorsaydın bana, emrivakileri hiç sevmem.”

“Sen pek o kadar ilgilenmesen de senin bir oğlun var. Yazları orada kalsınlar annesiyle. Neslihan çok şikâyet etmişti, Semih pek sıkılıyormuş evde. Herkesin torunu yazlığa gidiyor, benim torunum niye kapalı kalsın?”

“Ben yeterince ilgileniyorum anne oğlumla, yılda kaç defa tatile çıkıyorlar. Neslihan mı istedi senden bunu utanmadan?”

“Neslihan da o evi pek bilmez ki? Oğlan tutturmuş köpek diye zaten önceden de her gördüğü hayvanı istiyordu. Evde hayvan olmaz ama çiftlikte olabilir, bırak, hevesini alsın çocuk. Ben önerdim, yıllardır boş duruyor, ben zaten gitmem ama torunum gitsin. Hem sen de zamanında yeterince ilgilenseydin karınla şimdi böyle bir durumla karşılaşmazdın.”

Fuat yıllar önce annesinin telkin ve baskılarıyla evlenmişti. On yıl süren bu başarısız evlilik ufak bir skandalla noktalanmıştı. Fuat da annesi de bu evlilik konusunda birbirlerini suçluyorlardı, ilk gençlik yıllarında annesini yapmak istediği iş konusunda ikna etmişti fakat bu sefer de yanında görmek istediği kadın konusunda müdahaleye başlamıştı Selma Hanım. Devamlı Fuat’ın yanında nasıl bir gelin görmek istediğinden söz açıyordu. Gözüne kestirdiği bazı adayları da vardı. Fuat içine kapanık biriydi, ikonaları dışında annesinin önerilerine alternatif bir hayatı da yoktu. Fakat annesi karşısında gelin adayı olarak Neslihan’ı çıkardığında ona karşı gelememişti.

Neslihan damarlarının göründüğü kadar beyaz tenli, uzun ve ince bir kadındı. İri kahverengi gözlerinin altı hafif mordu. Uzun, siyah saçları vardı ve oldukça zayıftı. Boynu, elleri çok uzun ve zarifti. Göğüsleri oldukça küçük ve sivriydi. Beline kadar gelen uzun, siyah saçları ve ince uzun siluetiyle ilk bakışta oldukça çekici gözüküyordu. Devamlı sigara içmesi ve ilerleyen yıllarda artan alkol alışkanlığı onu sağlıklı, canlı, hayat dolu bir kadın olmaktan çıkarmıştı. Hafif kısık bir ses tonu vardı. Zaten sessizlik ve sakinlik isteyen Fuat için Neslihan’ın en hoşuna giden yanı bu olmuştu.

Fuat’ın kadınlardan oluşan bir çevresi yoktu. Sadece kadınlar değil sosyal arkadaş çevresi de yoktu. Çevresinde karşılaştığı insanlar da zaten annesinin sosyetik çevresinden kişilerdi; onun dışındaki dünyasının kadın kahramanı ise ikonalardaki Meryem’di. Neslihan’la daha çok annelerinin yanında görüştüler. Neslihan’ın isteğiyle biraz zamanın çok popüler yerlerine gittiler fakat bu Fuat için bir tür görev yerine getirmeydi. Kısa süren bir nişanlılıktan sonra da evlendiler. Fuat’ın evlenmekteki en büyük motivasyonu annesine bir erkek torun vermekti.

Fuat ilk ilişkisini ondan yaşça büyük biriyle yaşamıştı; bir yaz günü İstanbul’a uğramış bir kadın turist resmen Fuat’ın elini tutmuş ve onu cinsel ilişkiyle tanıştırmıştı. Sonrasında bunun gibi bir iki ilişkisi daha olmuştu, ilk birlikteliğindeki kadın ne kadar ıslak ve azgındıysa Neslihan da o kadar kuru ve soğuktu. Aslında birçok erkek gibi cinselliğe meraklı olsa bile bunu hep utanarak yaşayan Fuat’ın karşısına böyle bir kadın çıkması onun iyice içine kapanmasına, cinselliği suç gibi görmesine sebep olmuştu. Karısını yalamak bile içinden gelmezdi. İlk gün büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı Fuat. Dış görünümüne, kıyafetlerine dikkat eden bir kadın kıyafetlerini çıkardığında nasıl bu kadar donuk ve albenisiz olabilirdi, hem de evlendiği gün. Evet, evlendikleri güne kadar tam olarak sevişmemişlerdi Fuat ve karısı. O ilk gün de bu görevi yerine getireceği için kendini çok garip hissetmişti. Neslihan soğuktu. On yıl süren evliliklerinin son beş senesinde bir ya da iki kez birlikte olmuşlardı. O birlikteliklerden birinde olmuştu oğulları Semih. Fuat cinselliğini ya mastürbasyon ya da ufak kaçamaklar yaparak yaşıyordu. Son senelerde sırf küçük oğulları için bir arada duruyorlardı. Yine de o skandal patlamasa evlilikleri bir süre daha kör topal devam ederdi. Fakat boşanmaları elzem olmuştu artık. Evliliklerinin son döneminde Fuat kendi başına durumu idare ediyordu. Hayatını değiştirmeye cesareti yoktu ama o soğuk dediği karısı kendine bir sevgili edinmişti. Erdinç adında, şık davetlerde boy gösteren bir şarap uzmanı. Çevreleri küçüktü. Bu olay da ayyuka çıktığı zaman boşandılar.

Bu yaşananlar Fuat’ta ayrıca bir kendine güvensizliğe sebep oldu. Etrafta nasıl da boynuzlandığı konuşuluyordu. Neslihan aslında hiç umurunda değildi, kendi de onu aldatmıştı ama karısını elinden kaçırmış koca durumuna düşmek onu rahatsız ediyordu. Bir yandan da şaşırıyordu. Böyle soğuk bir kadın o züppe, gösteriş budalası adamda ne bulmuştu. Belki de aradığı en baştan beri o gösterişti ve bu da Fuat’ın tarzı değildi. Boşanmadan sonra cemiyetten ve o hayattan iyice soğumuştu. Onunla

olacak kişi de onu o sade haliyle kabul etmeliydi. Bir daha bu soytarılıklara gelmeyecekti. İçinden annesini de suçluyordu. Nasıl o kadını kendisine yakıştırdı, o insanların arasına soktu diye içerleniyordu.

Annesi ise o soylu kadınla yeterince ilgilenmedi, karısını elinde tutamadı, bir de böyle rezalet yaşandı diye oğluna kızıyordu.

Uzun bir süreden sonra annesiyle bu eski sürtüşmelerin depreşmesinden ve olayları hatırlamaktan oldukça rahatsız olmuştu Fuat. Sürekli hareket ediyor, eşyaların, fırçaların yerini değiştiriyor, çok işi var izlenimi verip, konuşmalarını pek dikkate almıyor gözükerek annesinin bir an önce gitmesini istiyordu. Selma Hanım ise Neslihan'ın tekrar yalnız olduğunu ve ailesinden önemli bir miras kaldığını anlatarak tekrar aralarını yapmaya çalışıyordu.

"Anne sen delirdin mi? Onca yaşanan şeyden sonra onla tekrar olacak değilim. Hem benim bir kız arkadaşım var."

"Neslihan'ın aile kökeni, çevresi bize denk, arada ufak bir çocuk da var. Ben torunumu düşünüyorum. Hem kız arkadaşım var diyorsun ama bir kere bile tanıştırmadın. Büyük ihtimal sen de yakıştıramıyorsun onu ailemize, gönül eğlendiriyorsun. Yakında hevesin geçer. Gazetede tarih kisvesi altında bu kadar müstehcen şeyler yazan bir kadından ne beklenir? Kendini reklam yapıyor. Zengin avcısı aklı sıra..."

Selma Hanım anlatmaya devem ederken Fuat sözünü kesti.

"Yeter anne, ben ne yaptığımı biliyorum. Tamam, şu evin tadilatıyla ilgileneceğim, artık bu konuları konuşmasak," diyerek annesini kibarca susturdu. Evin tadilatıyla ilgili sorular sorarak konuyu değiştirdi. Annesi bir dolu numaraların olduğu bir kâğıt ve bazı planları oğluna vererek yapılacakları anlattı. Fuat,

"Tamam anne, tamam anne.." laflarından başka bir şey söyleyemiyordu.

Annesi gittikten sonra derin bir nefes aldı. Annesi gelmeden hemen önce masadaki çekmeceye kaldırdığı oyuncağı çıkardı. Eline alıp uzun uzun koklayarak uzaklara bakakaldı bir süre. Mine'nin içine aldığı bir oyuncaktı, daha geçen gün kendi elleriyle Mine'nin içine sokmuştu bu oyuncağı ve ne hayalleri vardı bu oyuncakla.

Bir ikonayı boyarken, arada da hemen salonun diğer ucundaki Mine'yi izliyor. Çırılçıplak, sadece bir çift siyah jartiyer çorabı var. Siyah kalın iplerle ellerinden ve ayaklarından bağlı uzanıyor; işini bitirdiğinde alacağı

bir hediye gibi öylece duruyor. Bir süre sonra dayanamıyor ve yanına gidiyor. Ensesindeki saçlardan tuttuğu gibi dizleri üzerine kaldırıyor ve hızla pantolonunun kemerini çözüp sertleşmiş erkekliğini Mine’nin ağzına dayıyor. Fakat asıl istediği şey başka, cebinden o pembe silikon oyuncağı çıkarıyor ve Mine’yi de dizleri üzerinde kalçaları yukarda kalmış bir vaziyette yüzükoyun yere yatırıyor. Kemeriyle bu pozisyonda bir kere daha bağlayacak. Mine uslu duracağını söylüyor ve Fuat bundan vazgeçiyor. O tıpayı önce kendi ağzıyla ıslatıyor, sonra Mine’nin ağzına veriyor iyice ıslatması için. Mine’nin arkadaki ufak deliğine dikkatlice sokuyor. O tıpayı sokarken nasıl kanı çekiliyor, tüm kan penisine gidiyor adeta... Tıpa birazdan olmak istediği yerde. Daha derine bastırıyor ve Mine’nin kulağına fısıldıyor,

"Seni böyle istediğim zaman her deliğinden hep sikeceğim. Benim için hep hazır bekleyeceksin.”

Öyle bir günü düşleyip, kokluyordu o silikondan küçük oyuncağı ve buluşma saatinin bir an önce gelmesini istiyordu. Bunu düşündükçe ve kokladıkça kasıklarında bir hareketlenme, bir ısınma fark etti. Şimdi bu hareketlenmeye izin vermemeliydi, tüm gücünü Mine’ye saklamalıydı. Masanın üzerine çıkarıp bıraktığı eski kol saatine baktı. Mine ile görüşmesine bir saatten fazla vardı. Birazdan da bir ikona için biri gelecekti. Bir saat çalışmaya konsantre olmak için kısa, biri ile buluşmayı beklemek için ise uzun bir zamandı. Soğumuş, bayatlamış çaydan bir yudum daha aldı. Annesinin getirdiği kâğıtları raflardan birine koydu. Elindeki Mine den kalan muzır oyuncağı bilgisayar odasına götürüp, büyükçe bir çekmeceye kaldırdı. Yatak odasına geçti, her şey yerli yerinde düzenli mi diye baktı. Üzerinde lacivert kadife pantolon ve açık mavi bir gömlek vardı. Değiştirmeye gerek duymadı. Tekrar salona geçti. Hayranlıkla yaptığı ikonaları izliyordu. Bir süre sonra kapı çaldı, gelen beklediği müşterisi idi. Fuat’ın yeni restore edeceği bir ikona üzerinde konuştular ama görüşme çok kısa sürdü. Fuat’ın ikonayı yerinde görmesi, sonra da getirtmesi gerekecekti. Adamı uğurladıktan sonra saate baktı Fuat. Daha yediye, yani Mine’nin gelmesine yarım saat vardı. Şimdi bu zaman geçmek bilmezdi. Mine’nin nerede olduğunu merak etti ve telefon açtı.

“Neredesin? Benim işim bitti, gelebilirsin şimdi.”

“İyi de ben daha yoldayım. Yedide demiştin ya..”

“Daha erken de olabilir demiştim.”

“Evet, öyle de oraya gelip sokaklarda oyalanmak istemedim. Yolda trafikteyim, geliyorum.”

“Olabildiğince çabuk gel.”

O yarım saat Fuat için zor geçti, evde volta attı, mutfak buzdolabını iki defa açıp kapadı, arada avuç avuç fındık yedi. Bilgisayar odasına geçti, postalarına baktı, sonra bir porno video açtı. Mutfağa geçip ağzına bir çilek attı, salona geçti, tekrar bilgisayar odasına... Dolandı durdu saat yedi olana kadar. Ve sonra zil çaldı.

Yapılı, esmer bir erkeğin omzunda siyah, sivri topuklu ayakkabı giymiş zarif ayaklar,

sıkı ve esnek sütun gibi ipeksi bacaklar,

düz bir karın,

dik, pembe kabarmış uçları yukarı bakan göğüsler,

beyaz çarşaflardan sarkan açık kumral upuzun bukleli saçlar,

az önce cenneti görmüş gibi mutlu bir yüz içinde derin bakan yeşil gözler

ve hepsini birleştiren porselen gibi berrak açık bir ten.

4

"Nerede kaldın?” demesiyle Mine’yi duvara dayadı ve öpmeye başladı. Bir eliyle de iri göğüslerini avuçluyordu.

“Dur bir dakika soluklanayım,” dedi Mine nefes nefese. Mine daha gelir gelmez neye uğradığına şaşırmış bir şekilde soluklanmaya çalıştı. Hem hoşuna da gitmişti. Henüz kolundaki çantayı bir yere bırakmaya bile fırsat bulamamıştı.

Ses tonunda bir kırılganlık vardı Fuat'ın. Beklemekten dolayı canı sıkıldığı için bir intikam alma isteğiyle,

“Geciktiğin, beni beklettiğin ve dün gelmediğin için bugün bana hemen hizmet edeceksin,” diye emretti Fuat.

“Baş üstüne hayatım, ama önce bir tuvalete girmem lazım. Ne kadar zamandır yoldayım.” Hızlı adımlarla koridorun sonundaki tuvaletin yolunu tutan Mine’nin arkasından uçkurunu sıvazlayarak şöyle bir baktı ve mutfağa geçip ağzına bir çilek attı. Genelde birçok kadın gibi Mine de birleşmeden önce mutlaka banyoyu ziyaret ediyordu. İçinden, bir gün de gelir gelmez beni içine alsa, diye geçirdi.

Banyodan çıkan Mine doğruca mutfağa Fuat’ın yanına geldi. Bir çilek eline aldı, yavaşça çileğin ucunu ağzına aldı, büzülmüş dudaklarını gören

Fuat,

“Bugün her dediğimi yapmanı istiyorum güzelim. Günlerdir üzüyorsun, bekletiyorsun beni,” dedi.

Mine de kendine çok güvenen bir ses tonuyla,

“Merak etme bugün çok mutlu edeceğim seni,” diye cevap verdi. Çileğin geri kalanı da Mine’nin ağzındaydı artık.

Çilekli ağzına ve aralanan dudaklarına tutkuyla bakarak,

“O dudaklarının üzerindeki bene boşalacağım bugün. Ağzın, yüzün, dudakların spermlerimle ıslanacak. Tıpkı filmlerdeki, benim ikonalarımdaki gibi yüzün aydınlanacak. ”

Gülümseyen Mine salona geçti. Fuat’ın son günlerde ne yaptığını görmek istedi, hem o salonda bu aşk oyunlarını oynamayı seviyordu. İkonaların karşısında sanki bir sürü uhrevi yüz karşısında sevişiyorlar gibi geliyordu. Fuat ise orada olmaktan gurur duyuyordu. Ne de olsa kendi eserlerinin yanındaydı. En büyük hâzinesi gibi geliyordu ve evinin çalışma salonunda kendini daha güçlü hissediyordu.

“Sana çok kızıyorum bazen ama seni görünce bu kızgınlığım geçiyor. Başka bir şeye dönüşüyor.”

Bilip de bilmemezlikten gelerek,

“Neye dönüşüyor?” dedi.

“Sanki bilmiyorsun. Sana hemen sahip olmak istiyorum. O kızgınlıkla seni cezalandırırcasına becermek istiyorum. Sonra ise öpüp, okşamak istiyorum. Sen yanımda olmadığında hep seninle seviştiğimi, senin ne kadar ateşli olduğunu düşünüyorum. Yatağımdaki her halini, teninin yumuşaklığını, saçlarının dağınıklığını ve öptükçe kızaran dudaklarının ateşini hayal ediyorum hep. Sevişmelerimizin vahşiliğini düşünüyorum. Bazen öyle tatlı oluyorsun ki seni içime almak istiyorum.”

Mine bunları duyduğuna çok mutlu olmuştu. Gün boyunca kızdı mı, kıskandı mı diye endişelenip durmuştu ama özlem baskın gelmişti. Yüzüne geniş, sıcak bir tebessüm yayıldı. Fuat çalışma masasının yanında ayakta duruyordu, Mine ona yaklaştı. Fuat sevgilisini kucağına alarak sandalyesine oturdu. Mine sevgilisinin kucağına yan oturup ona sevgiyle sarıldı. Öpücükler kondurdu, sonra kulağına onu ve erkekliğini çok özlediğini fısıldayıp başını omzuna yasladı. Fuat Mine’nin saçlarını ensesinden tutarak

yüzünü kendine çevirdi ve dudaklarına tutkulu bir öpücük kondurdu. Sonra sert bir hareketle onu sandalyeden indirip, yüzünü aşağı, pantolonunun kemerine doğru yönlendirdi. Mine yapması gerekeni anlamıştı. Artık iyice tanıdığı erkeğinin kemerini çözüp, pantolonunun fermuarını açtı. İç çamaşırını sıyırarak kabarmış erkekliğini eline alıp, ağzına götürdü. Bir yandan da Fuat ellerini, Mine'nin saçlarına daldırmış bir şekilde, başını iki yanından kavramış,

"Hadi al hepsini ağzına güzelim," diyerek komut veriyordu. Fuat başlarda Mine'nin saçlarını kibar şekilde okşarken, giderek hareketlerini sertleştiriyordu. Mine'den daha fazlasını istiyordu. Sevgilisinin başını öne arkaya hareket ettiriyor, yanaklarına, çenesine, kulaklarına dokunuyor ve onun ağzının içindeki kendi erkekliğini hissetmeye çalışıyordu. Fuat'ın erkekliğini gırtlağına kadar almışken artık dışarıdan bir ses de duymuyordu. Kulakları Fuat'ın avuçları arasındaydı ve sıkıştırıyordu. Sanki ağzına tecavüz ediyordu Fuat. Sonunda dayanamaz hale geldi Mine. Gözlerinden yaş gelmişti; ağzı, yüzü ıslanmış ve kızarmıştı. Fuat'a alacağın olsun, ne yapıyorsun bana dercesine baktı ama bir yandan da öyle dik ve derin bakıyordu ki bu tam bir meydan okuyuştu. Mine'nin perişan ve kınlgan hali bir yandan da meydan okuyan tavrı Fuat'ın hoşuna gidiyordu.

"Ah bebeğim, bu haline bayılıyorum. Bu bakışlara âşığım. Sadece gözlerini görsem bile yine erkekliğim kalkar."

Fuat Mine'yi tutkuyla öpüp dizine oturttu. Elbisesinin düğmelerini açıp, göğüslerini ve tenini hissetti. Öpücüklerini boynuna, köprücük kemiğine, göğüslerine doğru kaydırdı. Şimdi sanki az önceki sert halinden dolayı özür diliyordu. Böyle tutkuyla öpülmek, teninin sıcaklığını teninde hissetmek Mine'ye başka dünyanın kapılarını açıyordu. Güzelliğinin karşı konulmazlığını hissettiriyordu ona. Fuat'a göre aslında Fuat'ın sert halleri de hoşuna gidiyordu, kullanıldığını hissetmek birçok kadının hoşuna gider; kadınlıklarını ve karşılarındaki erkeğin gücünü iktidarını hissederler ve Mine de tam bir kadın olduğu için bunu seviyor, istiyordu. Gücü seviyordu, özellikle kendi ortaya çıkardığı gücün etkisini ve buna dayanma kuvvetini görmek onun için önemliydi. Fuat biraz da bu yüzden sert ve güçlü olması gerektiğini düşünüyordu; özellikle de Mineye karşı. Ona göre onun gibi güzel, güçlü ve baskın kadınlar ancak böyle etkilenir ve elde tutulabilirdi. Sert olması bir zorunluluktu sanki. Ne zaman ki sevgilisinin gözlerinin içine bakıyor, tenini kokluyor işte o an birbirine mühürlenmiş bedenlerinin

sıcaklığı Fuat'ı çıldırtıyordu. Buna dayanamıyordu Fuat, sevgilisine tapmak istiyordu.

Mine iyice kendinden geçmişti. Her ne kadar sevgilisine sonuna kadar teslim olmuşsa da böyle hırpalanmayı pek sevmiyordu. Erkeğinin gücünü görmek güzeldi ama aslında en sevdiği şey kendi gücünü göstermekti. Ne kadar teslim olursa o kadar güçlü oluyordu. Fuat ise onun üzerinde daha fazla bir güç uygulamaya kalkıyor ama her geçen gün ona bağımlılığı daha da artıyordu. Fuat onu öperken elleriyle sevgilisinin saçını okşuyor, onu tatlı tatlı yönlendiriyordu. Ayağa kalktı ve masanın ucuna oturdu. Hırkasını çıkardı, tam elbisesini de yavaşça çıkaracaktı ki Fuat elbisesini hemen çıkarmasını istemedi. Bordo renk, Mine'nin beyaz tenine çok yakışmıştı ve bu asil renkle onu görmeye devam etmek istedi. Eteğini hafifçe sıyırdı ve bacaklarını okşayarak yukarıya doğru çıktı. İç çamaşırını ustaca kavrayarak indirdi, kibarca siyah topuklu ayakkabılı ayaklarından teker teker geçirerek çıkardı. Dizlerinden tutup, bacaklarını araladı. Bacaklarının kasıklara doğru olan iç kısımları resmen yanıyordu ve nemliydi. Bacaklarının arasının sıcaklığını dudaklarında hissetmek istedi Fuat. Mine tatlı bir çiçek gibi kokuyordu, kadınlığına yaklaşırken biraz daha baharatlı bir çiçeği andırıyordu ve öz suları tüm kadınlığını ıslatmıştı. Büyük bir özlemle kokusunu içine çekip, tüm ıslaklığını yalamaya başladı. Mine bacaklarını kaldırdı ve baldırlarını Fuat'ın omzuna dayayıp, ensesinde topuklarını çapraz yaparak iyice kendine çekti. Fuat bu hareket karşısında onun kadınlığını daha da şehvetli yalamaya başladı ve bir yandan da elleriyle Mine'nin kalçalarından, beline tüm vücudunu hissetmeye çalışıyordu. Artık dayanamadı ve ayağa kalkıp iyice sabırsızlanan erkekliğini Mine'nin bacaklarının arasındaki ıslak ve ateşli sahibeye dayadı.

"Artık içinde olmak istiyorum."

Sevgilisinin demir gibi olmuş organını hissedince Mine bir çiçek gibi daha da açıldı. Elleri Fuat'ın omuzlarına, topukları kalçalarına sarılarak onu içine almaya çalıştı. Fuat artık içindeydi Mine'nin. Masanın üzerindeki birkaç şey devrilince Fuat sandalyesine oturdu ve Mine'nin kucağına gelmesini istedi. Mine Fuat'a arkasını döndü, elbisesinin eteğini beline kadar sıyırdı ve eğilip yüzünü masaya dayayıp, kalçalarını Fuat'a doğru sundu. Koyu renk ojeli elleriyle kalçalarını iki yana ayırıp sahip olduğu güzellikleri gösterdikten sonra sevgilisinin şehvet direğine oturdu. Fuat

çıldırmıştı, çok daha fazla hareket etmek istiyordu ama sandalye tepesinde ve aşağı sıyrılmış kıyafetlerle bu oldukça zordu.

“Hadi artık, yatak odasına gidelim. Seni orada bir güzel sikmek istiyorum.”

“Peki, aşkım,” demesiyle Mine ayağa kalktı ve erkeğinin kamışından tuttuğu gibi yatak odasına yöneldi, Fuat ancak aşağı indirilmiş çamaşırı ve pantolonunu toplayabildi ve organını sevgilisine teslim ederek o yatak odasına doğru yürüdü. Böyle yapmaya bayılıyordu Mine. Kavradığı et parçası bir tür dizgindi onun için. Önde bordo ipek elbisesiyle ve sivri topuklularıyla yürüyen Mine aslında tam olarak Fuat’ın hayallerindeki kraliçe kadındı.

Yatak odasına geçince Fuat hemen soyunmaya başladı. Mine başucunda su olmadığını fark etti.

“Bize su getiriyorum, başka bir şey ister misin?”

“İyi olur ama çabuk gel.”

“Tamam, canım, bir de kendime içki alacağım, varsa.”

“Çok güzel viskim var dolapta. Hadi çabuk ol.”

Mine hemen mutfağa geçti, suyu koydu. Dolapta gördüğü pek de özel bir viski değildi ama küçük bir bardak koydu ve yatak odasına geçti tekrar. Fuat soyunup yatağa yatmış ve üzerini çarşafla örtmüş bekliyordu sabırsızlıkla. Hatta normalde kapı girişine bakan, her zaman kendilerini izledikleri aynayı yatağa doğru çevirmişti. Mine gayet seri hareketlerle suyu komodinin üzerine bıraktı.

“Bu viskiye mi çok iyi diyorsun? Güldürme beni... Bildiğimiz Johnny Walker Red Label, gayet standart bir viski,” dedi ve bardağı kafasına dikti.

“Ben onu free shoptan aldım. Gayet güzel, hem sen de içtin.” Mine Fuat’ın yanına ilişerek hafif alaycı bir tonla,

“içerim ama o kadar paran var. Ben bile free shoptan başka viski alıyorum, bari Black Label’ını alsaydın canım.”

Bir çocuk gibi huysuzlandı Fuat, boynunu büktü. Mine mağrur bir şekilde ipleri eline aldı. Parmaklarını çarşafın kıvrımları üzerinde dolaştırarak Fuat’ın erkekliğine dokundu. Sanki oyun oynamak istermiş gibi bir hali vardı. Dudaklarını büküp işveli bir ses tonuyla,

“Hımmm, burada ne varmış bakalım?” diyerek hareketlendi.

“Bir problemim var hemşire hanım, tam buramda bir sertlik var. Özellikle de sizi görünce oluyor bu sertlik. Ölecek miyim?”

“Durun bir bakayım.”

Çarşafı açarak hâlâ sert ve ayakta olan organına dokundu.

“Hımm... Daha yakından incelemem lazım. Bir tadına bakmalıyım.”

“Buyurun hemşire hanım.”

Diliyle önce küçük bir dokunuşta bulundu, sonra kökünden ucuna, baştan sona yaladı ve sonrada eliyle sıkıca kavrayıp başını emdi biraz.

“Sizde kronik Abazalık Sendromu var.”

Bunu duyan Fuat hemen güldüğü için oynadıkları oyun biraz bozuldu. Çok hoşuna gitmişti bu tabir.

“Demek öyle, peki bunun çaresi nedir? Ne yapmam gerekir hemşire hanım?”

“Bu hastalık asla son bulmaz. Sizin her gün sevişmeniz lazım. O zaman biraz yatışırsınız. Günde iki ölçek benle sevişeceksiniz.”

Ve Fuat’ın organı Mine’nin elinde, öpüştüler. Fuat artık iyice sabırsızlanarak,

“Hadi, çırılçıplak olana kadar soyun. Üzerinde hiçbir şey kalmasın, ayakkabıların hariç,” dedi arzuyla.

Bu ayakkabıları Fuat’ın sevmesi hoşuna gitmişti ama bir yandan da ondan bir şey gizlediği için hafif bir suçluluk duygusu hissediyordu. Elbisesinin fermuarını açtı, hemen çıkarıp karşıdaki tekli koltuğa fırlattı. Sutyenini ise çıkarır çıkarmaz, göğüslerinin ucunu Fuat’ın ağzına yaklaştırdı. Fuat hemen kaptı onları ve Mineyi de kucağına oturttu. Mine’nin içine girmesi bir anda oldu. İyice birbirlerine kenetlendiler. Mine kendinden geçmeye hazır bir vaziyette Fuat’ın üzerinde gidip geliyordu. Fuat boğuk bir sesle,

“Hadi sikimin üzerine gel bebeğim,” diye inledi.

“Ah, Fuat.”

Mine’nin kasılmaları artmıştı, onu iyice içine almış ve daha derine gitmeye çalışıyordu. Bir yandan da içinde sıkıyordu bu kendine en büyük zevki veren şeyi. Bir süre dünyadan koptu sanki Mine, iyice içinde sıktı,

sonra bir patlama yaşadı, büyük bir gevşeme. Kadınlığı açıldı, o sıktığı, içine hapsettiği organı dışarı itti. Fuat Mine'nin geldiğini anlamıştı.

"Nasıl güzel miydi?"

Mine gülümseyerek ve kendinden geçmiş bir ses tonuyla,

"Ha-ri-kay-dı," diyebildi.

Fuat'ın yüzünde beliren gurur ifadesiyle Mine'yi belinden kavradığı gibi sırtüstü yatırdı ve kalçalarının altına bir yastık koydu.

"Hadi biraz da altıma yat bakalım."

Ama önce sırtüstü yatmış tavana bakan Mine nin ağzına az önce içinde olan organını dayadı. Başı Fuat'ın bacaklarının arasında kalmıştı, hiçbir kaçış noktası yoktu ve Fuat kalın organını gırtlağına kadar soktu ve öyle kaldı. Neredeyse nefessiz kalıyordu Mine. Fuat ise halinden oldukça memnundu.

"Bana böyle itaat edeceksin işte. Sana böyle zevk veren erkeğine hizmet edeceksin."

Mine iyice kızarıp, gözlerinden yaşlar gelip kusacak gibi olunca Fuat geri çekildi; Mine'nin o halinden gözlerini alamayarak sevgilisinin bacaklarını iyice aralayıp içine girdi.

"Bu haline bayılıyorum. Altımda... Tamamen çaresiz." Gerçekten de öyleydi. Mine yeni boşalmış, sonra nefessiz kalmıştı. Bacakları, gövdesi onun değildi artık. Fuat, Mine'nin bedeniyle bir oyuncakla oynar gibi oynuyordu. Bacaklarını omzuna aldı. İçine, en derinlere erkekliğini sonuna kadar daldırdı. Sonra hafifçe geri çekti; sonra tekrar ve tekrar ve tekrar. Mine kendinden geçmiş, yarı baygın halinden zevk almaya başlar hale geçmişti yeniden. Fuat'ın altında ve kontrolünde olmaktan mutluydu. Hipnotize olmuş gibi birbirlerine bakıyorlardı. Birbirlerinin gözlerinin içinde kayboluyorlardı adeta. Mine Fuat'ın sırtına tırnaklarını iyice geçirmiş, onu kendine çekiyordu. Böyle ne kadar sürdü bilemiyorlardı, dakikalar bir an gibi geçmişti. Derken, Fuat zarif bir hareketle çenesine dokunarak Mine'nin yüzünü yatağın karşısındaki aynaya, sağa doğru çevirdi. Artık ikisi de birbirlerini, birleşmelerini karşılarındaki aynadan izliyordu.

Yapılı, esmer bir erkeğin omzunda siyah, sivri topuklu ayakkabı giymiş zarif ayaklar; sıkı ve esnek sütun gibi ipeksi bacaklar, düz bir karın, dik,

pembe kabarmış uçları yukarı bakan göğüsler, beyaz çarşaflardan sarkan açık kumral upuzun bukleli saçlar, az önce cenneti görmüş gibi mutlu bir yüz içinde derin bakan yeşil gözler ve hepsini birleştiren porselen gibi berrak, açık bir ten. Gördükleri manzarada Mine'nin hali buydu ve bu güzelliğe arada saçları önüne düşen, o yapılı, esmer adam kızgın bir demir çubuk gibi bir hal almış erkekliğini daldırıp çıkarıyordu. Bu manzara karşısında Fuat bir tür gurur duyuyordu; böylesine güzel, tanrıça gibi bir kadına sahip olmanın, onu altında fethetmenin gururu. Mine ise kendine hayranlık duyuyordu. Kendi güzelliğine, teslimiyetine, kadınlığına, karşısındaki erkeği nasıl da etkilediğine ve ondan sonra da bu hayranlığı kendi birleşmelerine yöneliyordu. Fuat'ın kendi karşısında ne kadar dayanıklı ve ona zevk verir olduğunu, birbirlerine ne kadar uyduklarını düşünüyor ve mutlu oluyordu. Kadınlığı onun erkekliğine bir eldiven gibi oturuyordu. Fuat da kendisini yatakta mutlu etme konusunda oldukça başarılıydı. Onun erkekliğine ve bunu kullanış şekline bayılıyordu. Bu düşüncelerle Fuat'ın altında bir kere daha geldi Mine. Fuat bundan daha da tahrik oldu. Hareketleri daha da hızlandı, sertleşti. Ani bir hareketle Mine'nin içinden çıktı, penisini Mine'nin ağzına dayadı ve inleyerek menilerini suratına fışkırttı. Son damlasına kadar Mine'nin yüzüne aktıktan sonra yatağın diğer yanına yığıldı ve kısık bir sesle,

"Affedersin, erken geldim," dedi.

"Ne affı? Gayet mutluyum. Hem iki defa geldim ben."

"Oysa sana daha neler yaşatacaktım..."

Bunu söylerken bir hevesle aldığı dondurmayı daha iki yalamada yere düşüren bir çocuğun hüznü vardı yüzünde. Mine yüzündeki meniyi parmaklarıyla iyice yayıp bir kısmını da yedikten sonra Fuat'ın omzuyla kıllı göğsü arasındaki çok sevdiği bölgeye başını koyup uzandı, bir yandan da eli onun göğsündeydi, göğüs kıllarını okşuyordu. Fuat biraz da yorgun bir sesle,

"Hadi biraz uyuyalım," diyerek çarşafı üzerlerine çekti. Mine ise ona daha da yanaştı, bir bacağını, Fuat'ın düz uzanmış bacaklarının arasındaki boşluğa yasladı, başını ise göğsüyle omzu arasına iyice sokuşturarak ona sarıldı. Fuat'ın bir eli Mine'nin omzunda diğeriyse göğsündeki kılları okşayan elinin üzerindeydi. Tek bir vücut gibi bir süre uzandılar. Mine hiç uyumadı ama hiç kıpırdamadı da. Uyuyacak olan Fuat'ın uykusuna engel olmak istemiyordu, biliyordu ki Fuat bu konuda hassastı ve hiç hareket

istemezdi. Nefes alış verişindeki farktan Fuat'ın çok kısa bir süre uykuya daldığını fark etti ama bu beş dakikayı geçmedi ve uyandı. Uykudan yeni kalkmış çocuk huysuzluğuyla,

"Çok uyuduk mu? Saat kaç?" diye sorular somaya başladı.

"Sen bir beş dakika uyumuşsundur. Ben uyumadım. Saat de dokuza geliyor."

"Ne yiyeceğiz, düşündün mü? Bence balık söyleyelim. Yanına da salata. İstersen evvelki günden çorba vardı."

Bunlar Fuat'ın haftanın neredeyse her günü yediği şeylerdi. Mine Fuat'ın balık yemek isteyeceğini zaten biliyordu. Bu hep böyle olurdu ve geldiği zaman da itiraz etmezdi. Arada bazı günler önceden yapılmış bazı yemekleri ısıttıkları ya da çok nadir Fuat'ın Mineye yemek yaptırdığı da olurdu ama artık saat geç olmuştu ve Fuat'ın böyle zamanlarda yemek istekleri alışılmışın dışına pek çıkmazdı.

"Isınmış yemek yemek istemiyorum, ayrıca çok açım. Dışarıda yiyelim istersen?"

"Yok, dışarı çıkmayalım. O zaman balık söyleyeyim."

"Bu mevsimde iyi balık olmaz, restorana gidersek meze falan yeriz bari, ama neyse. Sen telefon aç, ne balık varmış sor bakalım." Bunun üzerine Fuat üzerine gömleğini geçirip hemen salona gitti, balıkçıya telefon açtı. Sesinin tonunu biraz değiştirerek ve daha ciddi bir tavır takınarak;

"İyi akşamlar, ben komşunuz Fuat Adalıoğlu. Bugün ne balıklarınız var? Bize ne önerirsiniz?"

Biraz sessizlikten sonra, telefonun ahizesine eline koyup yanı başında iç çamaşırlarını giyen Mineye olan balıkları saydı. Mine fener şiş istedi, Fuat ise kendine fileto levrek söyledi. Yine sesini değiştirerek, hızlı hızlı ve yapmacık bir tavırla kapadı. Bu ses değiştirmelerine her tanık olduğunda Mine'nin daha da garibine gidiyordu Fuat. Tuhaf bir duygu sarıyordu içini. Tanışık olmadığı bir duyguydu bu. Sanki iki ayrı adam vardı Fuat'ın içinde ya da dışarıya karşı bir maske takınıyordu. Acaba kendisine karşı da böyle miydi? Saati saatini de tutmuyordu. Bir bakıyorsun ona deli gibi âşık olan adam bir anda çok burnu büyük çekilmez bir adam olabiliyordu. Dışarıya karşı ise her zaman saygın gözükmek istiyordu ve bunu sesini değiştirerek yapıyordu. Belki de olduğu gibi görünürse yeterince saygın olamayacağını düşünüyordu. Mine buna en başlarda çok fazla kafa yormuştu. Sonra

düşünmüştü, Fuat'la tanıştığı ilk zamanlarda kendisiyle de böyle değişik ses tonuyla konuşmuştu ama öpüştükten sonra normal ses tonu çıkmıştı ortaya. Ama Fuat hâlâ Mineye telefon açtığında balıkçıyla konuştuğu gibi konuşuyordu.

Telefonu kapadıktan sonra Fuat giyinmek için yatak odasına gitti. Mine de elbisesini giymek için odaya geçti. Mine elbisesini giyerken Fuat'ın giymekte olduğu burnu delik çoraplarını fark etti.

Gülerek ve hafif alaycı bir ses tonuyla,

"Ne o? Çorabın mı yok, bu yırtık çorapları giyiyorsun?"

"Pek dikkat etmemişim. Çorap almaya da fırsat olmuyor. Değişeyim," diye utana sıkıla yanıtladı Fuat.

Aslında Fuat'ı pek de utandırmak istemeyerek,

"Hep diyorum, alışverişe çıkalım, sana bir şeyler alalım diye ama istemiyorsun."

"Alışverişe çıkarsak sadece bana giysi alacağız ama. Kadınlığa başlamayacaksın."

"Amma cimrisin, zaten sana bir şeyler alalım dedik."

"Olsun ben yine de söyleyeyim, hem zaman da kısıtlı, çok çalışmak lazım."

"Of tamam, hadi ben içeri geçip, sofrayı hazırlayayım."

"Salatayı ben yapacağım, sen malzemeleri çıkar."

İtaatkâr bir ses tonuyla peki diyen Mine mutfağa geçti. Bardakların ve tabakların setin üzerinde dizili olduğu mutfakta derin bir salata kabı, yıkanmış yeşillikler, minik domatesler ve bir salatalık çıkardı. Biliyordu ki Fuat'ın salata yapması doğranmış salatalık ve domates üzerine marulları parçalayıp koyarak ve zeytinyağı, nar eksişi ve limon boca etmekten ibaretti. Arada kapari, zeytin ya da başka baharatlar eklediği de oluyordu. Her yapışında da hazırladığı salatayı dünyanın en güzel salatası olarak düşünüyor ve mutlaka övgü bekliyordu. Mine bunu bazen çok şeker bazen ise sinir bozucu buluyordu. Ona göre bazı yiyecekleri kim yaparsa aynı olur ve özel bir övgü hak etmezler. Kendisi salata yaptığı zaman bunu önemsemezdi. Yaptığı yemeklerin övülmesini severdi ama salatadan övgü almak ufak bahşişlere tenezzül etmek gibi geliyordu. Çünkü herkes yapardı salatayı. Neredeyse her şeyini hazırladıktan sonra Fuat geldi, yeşillikleri

eliyle ikiye bölüp, üzerine zeytinyağı, limon suyu, nar ekşisi ve bir baharat karışımı döktü. Bunları da çok zor bir yemeği yapıyor gibi bilgiç bir tavırla yaptı. Belki de bu havalı tavrı Mine'yeydi. İşte salata olmuştu. Mine,

"Eline sağlık," diyerek sofrayı hazırlamaya devam etti. Normalde Fuat tek başınayken pek yemek sofrasına özenmezdi ama Mine bu kadar salaşlık istemiyordu, zaten dışarı oldukça az çıkıyorlardı. Evdeyken bu gibi şeyler belli kalitede olsun istiyordu. Masanın örtüsünü sermiş, tabakları, çatal bıçağı, peçete, tuzluk ve bardakları dizmişti bile. Buzdolabını açan Fuat, kararsız bir vaziyette sordu.

"Yeni şarap açayım mı? içecek misin? Dünden biraz kalmıştı ama istersen yeni şişe açayım?"

"Fark etmez, belki bir iki kadeh içerim. Dün çok içmişim."

Bunu söyledi ama söyler söylemez de pişman oldu Mine. Ne güzel dün unutuldu diyordu ama şimdi kendi hatırlatmıştı, bir de üstüne çok içtiğini söylemişti.

"Dün çok içtin demek? Hatırlıyorsundur umarım olanları." Bunları kinayeli bir biçimde söylemişti Fuat. Dolaptan yeni bir şişe şarap çıkardı.

"En iyisi ben sana yeni şişe açayım. Diğerini gece uyanınca içerim ben."

"Hatırlıyorum canım. O kadar da değil ama içtik işte. Kalabalık ama çok hoş bir ortam vardı. Çoğunu kaç sene öncesinden tanıyorum. Bir araya gelmek değişiklik oldu benim için de. Gerçi onlar hep beraberler de ben çoktandır görmemiştim."

"İskender neden gelmiş? Ne istiyormuş?"

"Buradan bir tekne almış. Onu almaya gelmiş. Bir de açtığı kulübe bazı şeyler alacakmış buradan, ses sistemi ile ilgili falan. Bana da sen hâlâ görmedin diye sitem ediyordu."

"Ona mı gitmek istiyorsun?"

"Neden böyle soruyorsun? Sorunda bir ima var. Neden ona gitmek isteyeyim? Mekânı merak edebilirim belki. Sonuçta İskender de aynı zamanda arkadaşım, ama bitti gitti. Ben bitirdiğim bir ilişkiye geri dönmem, hiç aklıma bile gelmez."

"Dün sesin oldukça mutlu geliyordu. Bak yaptığı şeyler de hep senin sevdiğin şeyler. Benden şikâyet de ediyorsun. Öyle sosyal yaşam benim

sana veremeyeceğim bir şey. Bizim pek sosyal, toplum içinde bir geleceğimiz olamaz. Ben böyleyim çünkü. Sakın unutma."

"Bence abartıyorsun canım. Kendine ve bize bu konularda şans vermiyorsun. Aslında seni başkalarıyla tanıştırmak istiyorum ama sen istemiyorsun. Sesimin mutlu gelmesi arkadaşlıkla ilgili şeyler, az önce de çok mutluydum hem."

"Peki, dün İskender ne zaman geldi sana? Kaç saat, neler yaptınız anlatsana, merak ediyorum."

Bu sefer bilmediği bir dünyayı bilmek, tanımak ister gibi soruyordu Fuat. O sırada zil çaldı. Fuat bir telaşla,

"Sen içeri geç, ben balığı alır gelirim. Sonra da yemekte bana dün neler yaptığını anlatırsın."

Fuat genelde gelen balığı alırken de Mine'nin ortalıkta olmasını istemezdi. Getiren çocukla kendince şakalaşıyordu o yapay ses tonuyla ama yanında kimseyi istemiyordu. Mine bir keresinde neden böyle diye sormuştu; o zaman onların komşuları sayıldığı ve mahallede bir dedikodu çıkmasını istemediğini söylemişti. Biz sevgiliyiz ne olacak dese de, Fuat'ın yine de çekinceleri vardı ve dedikodudan hoşlanmıyordu.

Yemekte Mine önceki gün olanları Fuat'ın meraklı sorularına tek tek cevap vererek anlattı. Mine tam bir şey anlatırken Fuat kesip ilginç detaylar ve geçmişten bazı olayları soruyordu. Bazen de baştan başlatıp bir çocuğa anlatır gibi anlatmasını istiyordu. Sanki Mine böyle detaylı anlatınca Fuat da bunu yaşıyordu. Mine bunları Fuat'ın asosyal yapısına bağlıyordu. Onun için hem üzülüyor hem de onun bu davranışlarına kızıyordu. Madem merak ediyor o zaman benle çıksa ya. Bu, bu kadar mı zor? Mine Fuat'ın bu konuyu bir tür fobi haline getirdiğini düşünmeye başlamıştı. Bir yandan da onun bu durumunu kabul etmeye çalışıyordu artık. Hem kabul etmese ne değişecekti ki... Bu bir yandan bir sorun gibi gözükürken bazı bakımlardan da hoşuna gidiyordu. Sevgilisinin fazla ortalıkta olduğunu düşünmek pek de hoşuna gitmiyordu. Geçmişinde öyle çok sosyal adamlardan da hemen uzaklaşmıştı. Fuat'ın bu asosyal haline çok alışmıştı, birden sosyalleşse yadırgardı büyük ihtimalle. Hem Fuat'ın bu kapalı, kabuğuna çekilmiş hali, onu iyice kendinin kılıyordu. Mine içe dönük adamların, birlikte oldukları kadınlara daha takıntılı bir şekilde bağlı olduklarını biliyordu ve bu ilişkideki arzunun dayanılmaz nesnesi olma durumu hoşuna gidiyordu bir şekilde.

Yemekler yendi, şaraplar içildi. Fuat sorduğu somların cevabını aldı. Fakat İskender'in gelmesinden yine de pek hoşlanmamıştı. Mine'nin anlattığı o şımarık gruptan da pek hoşlanmıyordu. Fuat'a göre tek bildikleri eğlenmek, dedikodu yapmak, güzel yemekler yiyip içmek ve gezmekti. Oysa hayatta daha yüksek idealler ve üretim olmalıydı. Fuat'ın Mine'den önce hayatındaki en büyük mutluluğu ikona yapmaktı. Şimdi Mine ile sevişmek bir diğer mutluluğu olmuştu. Mine ile her birlikte olduğunda ikonalarını daha güzel bir şekilde yapıyordu. Aslında şimdi de Fuat'ta ikonalarıyla ilgilenme isteği doğmuştu fakat yorgundu, sabah çok erken kalkmıştı ama ertesi sabah erkenden çalışmaya başlayacaktı. Mine sofrayı toplamak için kalktığında ikonalarının başına geçti Fuat. Yemek yedikleri masa ile ikonaları yakın sayılırdı. Zaten burası bir ev salonundan çok bir atölyeye benziyordu. Eski eşyalar ve ikonalar arasında, bir kanepe, iki tek kişilik koltuk, büyük çalışma masaları ve küçük yuvarlak bir masa ve sandalyeler. O yuvarlak masada yemek yemişlerdi. Fakat Fuat evin bu halini seviyordu. Diğer türlüsünün şımarıklığa gireceğini düşünüyordu. Şımarık, zengin, züppe, tüketim meraklısı biri olmak istemiyordu. Ayrıca bu şartlar daha iyi bir çalışma ortamı sunuyordu, işine çok iyi odaklanabiliyordu. Yarım kalan Meryem ikonasına baktı, onu öyle güzel boyayacaktı ki sonunda kendine göre olması gereken gözlerin imgesini bulmuştu ve resmetmek için sabırsızlanıyordu. Mine'ye baktı. Sofrada son kalmış olan bardakları da mutfağa götürüyordu, arkasından o da mutfağa geçti. Biraz da çekimser bir tonla

"Bulaşıklar öyle kalsın, sen de git istersen."

"Yok, canım, şimdi hallederim. Kokar sonra bu balıklı bulaşıklar ama diğerlerine dokunmayacağım, tamam. Tatlın var mı? Dondurma, çikolata gibi."

"Hayır, tatlı yemediğimi biliyorsun. En son geçen yaz senin getirdiğin dondurmadan yemiştim. Geçen de bir müşterim bana gelirken çikolata getirmişti, onu da yememek için çalışan kadına verdim."

"Aman sen de. Balıktan sonra insanın canı istiyor. İnsan dondurma yemez mi?"

"O şeyler çok kilo aldırır ve zararlı. Evde olmazsa yemem de. Fakat reçelim vardı. Hatta benim de canım istedi, ben de bir kaşık yiyeyim," deyip, buzdolabını açtı ve çıkardığı çilek reçeli kavanozuna bir tatlı kaşığı daldırıp ağzına attı.

Mine, başını çevirdi, yıkayacağı birkaç parça bulaşığa yönelerek,

“Reçel mi? Aman kalsın, o kadar da değil. Canım tatlı istemişken şöyle daha cazip bir şey tercih ederim, çikolata gibi. Ne o öyle kahvaltı gibi akşam akşam. Neyse ben şunları halledeyim.”

Fuat ise tekrar salona geçti, ikonalarına bakıyordu. Ne kadar da güzel yapmıştı. Hayran hayran bakıyordu kendi yaptığı eserlerine. Fakat Mine nerede kalmıştı? Ona uğraşmamasını söylemişti. Aslında bir an önce yatıp, yeni güne başlamak ve sabah erkenden çalışmak istiyordu. Mutfakta Mine’nin beraber yemek yedikleri bulaşıkları yıkadığını, mutfaktaki geri kalan neredeyse temiz meyve tabağı ve bardak gibi bulaşıkları da üst üste koyduğunu fark etti. Hemen müdahale etti,

“Aman sakın onları lavaboya koyma!”

“Tamam, biliyorum sen oraya bulaşık konulmasını istemiyorsun. Koymuyorum. Sadece biraz topladım.”

“Aslında üst üste konunca da tabakların altı kirleniyor.”

“Of, anlamadığın işlere bu kadar karışmasan. Bu tabaklar neredeyse temiz, bir şey olmaz zaten yıkanacak.”

“Olsun, benim düzenim böyle.”

"Tamam, ama yanında çalışan kadın da ne dağınık sevgilisi varmış demesin. Biraz el atayım.”

Fuat biraz gerilmiş ve otorite kurmaya çalışan bir ses tonuyla,

“Lütfen bu işlere karışma, benim düzenim var. İlla bir iz bırakmaya çalışma.”

“Ay aman. İyilik de yaramaz sana,” dedi ve mutfaktan hızla çıktı Mine.

“Sen ne zaman gidiyorsun? Erken yatıp sabah erken çalışmak istiyorum.”

“Daha saat on buçuk. Hem çok özlemiştin beni, ne oldu? Bu tavırlarından hiç hoşlanmıyorum.”

Mine kendine kızıyordu haklı olarak. Önceleri de Fuat çalışmak için erken yatmak istemişti kaç defa. On bir, en geç on ikide yatıyordu. Mine ise daha çok gece insanıydı. Erkenden yatmazdı, Fuat’ın bu alışkanlığını biliyordu. Kendisi için geç yat diyemezdi. Onda geceyi geçirdiği zamanlarda da Fuat uyur, kendi geç saatlere kadar kitap okur ya da bir şeyler yazardı. Fakat bu tavrını hiç sevmiyordu. Fuat’a göre ise kendisi

haklıydı. Çalışması her şeyden önemliydi. Ayrıca ne güzel Mine tam da istediği aradığı ilhamı tam da ona vermişken, bunu değerlendirmemek olmazdı. Mine sık sık gelsin, onu görsün, sevişsinler ama çalışacağı zaman gitsin, çalışma bitince tekrar gelsin ve bu sonsuza kadar bu şekilde sürsün istiyordu. Aslında gün boyunca Mine nin geceyi orada geçirmesini isteyerek geçirmişti fakat gün içinde istediği gibi çalışamadığından işler birikmişti. Üstelik Mine çok güzel bir çalışma enerjisi vermişti ona. Yarın çok yoğun çalışmalıydı. Ona gitmesini söylemese Mine nereden bilecekti gitmesi gerektiğini.

“Hem geçen gün geldiğimde sana bir sonraki gelmende bende kal dememiş miydin?” diye çıkış yaptı Mine.

“Aslında bu sabah bile bende kalırsın diye düşünüyordum ama bugün çalışamadım, yorulmuşum ve yarın sabah çok erken kalkıp Çalışmak istiyorum şimdi.”

"Yok, ben de illa kalma meraklısı değilim. Kendi evimde daha rahat ederim. Pek hazırlığım da yoktu ama beni kovar gibi gönderme.”

“Tamam, canım. Ama sen de git dedirtme, anla.”

Bu lafa da bozulan ama artık tartışmak istemeyen Mine,

“Neyse, şimdi bir tuvalete gireyim de çıkayım sonra.” Banyoya giden Mine dışarı çıkmadan önce kendine ayrıca çeki düzen verdi, saçını düzeltti, rujunu tazeledi. Salona gelince telefonuna bir mesaj gelmiş olduğunu fark etti.

“Bebek’teyiz. İstersen gel.” Yaklaşık bir saat önce gelen mesaj İskender’dendi. Hemen geri mesaj attı,

“Hâlâ orada mısınız?” Mesajlaştığını fark eden Fuat biraz bozularak sordu,

“Kimle mesajlaşıyorsun?”

“İskender mesaj atmış, müsait miyim diye soruyordu, Bebek’telermiş de.”

“Ne o? Benden sonra bir partiye mi gideceksin yoksa?”

“Parti olduğunu nereden çıkardın?”

“Onların tek bildiği şey parti yapmak, eğlenmek, başkalarını konuşmak.”

“Parti falan demedi, sonuçta adam şunun şurasında birkaç gün burada, doğal olarak görüşecek insanlarla.” O sırada İskender’den mesaj geldi,

“Evet.”

Fuat sinirlenmiş ama sinirini belli etmemeye çalışarak alaycı bir ses tonuyla,

“Aman, eski sevgilinden mesaj gelmiş, kaçırma.”

“Ortada bir şey yok, Bebek’teyiz demişti, ben de hâlâ mı diye sordum. Oradalarmış hâlâ.”

“Gidecek misin?”

“Bilmiyorum, gitmem herhalde.”

“Ama hâlâ mı diye sordun?”

“Öylesine sordum, belki uğrarım. Daha saat erken yarın da Cumartesi. Bir dondurma mı yesem?”

“Neyse sen hadi git artık. Çıkıyordun. Bak yine kalmak için bahane yapıyorsun. Kavga etmeden git de yarın ben rahat çalışayım."

İçinden yine kendini düşünüyor diye geçiren Mine, suratına zoraki biraz da sahte bir gülümseme takınarak,

“Gidiyorum zaten” dedi, çantasını omzuna asıp kapıya doğru ilerledi. Hemen peşinden gelen Fuat, kaşlarını kaldırarak, yumuşak ve hafif endişeli bir ses tonuyla,

“Lütfen kızma bana. Ben böyleyim ve seni çok seviyorum. Yapma, giderken iyi ayrılalım.”

Bu sözler Mine’yi bir nebze yumuşatmıştı.

“Tamam, canım, ben de çok seviyorum seni.”

Boynuna sarıldı, dudaklarına ufak, tatlı bir öpücük kondurdu ve çıktı. Kapıdan çıktıktan sonra acaba gerçekten sevgisinden mi yoksa giderken iyi ayrılmak istemesinden ve ertesi gün huzurla çalışabilmek için mi bu lafları ettiğini düşündü. Fuat seviyordu, sevmesine ama giderayak bunu söylemesinde kendini düşünmesinin de etkisi vardı. Ayrıca İskender mesaj atınca kıskançlığı da tutmuştu. Kötü ayrılıp, İskender’in eline koz vermek istemezdi. Bu konunun üzerinde çok düşünmek işine gelmezdi. Tamam, bencil bir adamdı Fuat, ama onu seviyordu yine de. Sokakta bir taksi beklerken, bir dondurma yemenin ne güzel olacağını düşündü.

Ayakkabıyı alırken Mine’nin aklına ayaklarının gizli kölesi geldi.
Bir sürpriz yapıp yeni ayakkabıları alacaktı
ve ayaklarının fotoğrafını gönderecekti.

5

Mine'yi getiren taksi kaldırıma yanaştığında, İskender yanında kendinden daha genç ve kızıla çalan sarışınlığıyla hemen öne çıkan sakallı biriyle dondurmacının önünde bekliyordu. Yolda Mine dayanamamış, İskender'i aramıştı. Hemen eve gitmek istemiyordu, şimdi bir dondurma yemek ona çok iyi gelecekti. Hem tek başına da olmak istemiyordu. İnsan nadiren tatlı yiyorsa bunu paylaşmalıydı. Zaten Mine tek başına yemek yemeyi de sevmezdi. Çok zorda kalırsa bir süre daha aç bir şekilde beklerdi, sonra biriyle beraber yemeğe çıkmayı tercih ederdi. Tek başına bir kafede, restoranda oturan insanlar için üzülürdü sebepsizce. Çok yalnızlar ve belki de sıkılıyorlar diye düşünürdü. Oysa Fuat tek başına bir yere gidip yemek yemeyi kendi tercih ederdi ve Mine'nin bunu yapmamasına şaşırırdı.

Az önce sevgilisinin evinden çıkmanın ve sevişmenin pervasızlığıyla taksiden bacaklarını sergileyerek çok cesur bir adım attı. Kapının önünde bekleyen İskender ve yanındaki tanımadığı erkeğin bakışları bir an Mine'nin bacaklarına odaklandı. Aslında bu Mine'nin istediği bir şeydi, hararetli hararetli ne konuşuyorlarsa bölmek istedi bir an kadınca bir içgüdüyle. İskender hemen Mine'yi karşıladı ve yanındaki sakallı adamı tanıştırdı.

"Seni tanıştırayım Mine, bu Metin, kendisi mimardır arada benim eskiden çaldığım radyoda ve bazı iyi mekânlarda DJ'lik yapar. Metin, Mine'yi anlatmama gerek yok zaten onu biliyorsun."

"Memnun oldum. Neden biliyor olsun, herkes beni tanıyacak değil ya.."

Mine durumu sorgulayarak mütevazılık göstermek istiyordu. Ayrıca o adamda da garip bir taraf var. Yeşile çalan mavi gözleri, açık renk sakalı tuhaf gelmiş, hafif sinirine dokunmuştu.

“İskender sizden çok söz etmişti, ayrıca yazılarınızı ilgiyle takip ediyorum. Sizi sonunda tanıdığıma çok memnun oldum.”

Metin çok kibar ve zarif yanıtladı. Ses tonu ve konuşma tarzı pek hoştu.

Biraz kendini beğenmiş bir ses tonuyla Mine,

“Teşekkür ederim, hiç hesapta yoktu aslında bu görüşme, sizin şansınız işte.”

“Ben de Lucca’daki partideydim. Metin eski arkadaşımdır, orada rastladım. Tam da oradaki kalabalıktan kaçıyorduk, sen aradın.”

“Eve dönüyordum, bir dondurma yemek istedim ama ne yalan söyleyeyim, senin burada olduğunu bilmesem, gelmezdim.” İskender’e çok arkadaşça karşılık verdi Mine.

Erkekler dondurma almak istemedi. Mine ise kendine böğürtlen, frambuaz ve çikolatalı bir dondurma istedi,

“Aa siz yemiyor musunuz? Ben tek başına karşınızda mı yiyeceğim şimdi?”

Metin samimiyetle,

“Biz içiyorduk, şimdi arada dondurma pek uymaz. Sizin hatırınız için yiyebilirim ama onun yerine sizi Bebek Hotel’in barına davet etsem. Hem güzel manzara hem de sakin ortam.”

“Olabilir, ama şimdi elimde dondurma var, şunu yiyeyim.” Dondurmasını iştahla yalarken bir yandan da İskender’e önceden Fuat’ta olduğunu, ondan erken çıktığını ama her şeyin yolunda olduğunu anlattı.

İskender kendine güvenle,

“Neden savunmaya geçiyorsun? Onla seviştin bizim yanımızda dondurma yiyorsun ve birazdan eğleneceksin." Sonra Metin’e aslında göstermese de Mine nin bir sevgilisi olduğundan bahsetti ve hemen ekledi.

“Böyle kişileri görsün de benim kıymetimi anlasın.” İskender’den böyle bir cümle beklemiyordu Mine. Hâlâ onun kendiyle ilgili umutları mı vardı yoksa? Hemen Metin’e aslında gayet mutlu olduğunu sadece sevgilisinin pek sosyalleşmeyi sevmediğini anlatarak Fuat’ı savundu. Metin ise,

“Sizin gibi bir kadınla her erkek olmak ister, şu anda sizin yanınızda değilse bu onun kaybıdır. İskender Bro’nun yokluğu ise her camiada hissedilir ve kıymeti hep bilinir. Sizin zaten bunun farkında olduğunuzu varsayıyorum.”

Gülümseyerek Metin’e doğru bakan Mine,

“Doğrusu ben de sizin konuşma ağırlıklı bir iş yaptığınızı var sayacağım artık,” dedi şaşkınlıkla.

“Mimarlık konuşma ve ikna sanatını da gerektiriyor. Malum müşterileri ikna etmek gerekiyor. Hadi artık bara geçelim.” Böylelikle Bebek Hotel’in barına doğru yürüdüler. Tam da eski tip, şehrin kalabalığından, gürültüsünden yalıtılmış çok klas bir bardı burası. Tam karşılarında ise enfes bir manzara. Mine daha önce neden buraya gelmediğine hayret etti. Sohbet ile bir buçuk saatin nasıl geçtiğini fark etmediler bile. İlk başta garip bulduğu Metin’e şimdi ısınmıştı. Bazen insanların ilk başta tuhaf bulduğu tipler sonradan çekici gelmeye başlar ya, konuştukça ve vakit geçirdikçe Mine için de öyle olmuştu. Gerçi İskender Metin’in ondan rol çalmasına biraz bozulmuştu ama yine de severdi Metin’i. Mine ise kendisini etkilemek için rekabet eden iki erkeği izlemekten pek hoşnuttu. İskender ne kadar eski sevgili olup, ayrılığı kabullenmiş gibi dursa da eski sevgilisini hafiften kıskanıyor ya da onun gözünde karizmasını korumak istiyordu.

Mine kalkmak isteyince Metin kibarca onu bırakmak istedi, Mine de bunu reddetmedi. Metin’in spor arabasının ön koltuğuna oturdu, arka koltukta da İskender vardı. Arabasının markasından, temizliğinden, hemen ön koltuğa otururken Metin’in kapıyı açmasından kalitesi belli oluyordu, inmeden birbirlerinin telefonlarını almayı ihmal etmediler. Mine, Facebook’tan da Metin’i ekledi. Böyle kişilerle bağlantıda olmayı severdi.

Eve yüzünde bir gülümsemeyle ve mutlu bir şekilde girdi. Üzerini çıkarıp, yüzünü yıkarken o gün Fuat’la buluştuğunu hatırladı, unutmamıştı ama etkisi azalmıştı. Soyunup aynaya bakarak yüzünü yıkarken tekrar o anlara döndü. Sanki aradan çok zaman geçmiş gibiydi. Oysa onun isteği hayali eve geldiğinde sevgilisiyle yaşadıklarını düşünerek mutlu olmaktı. İsterdi ki eve girdiğinde yüzünde kalan son gülümsemenin de sahibi sevgilisi olsun. Fuat kondursun o gülücüğü yanaklarına. Kolu kanadı olsun, hiç bırakmasın isterdi. Oysa daha düne kadar tanımadığı bir adam bırakmıştı evine ve bu onu neşelendirmişti. Üzerine penye bir elbise geçirdi, güzel bir müzik koydu, önüne bilgisayarı alıp Facebook’una yeni

eklediği Metin’in profiline ve akşam medyada neler konuşulmuş ona baktı. Antonio Carlos Jobim’in müziği sıcak yaz gecelerini iyice çağrıştırmıştı. Pencereden esen rüzgârla havalanan tül, sarı yerden aydınlatma, kavuniçi üzeri çiçekli askılı elbisesinde koltuğa hafif uzanmış Mine’yi o an gün içinde yaşadığı her şeyden uzaklaştırmıştı. Evinde, sevdiği bir pozisyonda, sevdiği müziklerle, bir karışanı olmadan takıldığı için huzurluydu ama içi biraz da buruktu. Onla olmak istediğini Fuat’a söylese o da üzülerek ah keşke derdi. Sanki Fuat’ın bir özrü varmış ve bu imkânsızmış gibi. Uzun bir gün olmuştu saat üçe doğru yattı. Ertesi gün için hiçbir plan yapmamıştı ve öğlene doğru kalktı.

Cumartesi günleri birçok kişi için çok şey vaat eder. Mine’nin ise hiçbir beklentisi yoktu o günden, hatta çalışmayı bile tercih ederdi. Cumartesi günü herkes arkadaşlarıyla ya da sevgilisiyle bir plan yaparken Mine gününü yalnız geçirmektense işle uğramanın en iyisi olduğuna karar verdi. Hiç değilse oradan bir yerlere gidilebilirdi. O hafta öncesinden tüm yazı işlerini halletmişti. Yazın kendini göstermeye başladığı günlerdi ve kıpır kıpırdı. Eve kapanmak istemiyordu. Fuat’ı ararsa çok çalıştığını söyleyecek ve belki akşam üç dört saatini ona ayıracaktı ama yine eve kapanacaklardı. Zaten dünden sonra pek aramak da istemiyordu.

Öğlenin keyfini çıkaracak ve sonra işe uğrayacaktı. Yazın geldiğini daha da iyi hissedebilmek için Cesaria Evora çalmaya başladı. Şeker pembesi, kenarları beyaz fistolu kalın askılı, eteği kloş elbisesini giydi. O elbiseyle kendini elbisenin rengi gibi tatlı hissediyordu. Kendine tam mükellef bir kahvaltı hazırladı. Birkaç çeşit peyniri, sahanda sucuklu yumurtası, balı, zeytin çeşitleri ve kıpkırmızı yaz domatesleriyle hem gözüne hem damağına hitap ediyordu. Tek başına yemeği sevmezdi, yalnız yaşamaya başladığından beri evde genelde tek başına yiyordu, buna alışmaya başlamıştı. Öyle yalnız hissetmemek için ya radyo ya da iyi bir müzik açıyordu. Böyle evde tek başına yemesi, dışanda da tek başına yemek yememe isteğinin sebebiydi biraz da. Birkaç sene öncesine kadar ailesiyle oturuyordu, işe başladıktan sonra bu eve taşınmıştı. Hayallerinde bu eve sevgilisini getireceği de vardı ama Fuat'la burada hiç buluşmamışlardı. inat edip gelmemişti. Fuat araba kullanmadığı için Mine’yi eve de bırakmamıştı ancak taksi ücretlerini karşılamıştı jest olarak. Fuat’a göre uzakta oturuyordu ve Fuat’ın gittiği yerler belli uzaklıkları aşmayan yerlerdi. Zaman zaman Mine’nin yaşadığı yeri merak ettiyse de hep bir şeyler çıkmış

ve gelmemişti. Ancak fotoğraflardan görmüştü. Mine de kendi evinde ona, kendine hazırladığı gibi hiç kahvaltı hazırlayamamıştı.

Kahvaltıdan sonra biraz evde oyalandı. Çiçeklerine su verdi, evi toparladı, elindeki ve ayağındaki bordo ojeleri çıkarıp pembe ojeler sürdü ve sonra dışarı çıktı. İşe gidecekti, orada pek kimseyi göremezse Taksim tarafına geçecekti. Mine bir süredir üzerinde çalıştığı Ege'deki arkeolojik alanlar ve mitolojik izler üzerine sırf kendi merakı üzerine derlediği çalışmayla ilgilenmeye başladı. Bir yandan çalışırken Fuat'ı düşündü. Şimdi büyük ihtimalle çalışıyordur Ben de onun sayesinde böyle iş üretir oldum, diye kendini teselli ediyordu içinden.

Mine'nin ziyareti Fuat'a yaramıştı. O gittikten sonra bir uyku ilacı almış, hemen uyumuş ve sabah da çalışmaya başlamıştı. Günlerdir yapamadığı Meryem ikonasındaki yüz nihayet şekillenmeye başlamıştı. O yüzü boyarken, Mine'nin erkekliğini ağzına aldıktan hemen sonraki gözleri yaşlı halini hayal ediyordu. Başka bir şey de düşünmek istemiyordu, çalışmak ve resmetmek dışında. Pazar günü oğlu gelecekti, annesi de torununu görmek istiyordu. Bunlar ona yapması gereken bir görev gibi geliyordu. Fakat onun cumartesi günü yapmayı istediği tek şey boyamaktı. Hatta akşam erken yatıp, Pazar sabahın erken saatlerinde tekrar çalışacaktı. Bu sürekli çalışma hevesi onu memnun ediyordu.

Mine de böyle düşünebilseydi keşke. Ona göre hayattan keyif almak ve anı yaşamak çok daha önemliydi. Sevgilisi müsait olsa kendini çalışmaya vermezdi. Şimdi de bahane arıyordu kaçmak için. Kendine bir çay alırken ofiste Özgürle karşılaştı.

"Sen cumartesi günü de buraya gelir miydin, prenses?"

"Yapacak daha önemli bir şeyim yoktu, geldim. Asıl senin ne işin var?"

"Ofiste bir şeyler unutmuşum. Bugünkü Patti Smith konserine iki de biletim vardı, onlar da burada kalmış. Bir arkadaşımla gidecektik, o gelemiyor. Onları alayım dedim, belki birilerine veririm."

"Aa neden başkasına veriyorsun? Patti Smith'e gidilmez mi?"

"Beraber gidelim o zaman, madem seviyorsun."

Bundan hoşnut bir şekilde,

"Olabilir, bak."

"Konsere kadar ne yapacağız peki? Taksim’e çıkalım, bir şeyler yiyelim ama tabii ofise kapanıp çalışmak istiyorsan o başka.”

Bunun üzerine Mine hazırlanıp Özgür’le çıktı. İşyerinde kalsa birkaç saat sonra sıkılıp biraz insan görmek isteyeceğini biliyordu. Şehirde yalnızlık Mine’nin mizacına tersti. Doğada kalmış olsa belki bir tür kampı tercih edebilirdi ama insan şehirde yaşıyorsa, şehrin nimetlerinden faydalanmalıydı Mineye göre. Konser de çok iyi denk gelmişti. Özgür’le konsere kadar, sergileri dolaştılar, yemek yediler, sohbet ettiler, şehrin eski dükkânlarına baktılar. Hatta kendine bir ayakkabı bile aldı. ‘Büyük İndirim’ yazan bir ayakkabı mağazasına kadınca bir içgüdüyle bakmak istediğinde Özgür ona itirazsız eşlik etmişti. Orada önü açık iki ince bandın birleştiği, arkasında da bu bantlardan birinin devamı olan dore, ince ve süslü topuklu bir ayakkabıya tutuldu. Renk konusunda karar vermesine ise Özgür yardımcı oldu, hatta onu acele ettirmek yerine bir sürü başka ayakkabı da denettirdi. Kadınların ilgi alanlarından anlıyordu, bu hoşuna gitti. Ayakkabıyı alırken Mine’nin aklına ayaklarının gizli kölesi geldi. Bir sürpriz yapıp bu yeni ayakkabıları alacaktı ve ona ayaklarının fotoğrafını gönderecekti.

Mineye biraz da lisedeyken okulu kırdığı günleri, üniversite yıllarını anımsattı bu geçirdiği gün. Ortak geçmişleri sayesinde konuştukları konularda da bir yabancılık çekmiyorlardı. Mine nin bahsettiği şeyler Özgür’ün bildiği şeylerdi; aynı şekilde Özgür’ünkiler de Mine’nin. İskender gibi yaş farkı olan erkeklerde bu durumu pek yakalayamıyordu Mine, fakat yaşı büyük olanlardan da hep yeni bir şeyler öğreniyordu; Fuat hariç. Fuat koca bir çocuk gibiydi Mine için. Ama aralarında tarif edemedikleri bir tutku vardı ve onun sanatına hayrandı. Akşam saat dokuzda Fuat ı aradı. Çalışmasının nasıl gittiğini ve ertesi gün ne yapacağını sormak, ayrıca konsere gideceğini de söylemek istiyordu. Fuat onu konserdeyken ararsa telefona bakamaz diye şimdiden kendi arıyordu. Fakat telefon uzun uzun çalmasına rağmen açan olmadı. Mine bu durum karşısında biraz meraklandıysa da uyudu mu acaba diye içinden geçirmeden de edemedi. Gerçekten de saat sekizde bir uyku hapı alıp erkenden yatmıştı Fuat. Uzun süre çalışıp, sonra ertesi gün de çalışabilme takıntısıyla erkenden uyutmuştu kendini. Aslında o da yalnızlıktan hoşlanmıyordu ama insanlarla da pek yapamıyordu. Mine, Fuat’la ilgili endişelenmek istemedi, hem çok sevdiği bir şarkıcının konserine gidiyordu, bununla mutlu olmayı tercih etti.

Konser Mine için güzel müzik ve iyi bir konserden de öte oldu. Sade askılı şalvar tipi bir pantolon ve postalla ne kadar seksi ve kadın olunur bunun canlı örneğiydi. Mine için başka bir kadına dışarıdan bakmak önemliydi. Hele de yaptıklarını çok beğendiği bir kadın, bir kere daha hayranlığını kazandı. Düşüncelerinde haklı olduğunu bir kere daha anlıyordu. Her şeyden önce en önemli şey hissetmek ve bunu yansıtmaktı. Ne istediğini bilen kadının ne kadar güçlü olduğunu görüyordu. Normalde pek dans etmeyen, hep yaşından büyük davranan Mine o gün yerinde duramamıştı. Eve yorgun döndü ama dolu dolu bir cumartesi yaşamanın keyfi vardı üzerinde.

Pazar sabahı saat on birde Fuat'ın telefonuyla uyandı. Hemen kendine gelmeye çalıştı. Şimdi Fuat'a daha yatıyorum demek istemiyordu. Büyük ihtimalle o erkenden kalkmıştı ve akşamdan kalmaymış gibi bir havada onunla konuşmak istemedi.

"Günaydın güzelim. Beni aramışsın ama dün akşam sıkıldım ve ilaç alıp erkenden yattım, sabahın altısından beri çalışıyorum. Pek mutluyum."

"Yaa iyi, çok sevindim. Dün öylesine bir aramıştım. Bir konsere gidiyordum, öncesinde aradım. Anlatırım görüşünce."

"Seni özledim ama bugün oğlum gelecek, sonra belki anneme gideceğiz. Yarın ya da öbür gün çalışmadan sonra görebilirim seni, hatta gece uzun olur, bende kalırsın, yarın ararım."

"Tamam, canım."

"Öpüyorum her yerinden güzelim."

"Ben de, canım."

Telefonu kapatan Mine o gün Fuat'la görüşmeyeceğinden emin bir şekilde kendi ailesine zaman ayırmaya karar verdi. Genelde pazarları aile günüydü onun için. Ailesiyle nasıl vakit geçireceğini önceden tahmin edebiliyordu ama bu ona sıkıcı gelmiyor bilakis huzur veriyordu. Mine için ailesiyle geçirdiği zaman bir mutluluk ve huzur bulma zamanı iken Fuat için bu pek de öyle değildi. Oğlunu çok seviyordu, onu her şeyden ayrı ve özel tutuyordu ama onunla fazla uzun zaman geçirince çocuk gibi kavga ediyor, hatta bazen inatlaşıyordu. En büyük sorun Neslihan'dı. Oğlunu o getirdiği için ister istemez görüşmek zorunda kalıyorlar ve görüştüklerinde de genelde sürtüşüyorlardı. Fuat bir yandan, içinden, iyi ki beni aldatmış da ayrılmışım şu kadından, diyordu. Hele ki Mine gibi bir kadınla olduktan

sonra Neslihan gözünde iyice düşmüştü. Ama yine de çocuğunun annesi olduğu için ve ailesinden dolayı Neslihan'a saygı duyuyordu.

Neslihan, Semih'i bıraktığında Fuat'la rutin konuşmalarının dışına çıkmadılar. Neslihan oğlunun Fuat'ta kalıp kalmayacağını sordu, Fuat ise çalışmasını aksatır diye bunu istemedi.

"Zaten akşam anneannesine yemeğe gitmeyi düşünüyorduk. Oradan sen al istersen ya da sana bırakayım."

"Tamam, ben de uğrayacağım o zaman Selma Hanım'a. Aman Semih'e dikkat et, üstünü çıkarmasın, hafif üşütmüştü, hasta olmasın, karışmam."

"Madem hafif üşütmüştü bana ne getiriyorsun. Ben de mi hasta olayım?"

"Bir şey olmaz, dikkat et sadece. Biraz babalık yap."

Oğluna bakarak,

"Ben gayet iyi bir babayım, biz oğlumla çok güzel oyunlar oynuyoruz, sen anlamazsın."

Öyle ki normalde malzemelerinin karıştırılmasına çok kızan Fuat oğluna kızamıyor, ona resim yapmayı öğretiyordu. Beraber ikonalardan uzakta bir masada boyalarla oynuyorlardı. Semih'in yanında iyice çocuklaşabiliyordu Fuat.

Akşam annesinin nasihatleriyle tekrar neşesi kaçtı. En başta da oğluna örnek olması gerektiği, böyle çocukça hareketlerle ona kötü örnek olduğu üzerinde durdular. Ayrıca yeterince oğluna vakit ayırmadığının da şikâyeti yapıldı. Annesi Selma Hanım ve Neslihan bir olup babalık ve beyefendilik dersleri vermeye başladılar. Semih bir ara uzaklaştığında da hemen imalı bir şekilde Mine'yi sordular. Bunun üzerine Fuat hemen konuyu değiştirmeye çalıştı. Tadilatı yapılacak evle ilgili soru sordu annesine. Bir yandan da bunu sorduğu için pişmandı, annesine hiç yoktan hatırlatmıştı, belki de unutacaktı bu mevzuyu. Annesi gayet detaylı ve aynı şeyleri defalarca tekrarlayarak istediklerini anlattı, Neslihan da hak verdi ona. Nihayet gece yarısına doğru evine varabildi. Anne ziyaretinden sonra eve dönüp yatmak hiç bu kadar keyif vermemişti Fuat'a.

Aşkta endişe de vardır.
Öyle huzurlu bir şey değildir aşk.

6

İnsanlar genelde pazartesi günlerini sevmezler fakat bu Mine için geçerli değildi. Pazar günlerinin o tekdüzeliği ve sevimsizliği pazartesinin bir kurtarıcı olarak gelişiyle bozuluyordu. Pazar günlerinin aile günü olmasıyla derdi yoktu ama dışarı çıkmaya kalktığında her tarafta gördüğü o kalabalığı hiç sevmiyordu. İnsan en fazla kalabalıklarda yalnızdır. Kimi zaman kendi yalnızlığı içini ısıtıyordu. Orada çoğu zaman daha kalabalık hissediyordu kendisini. Şu sıralar işe daha yoğun gitmesi gerekiyordu. Öncesinde böyle bir zorunluluğu da yoktu. Her şeye rağmen bir işinin olmasından memnundu. Ya Fuat gibi evde çalışsaydı? Kendisi onun gibi disiplinli kalamazdı, ya kafayı yerdi ya da yeterince verimli olamazdı. Fuat'a bu azmi için hayranlığı her geçen gün daha da fazla artıyordu. Herkes onun gibi olamazdı. İnandığı bir ideal uğruna kendini her şeyden soyutlayarak tek bir şeye adaması az bulunur bir şeydi. Fuat buna sahipti, bu çok önemliydi. Kendisi de böyle bir insana sahipti. Bu insanın hayatındaki ender mutluluk kaynaklarından biri olsa gerekti.

Mine sabaha yeni haftanın enerjisi ve Fuat'la buluşacak olmanın heyecanı ile başlamıştı. Yatakta oyalanmadan kalktı. Telefonunda geçen gün tanıştığı Metin'den bir saat önce gelmiş "iyi haftalar" mesajını gördü. O da ona bir cevap yazdı. Çay suyunu koydu ve doğru duşa girdi. Yüzünü yıkamadan doğruca suyun altına attı kendini. Fuat'la buluşacağı için bugün bakım yapacaktı kendisine. Duştan çıktıktan sonra suratına bir maske sürdü ve bornozuyla mutfağa gidip bir çay demledi. Yatak odasına geçtiğinde

bornozunu çıkarıp uzun uzun kremlenmeye başladı. Önce kalçalarına, baldırlarına sıkılaştırıcı bir kremi masaj yaparak sürdü. Sonra çok hafif kokusu olan bir nemlendiriciyi ayak bileklerinden başlayarak tüm vücuduna sürdü. Her zamanki çiçek kokulu parfümünü sıktı. Ağırlıkla fuşya kenarları siyah dantelli bir iç çamaşırı takımı tercih etti. Bugün hissettiği renk buydu, kendini de fuşya renkte vahşi bir orkide gibi hissediyordu. Fuat bunları görmemişti ve yanına bir jartiyer çorabı alacaktı. Gündüz hava sıcak bile olsa akşama soğuyabilirdi ama asıl sebebi Fuat'ın karşısında jartiyerli olmak istemesiydi. Üstüne geçen gün giydiği uzun bir gömleği geçirip kahvaltıya geçti. Çay demlenmişti. Yanma sandviç ekmeği içine İzmir tulumu, salam ve domates koydu.

Kahvaltıda her zamanki gibi gündemi takip ediyordu ki aklına geldi: Fuat'a gittiği zaman gece kalacak mıydı? Ona göre bir hazırlık yapması gerekiyordu. Fuat ararım demişti ama saat kaçta arayacaktı? En geç bir saate kadar evden çıkması gerekiyordu ve Fuat'ı bekleyemezdi. Diğer yandan kendi aramak, üzerine düşüyor gibi görünmek de istemiyordu. Fakat sonunda dayanamayıp telefona sarıldı ama cevap gelmedi. Şimdi iyice iki arada bir derede kaldı. Bir yandan da telefonda Metin'den gelen başka bir mesaj fark etti, bu hafta bir daha Mine'yi görebilirse çok memnun olurmuş. Mine hiç oralı olmadı. Fuat telefonu açmamıştı ve bir terslik olmamasını umuyordu... Şimdi hiç mesajla uğraşamazdı.

En iyisi ben onda kalacak gibi bir hazırlık yapayım, evden çıkmadan belki tekrar ararım ya da o bana döner. Dolabını açtı, önce hemen bir siyah etek çıkardı, kesinlikle bunu giyecekti ve iki tane de bluz seçmeliydi. Gece kalacaksa, ertesi günü giymek için olacaktı ikincisi. Menekşe moru, yarı şeffaf, ipekli, kısa karpuz kollu bir gömlek giydi üzerine, yanına çantaya koymak üzere de kolsuz bir siyah bluz seçti. Büyük gümüş sallantılı küpeler ve yine gümüş bilezikler taktı. Lame yarı açık, bileği tokalı bir topuklu ayakkabı giyecekti. Yanına ayrı küçük bir çanta daha hazırladı, içine yedek olarak gümüş kemer, ince jartiyer çorapları, gümüş grisinde bir hırka, diş fırçası, krem, makyaj temizleyici gibi kozmetikler, yedek çamaşır, gümüş renkte bir seks oyuncağı ve beyaz ipek geceliğini koydu. Aslında yanına alacağı başka pembe renkli bir oyuncağı aradı ama bulamadı. Fuat'ta unutmuştu herhalde. Son hazırlıklarını yaptıktan sonra çıkmaya hazırdı. Bir tek gece belirsizdi ve belirsizlikleri hiç sevmezdi. Her ihtimale karşı hazırladığı küçük çantayı yanına aldı, üzerine fuşya beline oturan seksi bir ceket giyip çıktı. Yoldayken Fuat aradı.

“Günaydın, canım. Beni aramışsın.”

“Günaydın. Bugün görüşecektik ya bir şey soracaktım, pek gerek kalmadı.”

“Evet, demin bir müşterim vardı, arayacaktım yoksa seni. Akşam altıda Bebek te kısa bir işim var sonra boşum. Yedide bana gelsene.”

“Madem öyle Bebek’te buluşalım. Hoşuna gidecek bir yer biliyorum.”

“Ah yapma şimdi, dışarıda buluşma işlerini sevmediğimi biliyorsun. Hele de öyle göz önünde yerleri.”

Çocuksu ve çok yumuşak bir tonla,

“Lütfen amaaa... Hiç dışarı çıkmıyoruz, hep evdeyiz. Hem çok güzel hazırlandım, jartiyerler, oyuncaklar aldım yanıma, tüm gece seninim.”

Bunu duyunca Fuat heyecanlandı, iştahı kabardı. Akşam böyle bir ziyafet için bir saat dışarıda geçirebilirdi; hem zaten çıkacaktı.

“Tamam, nerede buluşacağız?”

“Bebek Hotel'in barını biliyor musun? Oraya gel. Ben yeni keşfettim, aslında eski bir yer. Sen başka bir yer önerirsen uyarım sana.”

“Yok, senin seçimlerine güveniyorum canım. Altı buçuğa doğru orada olurum.”

“Tamam canım, akşam uçuracağım seni.”

Bunu çok mutlu bir ses tonuyla söylemişti. İçi içine sığmıyordu. Bu duruma kendi de şaşmyordu aslında. Kimseyle böyle heyecanlanmıyordu. Zaten bu nedenle her şeye rağmen Fuat’la oluyordu ya.

Telefondan sonra içi rahat, neşesi yerinde olunca önceden gelen mesaja bir cevap yazabilirim artık diye düşündü.

“Olabilir belki, bakalım.”

Hemen kestirip atmak istemedi ama çok istekli durmak da istemedi. Kenarda bir yerde bulunsun diye düşündü. Sonuçta sevgilisiyle her zaman gezemiyordu ve bu çocukla da iyi vakit geçirilirdi.

İş yerine vardığında hemen özel bir durum olup olmadığını sordu herkes. Güzel gözükmek, kendine özenmek ve neşeli olmak için özel bir duruma gerek var mıydı? Fuat onun için hep özel bir durumdu zaten. İki günde sevgilisini özlemesi ve onunla buluşuyor olması, pazardan sonra pazartesinin sonunda gelmesi, cumartesi güzel bir konsere gitmesi, ailesi ile

ilgili bir sorunun olmaması. Bunlar aslında yeterince iyiydi. Üzerine bir de birkaç seyahat yapsa, yanında da sevgilisi olsa başka bir şey istemezdi herhalde.

Bir ara boş vaktinde o gizli kölesi olmak isteyen hayranının mektuplarını, üzerindeki adrese bakmak için, sakladığı çekmeceden çıkardı. Şöyle bir göz attı mektuplara. Acaba kimdi? Tanıdığı biri miydi yoksa? Sadece fotoğraflarından biliyor olsa mektuplardan birinde salına salına yürüyüşünden bahsedemezdi. Beni tanımıyorsa bile kesin en az bir kere kanlı canlı görmüş biri, ayrıca zevklerimi de biliyor diye düşünüyordu. Bir mektubunda, “*Bir gün beni kırbaçla cezalandırmak isterseniz diye sizin kullanmanız için çok özel bir kırbaç saklıyorum. O kırbaca bakıp sizin dokunduğunuzu hayal ediyorum. Fakat her şeyi siz bilirsiniz ve her şey sizin takdiriniz, Efendim,*” diye de yazmıştı. Belki de bir şekilde umudu vardı. Her neyse, deyip bu garibi biraz sevindirmek ve daha da kışkırtmak istiyordu Mine. Kışkırtmak, tahrik etmek onun doğasında vardı. Kendini sadece sevgilisine sunardı, çünkü onun bedenini, organını ve onun dokunuşlarını istiyordu, bunlar ona zevk veriyordu ama dışarıya karşı davetkâr ve albenili olmak da her zaman hoşuna gidiyordu. Devamlı, birçok kişi tarafından arzulanıyor olmak ve bunu bilmek onu tahrik ediyordu. Bir fotoğraf bastırdı. Fotoğrafta yeni aldığı ayakkabıları giymişti ve ayağında da fuşya renkte ojeler vardı. Fotoğrafı bir zarfa koydu, üzerine gelen mektuplardaki adresi yazdı. Fakat fotoğrafın arkasına ne yazacağını bilemedi ve sadece “Sürpriz” yazdı. Zaten resmen göz kırpıyor gibiydi, başka biri bu yaptığını görse saçmaladığını düşünürdü ya da ne gerek var derdi. Zarfı özel bir kuryeye verdi. Alacak kişiyi sorduklarında ise bilmediğini söyledi. Karaköy’de bir handa belki de daha çok boş duran bir ofisti yolladığı yer. Mektupları yazan kişi oraya ne zaman geliyorsa o zaman alacaktı zarfı. Fotoğrafı yolladıktan sonra garip bir heyecan hissetti, kim bilir bunu alan kişi için ne kadar önemli olacak diye kendini daha önemli hissetti ve işine döndü.

Öğleden sonra bir telefon geldi. Arayan özel bir bankanın kültür servisiydi. Türkiye’deki arkeolojik kentler ve medeniyetler üzerine çıkaracakları bir kitap serisinde çalışmak, özellikle Ege ile ilgili yazmak isteyip istemediğini soruyorlar ve kendisiyle görüşmek istiyorlardı. Görüşmeden tam olarak ne yapılacak, ne isteniyor bilemezdi. Fakat telefonda yine de işin mesaisini sordu. Çeşitli yeni kazı alanlarına gitmesi gerekecekti. Aslında bir yerlere gitmeyi, uzaklaşmayı Mine de çok

istiyordu. Bir an işi ne olacaktı diye düşündü. Hem daha da önemlisi bu durum Fuat'la olan ilişkisini nasıl etkilerdi? Kısaca işle ilgili bilgiler aldı ama iş yeriyle konuşması gerektiğini belirtti. İşin ilginç yanı teklif gelen banka ile gazete aslında birbirine çok yakındı; aynı holding bünyesinde sayılırdı. O nedenle bu teklifin karşılıklı onayla geldiğinden bahsettiler ve hemen ertesi gün için Mine'yi görüşmeye çağırdılar. Eğer çalışacaksa bir an önce görüşmeleri gerekiyormuş. Artık eli mahkûmdu, gidecekti. İşi istiyordu. Sadece bu işin ilişkisine zarar vermesinden korkuyordu. Hemen ertesi gün olmazsa hangi gün görüşebileceğini sordu. Çünkü Fuat'ta kaldıktan sonra sabah yorgun olabileceğini düşünmüştü fakat önerdikleri diğer gün ve saat tam da yazı işleri toplantısına denk geliyordu ya da diğer hafta olacaktı. O kadar bekletmek istemedi. Ertesi gün görüşmeyi onayladı.

Telefonu kapadıktan sonra karışık duygular içindeydi. Bir yandan gururlandı, bir yandan da endişe duydu hemen yarın görüşeceği için; özel bir hazırlığı olmayacaktı. Gerçi daha düne kadar ortada böyle bir iş yoktu, böyle bir iş peşinde de değildi. Onlar aramıştı ve kendini onlara beğendirmek zorunda değildi. Şimdi bu gerginlik de neyin nesiydi? Büyük ihtimal kendini bu işe layık gördükleri için karşı tarafın yüzünü kara çıkarmama isteği ve gerginliğiydi. Bir taraftan da Fuat'ı düşünüyordu. Hep kendisi çok işlerim var, çalışmak lazım demiyor muydu? Şimdi kendine gelen bu teklife ne diyecekti bakalım. Sonra o heyecanla hemen internete yöneldi; bankanın arkeoloji konusunda yaptığı diğer yayınlara baktı. Kimini hatırlıyordu ve ilk çıktığı zamanlar büyük hayranlık duymuştu çıkaranlara, şimdi bu tür bir çalışma içinde olmak mesleki hayallerinden biriydi. Sonuçta bu kitap kariyerinde oldukça prestijli bir iş olacaktı. İşte şimdi çok çalışmak lazımdı. Böyle dalmışken Özgür aralık olan kapısını çalarak kafasını uzattı.

"Naber, prenses? Dalmışsın. Bir şey mi oldu?"

"İyidir, sağ ol? Sen nasılsın? Bir iş teklifi geldi de onu düşünüyorum."

"O zaman nedir bu suratının hali kuzum? Öyle dalıp gitmişsin, merak ettim seni. Şimdi havalara uçman lazım."

"Elbette çok sevindim ama takdir edersin ki oldukça ciddi bir iş, altından kalkmak da kolay değil. Hakkını vermem lazım. Ayrıca iş ve buradan uzak kalmak ne olacak?"

"Aman canım dert ettiğin şeylere bak! Yaparsın hepsini sen. Ayrıca patron da izin verir, bu da dert mi? Hem sen İstanbul'u o kadar sever

miydin?”

Mine, gelen teklifi tüm detaylarıyla Özgüre anlattı. Sözünü bitirir bitirmez Özgür hemen atıldı.

“Sen, sevgilimden ayrı kalamam diyorsun sanırım? Bundan çekiniyorsun.”

“İnsan sevgilisinden ayrı düşmek istemez.”

“Benim senin gibi sevgilim olacak ve onun imkânlarına sahip olacağım. Emrine amade bir şekilde yazı senle birlikte geçirirdim.”

“Ne güzel söylüyorsun, ama o pek hayatında bir şeyleri değiştirmez.”

Özgür gülerek,

“Eh o yaştan sonra ne esneyecek? Genç biri olsa sana daha uyar.”

“Aman Özgür dalga geçme, hem oldukça genç gösteriyor. Etrafımdaki bütün gençlere taş çıkartır.”

“Tamam, tamam bir şey demiyorum. E peki, kutlamıyor muyuz bu teklifi?”

“Daha kabul etmedim, hem bu akşam sevgilimle buluşuyorum. Ayrıca önce yönetime bildireyim bu teklifi.”

“Bence bir sorun olmaz, en kötü ihtimal izin alırsın ama sever bizimkiler yazarlarının böyle projelerde olmasını.”

Aynen de Özgür un dediği gibi oldu. Yönetimden bu konuda bir zorlukla karşılaşmadı. Biraz çekinerek genel yayın yönetmeni Erol Bey’in yanına gitti. Aralarında bazı yazılarından dolayı önceden hafif bir sürtüşme olmuştu. Meseleyi kısaca anlattı. Erol Bey'in bu tekliften biraz haberi varmış gibiydi.

“Aslında bana da danıştılar, bazı hatırlı kişiler tavsiye etmiş seni, bana da sormuşlardı. Ben de uygun olduğunu söyledim. Hem bazı konulardaki muhalif imajın biraz değişir, bizim de işimize yarar bu. İstediğin şekilde katılabilirsin, senden tek isteğim yazıları düzenli yollaman”

“Teşekkür ederim, Erol Bey. Bana güvendiğiniz ve tavsiyelerine onay verdiğiniz için de. Şimdi benim buraya düzenli gelme zorunluluğum kalktı mı? Yoksa izin mi almış olacağım?”

“Tabii yine uğra gazeteye ama zorunluluk yok şimdi. Haftalık yazı işleri toplantısına girmeye çalış, yazılarını düzenli yazarsan da neden izinli

sayılasın ki?”

“Teşekkür ederim, bu anlayışınıza da. Yalnız ben daha onlarla görüşüp kabul etmedim işi.”

“Bir an önce git, görüş. Ben kabul edeceğini düşünüyordum böyle bir fırsatı. Ayrıca gazetenin sahibi ile o banka ve yayınların sahibi bir sayılır. Desteklediğimiz bir proje.”

“Tavsiyenize uyacağım, zaten yarın görüşmeye gidiyorum.”

“İyi işte, senden güzel işler bekliyorum, Mine.”

Tekrar teşekkür ettikten sonra Erol Bey’in odasından ayrıldı. Şimdi de öyle bir duruma gelmişti ki işi kabul etmese olmazdı. Kafasında sorular ve türlü düşünceler vardı.

Madem öyle çalışacağım, umarım parası, şartları iyidir. Peki, Fuat’a ne diyeceğim, zamanlamalarımı iyi ayarlamam lazım. Gerçi uzun bir süreden beri aradığım bir fırsattı, işim bu benim ve bir çıkış. Aslında bu işe girişeceksem de tası tarağı toplayıp uzun bir gezi gibi bir yerleşimden diğerine giderek bir tur gibi yapmalıyım. Böyle çok daha güzel olur ama Fuat’ı bırakamam. Gazete bile istersen gelmeyebilirsin dedi. Sevgilimle bu olamaz. Gidince büyük ihtimal aklım burada kalacak. Normalde alıştım haftada en az üç gün onunla sevişmeye, dayanması zor olacak. Keşke o bana gelse ama kurallarına çok bağlı. Artık haftanın yarısı orada, yarısı burada olacak.

Böyle dalmış kafasında bir şeyleri kurarken az daha Özgüre çarpıyordu. Özgür omuzlarından tutup,

“Dikkat et! Ne oldu böyle? İzin vermemiş olamaz Erol Bey.”

“Yok, aynen dediğin gibi kabul ettiler, hatta destekliyorlar. İstersen gelmeyebilirsin, haftalık yazı işleri toplantısına katılmaya çalış, yeter, dedi inanabiliyor musun?”

“Bak, ben sana demiştim.”

“Evet, dediğin gibi oldu ama daha işi kabul etmedim. Şimdi kabul etmesem de olmaz. Bunu düşünüyordum biraz da. Üzerimde baskı var gibi.”

“Taktığın şeye bak. Hadi bir kahve içerken konuşalım bunları daha sakin şekilde. Sen de kafandakileri biraz anlat, rahatlarsın.” Özgür un böyle ilgileniyor olması Mine’nin hoşuna gitti. Zaten konuşacak birini arıyordu.

Çıktıklarında bir kahve eşliğinde Özgür’e kafasındaki soru işaretlerini kısmen anlattı. Fuat’la ilgili endişelerinden pek bahsetmedi, onun yerine buradan ayrı kalmak diyordu. Sonunda Özgür dayanamayıp sordu,

“Sen bu ilişkide gerçekten mutlu musun? Ya da şöyle sorayım, mutlu oluyorsun ki devam ediyorsun. Peki, bu adama güveniyor musun?”

“Güveniyorum, benim yokluğumda başkasına bakmaz, hele de benden sonra. Çok kapalı biri, sadece işiyle ilgileniyor.”

“Bu güvensizlik illa başkası olma ihtimali, seni aldatması olayı değil. Bunu sordum çünkü sen onun hakkında konuşurken ya da düşünürken ben hep bir güvensizlik seziyorum. Hep bir endişen var.”

“Aşkta endişe de vardır. Öyle huzurlu bir şey değildir aşk.”

“Fakat insan sevgili olduğunda da biraz oh' demek ister, karşılıklı çiftler birbirini rahatlatır. Ben onu senin yanında hiç görmedim ki? Ne biçim sevgili bu adam?”

“İşte asıl meseleye geldin. Benim yanıma gelmeye korkuyor. Öyle ki kimsenin yanına gitmiyor. Hep onun yanına gidilmiş, hayatında yaşamamış bizim bildiğimiz gibi bir sevgililik ilişkisi. Evliliği bile bir garipmiş. Ama sevdim bir kere ve her şeyden önemlisi aramızda büyük bir tutku var.”

Bunun üzerine bir iç çekerek, sigara yaktı Özgür. Normalde pek sigara içmezdi. Mine bunu hemen fark ettiyse de bir şey demedi. Bundan yaklaşık iki sene önce Fuat’la henüz birlikte olmadığı zamanlarda Özgür Mineye duygusal bir şekilde açılmıştı. Ona yoğun bir ilgi gösterdiği bir dönem bir mektup yazmıştı. Kısa bir şiir vardı mektupta ve ona karşı derin hisler beslediğinden bahsediyordu. Mine onu kibar ve kısa bir dille reddetmişti. Bir süre Mine’den uzak durmuştu Özgür. Mine artık bu ilginin küllendiğini düşünüyordu. Belki de yanılmıştı. Özgür hemen durumu toparlamak isteyerek,

“Tutku olduğu için acı çekiyorsun ya. Evliliği nasıl garipmiş ki?”

“Tuhaf işte. Yaklaşık on yıllık evliliğinin yarısında ancak bir iki defa sevişmişler karısıyla. Arada garip bir resmiyet varmış. Ama evliliğinde çekiniyormuş da karısından. Madem birlikte bile olmuyor korkmaması lazım ama sanırım annesi yüzünden. Sonra karısı onu terk edecek olmuş, ilgilenmesini istemiş yine kendinden hiçbir taviz vermemiş. Devam etmişler ama karısı aldatmış ve anca o zaman ayrılmışlar. Gerçi şimdi bu örnek

benim yanımda ne kadar uygun düşer? Eski karısıyla aralarında bizim yaşadığımız tutkunun onda biri bile yokmuş?”

“Evlenip boşanmış adamlar sorunlu olur. Hele bir de anne etkisi varsa. Tuhafmış gerçekten de. Anladığım kadarıyla sen de yine kendinden taviz vermez diye çekiniyorsun. Unutma sen başkasın."

"Bunu biliyorum ama yine de arada şimdi ben uzaklara bir yere gidersem ve onu yanımda istersem, ya gelmezse? Ya bu düzenini bozmazsa? Benim gelmemi beklerse? Bundan çekiniyorum biraz. O zaman ona sevgimi, inancımı yitirebilirim. Bunu istemiyorum.”

“Hiçbir kadın istemez, ama bunlardan korkarak da yaşayamazsın. Deneyip görmelisin.”

“Fakat onun şartlarıyla da düşünmek lazım. Alıştığı bir düzen var ve milim kıpırdama yapmıyor. Ömrü boyunca çeşitli lüksleri olmuş. Yalnız kalmaya da o kadar alışmış ki... Ben ona bir bahar yaşatıyorsam, ne güzel bir bahar yaşadım, bu kadarmış deyip tekrar o eski hayatına dönebilir mi? Benim verdiğim kadarıyla yetinebilir mi?”

“Seni tanımış hele de sana sahip olmuş bir erkeğin bundan kolay kolay vazgeçeceğini sanmam. Senle birlikte olmadım ama böyle bile büyük bir çekim kuvvetin var. Sevgilin olsam ne istersen yapar peşinden ayrılmazdım.”

Mine bunun üzerine gururu okşanmış bir şekilde gülerek,

“Pek de açık sözlüsün. Reklam yapıyorsun bak.”

“Gerçekleri söyledim prenses. Ben bekleyebilirim benle ilgileneceğin bir günü. Fakat o adamın da taş olması lazım senin karşında soğukkanlı kalabilmesi için.”

“Karşımdayken soğukkanlı kalamıyor tabii ama ya uzaktayken? Ayrıca varlık içinde yokluk çekmeye, çile çekmeye o kadar alışmış ki. Bir keresinde, en az altı ay sadece mastürbasyon yaparak yaşayabileceğini, idare edebileceğini söylemişti.”

“Yaşanabilir yaşanmasına da buna yaşamak denirse.”

“Doğrusu ben yaşayamazdım, çıldırırdım. İtiraf edeyim ben asla altı ay gerçek bir erkeği tenimde, içimde hissetmeden yaşayamam. Bir de ona çok alıştım ama her seferinde de başka bir heyecan.” Bunları anlatırken birden kendini tuttu, duraksadı.

“Neyse şimdi bunları anlatmayayım. Teşekkürler beni dinlediğin için, şimdi ofise dönelim en iyisi.”

“Ne demek, benim için bir zevkti. Bilmiyorum bir faydam oldu mu?”

“Olsun bunları birine anlatmak da iyi geldi. Bir erkeğe özellikle, sonuçta erkek bakışı farklı olabiliyor. Kadınlara pek güvenmiyorum.”

Ofise dönerken Mine demin dediği altı ay sevişmeden yaşama fikrini düşündü tekrar ve fena oldu. Onunla olmaya çok alışmıştı ve başka türlüsünü düşünemiyordu. İçinden, *ben kendimi onun kollarına bırakmadan, erkekliğini içimde hissetmeden nasıl dururum*, diye geçiriyordu.

İnsan kızgın olduğu birini terk edemez.

Yoksa gittikten sonra aklının, kalbinin bir tarafı geride kalır.

Ne zaman o kızgınlık artık soğumuş, hesaplar kapanmış; o zaman gitme vaktidir.

İşte o zaman gerçekten ardına bakmaz insan.

Mine uzanmış, onu yanına çağıran Fuat'a baktı.

Çok çaresiz hatta zavallı görünüyordu gözünde.

Fakat gidemedi, onu karşısında böyle zavallı görmesi belki de gitmesine engel oldu.

Mineye göre; ezmeye çalışan erkek aslında en çaresiz erkektir.

7

Mine ile buluşmak için yatak odasına geçen Fuat ilk iş çoraplarını kontrol etti. Geçen seferki gibi burnu delik çorapla karşısına çıkmak istemiyordu. Dalgındı, öyle bir çorap giymiş olabilirdi. Üzerini baştan aşağı kontrol etti. Lacivertlere bürünmüştü, üst değiştirme ihtiyacı hissetmeyip üzerine kadife bir ceket giydi. Önce Bebek'te bir müşterisinin yeni aldığı, kendisinin de fotoğraflarını gördüğü bir ikonanın aslına bakacak, restorasyonu ile ilgili fiyat verecekti. Oraya kadar gitmişken, Mine'yi mutlu etme isteği onu daha da heyecanlandırdı. Dışarıda olmak ona da iyi gelecekti.

Havada Haziran'ın ilk günlerine has hanımeliyle karışık iğde kokuları vardı. Ilık meltem bu kokuyu insanın daha da hissetmesini sağlıyordu. Bir taksiye binip müşterisinin evine gitti. Isa figürlü ikona gerçekten özel bir parçaydı ve acil restorasyona ihtiyacı vardı. Zaten eski müşterisi olan adamla hemen anlaştılar, yalnız adam oldukça kısa bir sürede istiyordu ikonayı; bunu da reddedemedi Fuat. Çok güzel bir ikonaydı ve onunla ilgilenmeyi gerçekten istiyordu. Mine'nin onu beklediğini düşünerek görüşmeyi kısa kesti ve daha önceden kararlaştıkları mekâna geçti.

Mine henüz gelmemişti. Etraf cıvıl cıvıldı, Fuat denizin dibindeki bir masaya oturdu. Fazla bir zaman geçmeden Mine geldi. Fuat tüm kadınsılığıyla kendisini fark ettiren Mine'yi böyle dışarıdan izlerken hem gururlanıyor hem de kıskanıyordu. Onun parlaklığı ve fark edilirliği karşısında kendisini silik buluyordu. Aslında Mine Fuat için birlikte alışverişe gitmeyi ve yeni bir gardırop yapmayı teklif etmişti. Fakat Fuat

biraz dikkat çekici bir kıyafet giyse göze batacağını ya da kendisine züppe deneceğinden çekiniyordu.

Restoranda herkes Mine ile ilgilenirken, o böyle dikkat çekerken Fuat'ı kaygılı düşünceler sarmıştı. Türlü türlü düşünceler... *Yine etrafı yakıyor, neden benle beraber? Gerçekten onu yatakta çok memnun ettiğim için mi? En başta bende ne buldu? Yoksa benle oyun mu oynuyor? istediğini alınca terk mi edecek beni? Yine çok seksi giyinmiş, yürürken nasıl da baktırıyor kendine?* Mine Fuat'ın masasına geldiğinde, kadınlar onu baştan aşağı süzen hafif kıskanç bakışlarını saklamamışlardı. Yanlarındaki erkekler istekli ama kaçamak bakışlar atmıştı. Fuat masada sessizce oturarak etrafı ve özellikle de Mine'yi gözlemliyordu.

Oturduğu zaman Mine gayet sıcak ve samimi bir biçimde sevgilisinin masanın üzerinde duran eline hafifçe göğsünü yaslayarak tam dudağı ve yanağı arasına bir öpücük kondurdu. Doğal duruşu ona daha bir özgüven katıyordu. Sadece gözlerine siyah bir göz kalemi ve kirpiklerine rimel sürmüştü. Bakışları keskindi.

Fuat öpücüğün ve Mine'nin göğsünün kaçamak dokunuşuyla hafif uyarılmıştı fakat bu huysuzlaştırdı onu. Fuat'a tüm dikkatler onların üzerine çekilmiş gibi geliyordu ve tuhaf bir suçluluk duygusuna kapılıyordu. Kısık ve hafif gerilmiş, uyarıcı bir ses tonuyla,

"Dikkat et, insanlar bize bakıyor."

"Aman canım ne yaptım ki. Herkes bize mi dikkat ediyor sanki?"

"Sen de illa böyle dikkat çekeceksin ama."

Mine hafifçe çenesini kaldırıp, işaretparmağını sevgilisinin göğsüne dokundurarak alınmış bir ses tonuyla,

"Çok huysuzsun, normalde bayılıyorsun ama."

Fuat yumuşamış ama yine de daha sakin bir sesle uyarmıştı,

"Herkesin içinde bu kadar samimi olma. Biliyorsun sonra dayanamıyorum."

Gülümseyerek bunu hoş karşılayıp bir şey söylemeye hazırlanan Mine'yi garsonun gelmesi durdurdu. Hemen siparişlerini verdiler. Fuat yemek yemek istemiyordu. Mine da buna uydu ama kendine ufak bir atıştırmalık ve bir Martini söyledi. Fuat ise her zaman olduğu gibi en ucuz şarabın bir kademe üstü bir kadeh şarap söyledi.

“istersen sen de atıştırmalık bir şeyler al.”

“Bir şey yemek istemiyorum, tok karnına seni iyi beceremem yoksa.”

“Bence paranoya yapıyorsun böyle, ne fark edecek ki?”

“Fark eder, tok karna seks olmaz.”

“Tamam, sen bilirsin, ısrar etmiyorum. Ama benim olduğum yerde her zaman seks olur.”

Yine en sonunda kendine ne kadar güvendiğini vurgulamıştı. Fuat tüm güvenine rağmen seviyordu Mine’nin bu hallerini. O an, pencere kenarındaki ufak koyu renk ahşap yuvarlak masa üzerindeki her şeyi koluyla bir kenara savurup, buraya Mine’yi kucakladığı gibi oturtmayı, çamaşırını yırtıp, vahşice onu becermeyi istedi. Mine bunu isteyecekti ve Fuat yapacaktı. Sevgilisiyle her yerde her zaman sevişecekti. Güzel bir hayaldi ama hemen bu hayalden uzaklaşması lazımdı, yoksa zor durumda kalacaktı. Bu zor olmadı. Otururlarken mekâna bir erkeğin girmesi Mine'nin dikkatini dağıttı. Başta biraz kararsızlık yaşayıp sonra biraz yapmacık bir ifadeyle,

“Aa, Metin! Demek sen buraya sık geliyorsun?”

“Mine, seni gördüğüme sevindim. Evet. Eve gitmeden genelde bir uğrarım. Ne haber? Mesajıma tam cevap vermedin, görecek miyim seni bu hafta?”

Biraz zor durumda kalmış bir vaziyette kalan Mine zoraki gülümsedi.

“Bakalım...”

Sonra hemen Fuat’ı tanıştırdı. Fuat soğuk bir şekilde merhaba dedi ama Mine’nin kendisini sevgilim Fuat diye tanıştırması hoşuna gitmişti. Fakat yine de kimdi bu herif? Metin Mine’nin sevgilisi olduğunu öğrenmesi ile hafif duraksadı ama yine de samimiyetinden taviz vermeyerek,

“Görüşelim tatlım. Bu arada İskender de yarın gidiyormuş. Belki gitmeden görmek istersin.”

“Belki. Şu sıra ayrı bir yoğunluğum var.”

Konuşmayı kısa kesmeye çalışıp bir yandan da Fuat’a bu adamı nasıl anlatacağını düşünüyordu Mine. Sevgilim var yanımda dedim yine de konuştuğuna ve samimiyetine bak şunun. Tatlım dedi bir de sanki özellikle yapar gibi, diye içinden söyleniyordu.

Metin barın diğer tarafına geçtikten sonra Fuat kıskanç ve hafif hayal kırıklığına uğramış bakışlarla Mineye dönüp,

“Kim bu adam? Ne zamandır tanıyorsun? Hiç duymadım senden.”

“Geçen gün senden çıktıktan sonra Bebek’e gelmiştim. Orada İskender’in yanındaydı, arkadaşıymış.”

“Benden sonra, İskender’le mi buluştun yani?”

“Senden oldukça erken çıktım, ne var yani uğrayıp eski arkadaşımla dondurma yiyemez miyim?”

“Yalnız yesen ne olur? Bir de eski sevgilinle hâlâ bu samimiyeti anlamıyorum.”

“Abartılacak bir şey yok. Tesadüf sayılır.”

“Peki, ne yaptınız? Bu adam senle neden böyle samimi? Konsere gittiğini söylemiştin, bu adamla mı gittin yoksa?

“Hayır, iş yerinden Özgürle gittim konsere.”

“Hah, bir de Özgür çıktı başımıza.”

Mine Fuat’ın bu tepkilerinden dolayı son iki gün olanları Fuat’a biraz zoraki, sıkılmış bir ses tonuyla özetledi. Arada garsonun içkileri getirmesi de Fuat’ın sorularını durdurmadı. Hızla içkisini içip soru soruyordu. Fuat böyle sordukça da Mine iyice suçluluk psikolojisine giriyordu. Aslında ortada bir şey yoktu. Fuat yine de Mineye kızmıştı. Metin hakkında sorular sormuştu. O mekânda oturduklarını ve onu eve bıraktığını öğrenince biraz daha bozulmuştu.

“Lütfen Fuat, benim senden gizlim saklım yok. Anlatmaya fırsatım bile olmadı. Hem bir şeyleri saklasam bu mekâna seni getirir miydim? Geç vakitti, adam centilmenlik yaptı işte.”

Bu sözler Fuat’ı yumuşatmıştı biraz. Fakat bir an, Mine’nin bir arabada mini eteğiyle ön koltukta oturduğunu, onu bırakan adama iyi geceler dileyerek yanağından öptüğünü, adamın Mine'nin çiçek kokusunu, teninin yumuşaklığını hissettiğini düşünüp kıskandı. Acaba adama başka bir yakınlık göstermiş midir? Dudaktan öpüşmüşler midir? Adam dayanamayıp Mine’nin göğüslerine dokunmuş mudur? Ya da uyarılmış erkekliğini Mine’ye dokundurmuş mudur? Bunlar hep Mine gibi güzel bir kadın varsa ihtimal dahilinde olan şeylerdi. Bir de Özgür çıkmıştı yeniden. Mine ile ilk birlikte olduğu zamanlar ortalıkta adı dolaşıyordu bu çocuğun. Bunca

zaman sabırla beklemiş olabilir miydi Özgür? Acaba tekrar Mine’yi elde etmeye çalışıyor olabilir miydi? Mine ne kadar güven vermek için çok gayret gösterse de Fuat'ın içinde böyle korkular hep vardı.

“Bunların yaşı daha genç olabilir, işinde başarılı olabilir, ilgini çekebilir ama ben başkayım. Biliyorsun. Ayrıca kimse seninle benim seviştiğim gibi sevişemez.”

“Merak etme canım, ilgimi çekmiyor onlar. Ben seninle mutluyum."

Mine böyle söyleyerek Fuat’ın gurunu okşamış, gönlünü almıştı. Aslında Fuat’ta Mine’nin güzelliklerini, etrafındaki hayranları gördükçe onu hak edememe korkuları beliriyordu. Bunun üzerine onu rahatlatmak için Mine ona daha teslimiyetçi ve verici davrandıkça bu sefer kendini üstün görmek istiyordu. Sonra da onu ezmeye çalışıyor fakat bunu yaptıkça da suçluluk duygusu yaşıyor, kendine daha da yükleniyordu.

“Fazla oyalanmayalım, seni hemen istiyorum. Aslında hemen burada masanın üzerinde, herkesin içinde, bağırttırarak..derken sözlerini tamamlamadı, o hayal çok uyarılmasına sebep oluyordu. Biraz duraksamadan sonra, “Zaten seni rüyamda gördüm.”

“Yaa, nasıl gördün?” hemen merakla sordu Mine.

“Bir denizin önündeydin, fırtınalı, dalgalı bir denizdi. Sana gelmeye çalışıyordum ama sanki olduğum yerde yürüyordum. Önüme örümcekler çıktı, onlarla uğraştım ama sonra def ettim. Sana yaklaşınca, bana benim gerçek yüzümü mü görmek istiyorsun dedin ve yüzünün yarısı başka bir varlığa dönüştü sanki. Gözlerin karardı, üzerinde dikenler çıktı. Sonra sırtında kanatlar belirdi. Bir yandan da göğüslerin büyüdü, soyundun. Üzerimize yağmur yağdı ama sonra bulutlar dağılıp güneş açmıştı sanırım. Karışıktı o kısımlar biraz.”

“İlginçmiş, sen benden korkuyor musun yoksa? Sonu açık, bunu söyleyebilirim. Korkma, dikenlerim yok ama kanatlarım da yok maalesef. Ama sana başka anlatacaklarım var, önemli.”

“Nedir?”

Büyük bir neşe ve gururla anlatmaya başladı.

“Bugün, bizim gazeteye de bağlı bir yayın kuruluşundan kitap teklifi aldım.”

“Ne hakkında yazacaksın?”

Mine o gün olanları tüm detaylarıyla anlattı. Fuat önce duraksadı, sonra,

“Ne yani, gidecek misin şimdi? Benden uzaklaşacaksın. Bu teklifi kim getirmiş, yoksa son günlerde çok görüştüğün İskender mi?”

“Nereden çıkardın bunu? Ne bileyim kim benim adımı vermiş? Hem neden olumsuz tarafından bakıyorsun. Benim adıma sevineceğine neler düşünüyorsun!”

“Bir yerlere gitmek, uzaklaşmak istiyordun; sana da bahane olmuş. O çok övdüğün İskender belki de önceden yardımcı olduğu gibi yardımcı olmuştur. Hem yolculuğa çıkınca onu da görmeye gidebilirsin böylelikle.”

“Ben onu çok görmedim ki, kırk yılın başı oldu. Ayrıca illa birinin desteğiyle mi böyle teklif gelecek bana?”

“Tabii, sen başarılısın, yapabilirsin; ama biraz fazla tesadüf olmadı mı? Adam fırsat kolluyor seni yeniden elde etmek için.”

“Yine paranoya yapıyorsun, hayatım.”

“Tamam, onu görmedin ama ben nasıl göreceğim şimdi seni?"

“Geleceğim buraya. Seni görmeden yapamam. Hem senin elin kolun bağlı mı olacak? Sen de gel, biraz tatil yap, gezelim. Önüme böyle bir fırsat çıktı, ayrıca neredeyse zorla kabul ettirecekler teklifi.”

“Benim imkânlarım bu biliyorsun. Bir düzenim var, bozamam. Şartlarım böyle...”

“Anlamıyorum şartlarını, yazılı kurallar mı var? Birazcık olsa esneyemez misin?”

“Zor öyle şeyler güzelim. Üzerimde baskı yapma. Seni özlemez miyim? Elbette çok özlerim ama sen de beni özlersin.”

“Bunu önceden de bir kere bir kavgamız sırasında söylemiştin. Sonra sensiz olamıyorum demiştin.”

“O zaman farklıydı, şimdi sen gidiyorum diyorsan nasıl tutayım seni?”

“Gidiyorum diyorsam terk etmiyorum ki beraber gidelim diyorum. Lafı özellikle yanlış anlıyorsun. Hem ben uzun süre asla seks olmadan yaşayamam. Hayat benim için öyle. Bu iş orada altı ay da sürmez zaten. Benim için bir hafta ayrı kalmak bile zor. N’olur sen de biraz çaba göstersen...”

“Ben böyleyim, yalnız başıma yaşayabiliyorum.” Sonra boş bardağını göstererek garsonu çağırdı bir şarap daha istedi.

Mine Fuat’ın eline dokunarak ve onun gözlerinin içine bakarak, “Benim sevdiğim birisi varsa yalnız yaşamayı istemem, canım,” dedi.

Garson ikinci şarabı getirince Mine bir şeyler yemesi için ısrar ettiyse de Fuat’a dinletemedi. Fuat ise o gün gördüğü, çalışacağı ikonadan ve onu ne kadar muhteşem restore edeceğinden bahsetmeye başladı.

“Çok çalışıyorum. Çok ama çok da güzel oluyor. Benim kadar çalışan var mıdır?“

“Sanmıyorum, canım.”

Mine yine ne kadar çalıştığını, daha ne kadar yeni işler aldığını, bu alanda Türkiye’nin bir numarası olduğunu onaylatmak isteyeceğini anlamıştı Fuat’ın bu giriş cümlelerinden. Onay ve övgü bekliyordu Fuat. Eve gidince bu sefer de resimlerinin önünde isteyecekti. Şimdi ise kendini Mine karşısında geride kalmış gibi hissettiğinden başlamıştı böyle konuşmaya. Fuat konuşurken, Mine gömleğinin açık düğmesinden hafif belli olan dekoltesini biraz daha vurgulayarak Fuat’a doğru hafif yaklaşıp,

“Çalışmak dışında hayatın zevkleri ne olacak? Ben ne olacağım?”

“Resim yapmak ve senle sevişmek benim için hayatın amacı.”

Mine bu cevaba gülümsedi. Fuat ise bir an önce eve gitmek için sabırsızlandı.

“Hadi artık eve gidelim bir an önce istiyorum seni,” dedi.

Fuat içkisini alelacele kafasına dikti. Çıkışta Fuat biraz tedirgin bir şekilde etrafına bakıyordu, onları kimler görmüştü? Mine bu kıyafetle çok mu dikkat çekiyordu? Taksi bulabilecekler miydi?

Biraz zor da olsa bir taksi buldular, ikisi de arka koltuğa geçti. Fuat yine o kendini zorladığı yapmacık ses tonuyla

“İstinye’ye,” dedi.

Bir yandan taksiciyle resmi dille konuşuyor, bir yandan da Mineye kaçamak bakışlar atıyordu. Bakışlarında bir çocuğun gezmeye giderken gözlerinde beliren heves ve coşku vardı. Mine Fuat’ın bu coşkusunu kendisine karşı olduğu için seviyordu. Sonunda konuşmayı bırakıp, usulca Mine’nin bacaklarına dokunmaya başladı ki eve yaklaştılar.

Eve geldiklerinde, Fuat kapıyı kapar kapamaz Mine'nin saçından tuttuğu gibi kendine doğru çekti. İhtirasla dudaklarını öpmeye başladı. Sanki bir yere geç kalmış gibi aceleyle, dilini Mine'nin ağzının içinde hareket ettiriyordu. Fuat'ın bir eli Mine'nin boynunu kavrarken bir eli dolgun kalçalarına gitti, onu daha da kendine doğru çekti. Boynunu tutan eli dolgun göğüslerine yöneldi, sonra hızla beline. Bir dolu oyuncakla karşılaşmış bir çocuk gibi neyle oynayacağını bilmez bir haldeydi. Sabırsızca,

"Hemen içine girmek istiyorum!" dedi Fuat.

Mine öpüşmeye devam etti yumuşak bir biçimde bu arada çantasını koyacak bir yer aradı ama bulamadı ve yere bıraktı. Fuat iki eliyle kulaklarının arkasından tutarak Mineye diz çöktürdü.

"Hadi al ağzına onu, görevini yap, orospu!"

Mine itaatkâr bir biçimde hemen erkeğinin kemerini çözmeye başladı. Bir eliyle kemerini çözerken dayanamayıp bir eliyle kabarmış erkekliğine dokunuyordu. Fermuarı açtı, çevik bir hareketle iç çamaşırını sıyırdı. O çok beğendiği, hafif sola eğri aleti burnunun dibindeydi. iştahla ağzını kocaman açarak, ağzına aldı hemen. Bu aralarındaki bir tören gibiydi. Fuat ömrü boyunca her gün üç öğün bunu yaptırsa bıkmazdı. Mine kadınca arzularının yanında erkeğini çok memnun ettiğini, kendine iyice bağladığını bilmenin hazzıyla erkeğini daha da ihtirasla ağzına alıyordu. Çoğu zaman gırtlağını zorlayıp, gözünden yaş gelmesine aldırmaması hatta bu durumun hoşuna gitmesi, içindeki erkeğine teslim olmuş ve erkeğini ona esir etmiş kadının varlığındandı. Bir an vestiyerin camından yansımalarını gördü. Ayakta duran iri erkeğinin önünde yerde dizlerinin üzerinde duruşu, topuklu ayakkabılarının sivrilikleri, çıkık yuvarlak kalçaları, ince beli, erkeğinin kamışını ağzına aldığı zaman daha da beliren elmacık kemikleriyle bir film sahnesinden çıkmış gibilerdi. Bu sahneleri gördükçe daha da özenle, memnun ediyordu erkeğini. Diliyle yumurtalıklarına kadar uzanıp, penisinin köküne ıslak öpücükler kondurdu. Eliyle yumurtalıklarını sıvazladı, onları da ağzına almaya çalıştı ve sonra, baştan sona erkekliğini yaladı. Altında inlerken sevgilisine 'seni benden başka kimse mutlu edemez' bakışını attı.

"Her şeyi burada mı yapacağız?" diyerek ayağa kalktı.

Yatak odasına geçtiklerinde birden Fuat'ın yüzünde hafif memnuniyetsiz bir ifade belirdi ve yatağa oturdu. Mine şaşkınlıkla ona baktı. Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyordu.

“Neyin var?” diye sordu Mine.

“Biraz sarhoş oldum galiba, kendimi iyi hissetmiyorum.” Aç karnına içki içmesi onu hafiften çarpmış, bir ağırlık çökmüştü.

“Ne yapabilirim senin için? Biraz uyu, dinler istersen, geçer o zaman.”

Mine’nin üzgün ve ilgili tavırlarına rağmen Fuat ona kızmaya başladı.

“Senin yüzünden oldu. Ne gerek vardı oraya gitmeye? Bana içki içirdin, bak ne hale geldim, içkini içip gelsen olmaz mıydı yani? Şimdi bugünkü performansımı da etkileyecek bu.”

“Bana niye yükleniyorsun ki? Orada her şey vardı. Sen de içmeseydin, başka şey içseydin. Zorla mı içirdim?”

“İlla beraber bir yere gideceğiz? Gelmeden önce içkini içseydin. Fakirsin işte fakir. Beraber bir içkiyi kâr sayıyorsun.”

Bu sözler karşısında neye uğradığını şaşırdı Mine. Fuat çeşitli zamanlar sert konuşarak ve huysuzluklarıyla kalbini kırmıştı ama hiç bu kadar saldırgan, bu kadar aşağılayıcı olmamıştı. Bir an, ne işim var benim böyle bir adamla, diye aklından geçirdi. Aslında hemen orayı terk etmeyi düşündü bir ara ama bu sözlerin de altında kalamazdı.

“Ne dediğinin farkında mısın? Asıl sen fakirsin. Fakirlik paranın azlığıyla çokluğuyla olmaz. Sen kendi haline bak önce. Varlık içinde yokluk yaşıyorsun. Gönlün fakir senin.”

“Hep beraber yemek yiyelim, bir yerlere gidelim derdindesin. Renkli, zengin dünyalar seni çekiyor.”

“Özellikle senle bir şeyler paylaşalım diye yapıyorum.”

Mine çok sinirlenmişti ve üzülmüştü. Bu lafları kendine yediremiyordu. Karşısındaki adam kör müydü, hayattan bu kadar kopuk muydu anlamıyordu. O sinirle ve kendi haklılığını göstermek için devam etti.

“Ayrıca, bana bir içki ısmarlamak için erkekler sırada. Ben buna muhtaç mıyım? Sen benim gibi bir kadının içkiye para ödediğini mi sanıyorsun? Bunları konuşmak çok çirkin ve saçma, biliyorum, ama sen başlattın. Bir dolu teklif alıyorum ama ben seni biraz açayım, senle bir yerlere gidelim istiyorum. Nasıl kırdın beni anlatamam.”

Mine’nin gerçekten kırıldığını gören ama yine de hemen geri adım atmak istemeyen Fuat,

“Ben böyleyim, sevmiyorum belki senin hoşlandığın züppelikleri,” diye çıkıştı.

Belki de Fuat bir miktar kıskançlık etkisiyle böyle konuşuyordu. Yoksa Mine Fuat’ın hâlâ böyle konuştuğuna anlam veremiyordu. Dondu kaldı.

“En iyisi şimdi biraz uyuyalım, bakalım kendime gelebilecek miyim? Gel şimdi biraz yanıma yat. ”

Gitmekle kalmak arasında kalan Mine, buna karar verene kadar kalıyor olduğunu görüp, gitmemeyi seçti. Eğer Fuat gerçekten fenalaştıysa o anda gitmenin iyi olmayabileceğini düşündü. Zaten uyuyacaksa Fuat gittiğini fark etmezdi bile, eğer peşinden koşup af dileyecekse de yapamazdı o zaman. İçin için onun özür dilemesini ve onu terk etmemeyi istiyordu; bu yüzden de her tür şansı veriyordu ona. Buna mantığı hayır da dese yüreği elvermiyordu. Bir yandan da kızgındı ona. İnsan kızgın olduğu birini terk edemez. Yoksa gittikten sonra aklının, kalbinin bir tarafı geride kalır. Ne zaman o kızgınlık artık soğumuş, hesaplar kapanmış; o zaman gitme vaktidir. İşte o zaman gerçekten ardına bakmaz insan. Mine uzanmış, onu yanına çağıran Fuat'a baktı. Çok çaresiz hatta zavallı görünüyordu gözünde. Fakat gidemedi, onu karşısında böyle zavallı görmesi belki de gitmesine engel oldu. Mineye göre; ezmeye çalışan erkek aslında en çaresiz erkektir. Bu son yarım saatte bunu net olarak görmüştü. Hiçbir şey söylemeden, Fuat'ın yanına usulca arkasını dönerek uzandı. Bir süre yerlere, komodine, yerdeki parkelere bakarak bekledi. Gidememişti, şimdi durup bekliyordu, hiçbir şey yapmıyordu. Hâlâ gidebilirdi belki ama bunun için en uygun anı kaçırmıştı ve olacakları merak ediyordu. Kendi gözünde zavallı duruma düşmüş bir erkekle neden birlikte olmak isterdi ki bir kadın? Belki de onu daha da ezmek içindi, aslında bundan zevk alacağını biliyordu. Fuat’a nasıl senelerdir gönüllü bir teslimiyet göstermiş, tüm zorluklarına hoşgörü göstermiş ve bundan da değişik bir haz almışsa bundan da alacaktı. Aslında ne kadar en başta ona gönüllü teslim olmuş da olsa Mine bu teslimiyet bir tür meydan okumaya dönüşmüştü zamanla. Teslimiyette kendi sınırlarını zorlamış Fuat’ı ona karşı bağımlı yapmıştı. Kompleksleri, güvensizlikleri olan bir erkeğin karşısına çıkmış emrine amade ve sonuna kadar güven veren melek gibi bir kadın. Zamanla bu teslim olanın, teslimiyetiyle karşısındakini mahcup ettiği, kendine bağımlı bıraktığı bir durum oluşmuştu.

Evde uzakta olmasına rağmen buzdolabının motorunun sesinden başka bir ses yoktu ve Mine öylece yatmış bekliyordu. Yataktaki hafif sarsıntı ile Fuat'ın diğer tarafa döndüğünü anladı.

O arkasını dönünce kendi de gördüğü yer manzarasını değiştirip tavana bakmayı tercih etti. Bu önceden de izlediği tavanda hafif kabarmış ve sararmış bir badana ve ufak, tek ampullü bir avize vardı, galiba köşede bir örümcek ağı da oluşmuştu. Fuat belli belirsiz, hafif titrek bir sesle,

"Bana arkamdan sanlır mısın?" dedi.

Mine çok yumuşak hareketlerle bu isteğe uydu. Göğüsleri Fuat'ın sırtına hafifçe değecek kadar yaklaşmış, nefesi ensesindeydi. Fuat'ın çalışmaktan yavaşça kamburlaşmaya başlamış, sırtı, rengi hafif solmuş tişörtü, şakaklarına hafif kır düşmüş saçları, iri kulakları görüş açısına giriyordu ve kokusunu alıyordu. Parfüm kullanmazdı Fuat, hafif bir limon kolonyası kokusu ve iki gündür giyilmiş kıyafetinin kokusunu hissediyordu. Gözlerini kapayıp, uyumayı denedi. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordu.

Yirmi dakika sonra Fuat uyandı. Sanki eliyle hâlâ orada mı diye yoklar gibi Mine'nin göğüslerine dokundu. Mine giysileriyle uzanıyordu, gömleğinin bir düğmesi daha açılmıştı ve yan yattığından göğüslerinden biri sutyenin dışına taşmıştı. Ucu henüz uyarılmamış olduğu için kabarmamış, yumuşaktı. Fuat iki parmağıyla o göğüs ucunu yokladı, sıktı biraz; sonra tüm avuç içiyle göğüslerine yüzeyden dokundu; artık uyarılmıştı göğüs ucu, ufacık başını hissediyordu.

"Hadi bana bir şov yap, beni kendime getir," diye istekte bulundu Fuat.

Hiç sesini çıkarmadan, kalktı çantasında bir şeyler aradı ve sonra elindeki file jartiyer çoraplarını bacaklarına özenle giydi. Ayakkabılarını ayağına geçirdi. Fuat henüz yataktan doğrulmuş; yan oturur, yarı uzanır şekilde kendini izliyordu. Üzerinde siyah mini eteği, önünün düğmeleri yarısına kadar açık gömleği, açık düğmelerinden görünen bir meme ucunu dışarı taşırmış fuşya bir sutyen ve file siyah jartiyer çorapları vardı. Yumuşak hareketlerle, kendine dokunarak ve salınarak gömleğinin düğmelerini açtı, birer birer omuzlarını düşürüp, gömleği kol hizasına indirdi. Bir yandan da kendine dokunuyor, çenesini omuzlarına sürtüyor, sutyen üzerinden yarı taşmış göğüslerini sıkıştırıyordu. Zarif bir şekilde gömleğinin yere düşmesine izin verdi. Bir kuğu gibi süzülüyordu. Elleriyle sutyen askılarını hafifçe indirmeye başlamışken, kendine sarıldı, göğüs çatalını daha da belirginleştirdi, hafif öne doğru eğildi. Sutyeni alta sıyırıp üstte daha da

kabına sığmayan göğüslerini Fuat'ın burnunun dibine kadar götürdü. Fuat dilini uzatıp pembe belirginleşmiş meme uçlarını yalamak üzereyken kendini geri çekti. Arkasını döndü, sutyen kopçasını açıp fırlattı. Fuat o göğüsleri ağzına alamadığı için üzülmüş ama bu hareket karşısında heyecanlanmıştı. Mine arkası dönük bir halde salınarak, eteğini yavaşça yukarı kaldırdı. File siyah jartiyer çoraplarının arkasında minik fuşya renkli bir fiyonk, kenarları siyah dantelli fuşya iç çamaşırıyla çok güzel bir uyum sağlamıştı. Jartiyerlerinin dantelleri ve kalçaları arasına saklanmış iç çamaşırını daha belirginleştirmek üzere hafif öne doğru eğildi, dolgun kalçalarını Fuat'ın yüz hizasına yaklaştırıyordu yavaş yavaş. İç çamaşırını esnetip, iki minik, muhteşem deliğini gösteriyor, parmağıyla bu deliklerin etrafında geziyordu. Islaklığı, kayganlığı Fuat'ın olduğu mesafeden rahatlıkla belli oluyordu. Fuat yanaşacak gibi oldu, Mine yine hafif kaçtı Fuat'tan, iki eliyle kalçalarını kavrayarak, ağır ağır, neredeyse hipnotize eder gibi ve iç çamaşırını aşağıya, kalçalarının bittiği yere indirdi. Yukarı kaldırılmış eteğinin altında kalçaları meydandaydı. Fuat artık dayanamadı. Atak bir hareketle Mine'nin kalçalarına ağzını götürdü. Kollarıyla Mine'nin belinden aşağısına sarılırken, kalçalarına yüzünü gömdü ve her iki deliğini de yalamaya başladı. Mine'nin beyaz yumuşak kalçalarına yüzünün her noktasını sürtüyordu, birden iyice aşka gelip sağ kalçasını kocaman ısırdı, yutmak istedi. Mine bunun üzerine küçük bir çığlık attı. Sonra önünü döndü. Fuat'ın karşısında ayakta dikiliyordu.

Fuat yataktan kalkıp yere Mine'nin dizlerinin dibine geçti, baldırlarına sarıldı ve Mine'ye aşkla bakmaya başladı. Dizlerinden aşağıya, ayak bileklerine kadar okşadı. Ayaklarını defalarca ufak ufak, nazikçe öptü. Tekrar dizlerini uzun uzun öptü. Nefesini sevgilisinin teni üzerinde gezdiriyordu artık. Sonra kalçalarına sarıldı, Mine'nin ufak bir gül goncasını andıran kadınlığını öptü, yanağını kasıklarının üzerine dayadı ve öyle kaldı birkaç saniye.

"Aşkımsın, bir tanemsin benim, Mine'm. Seni çok seviyorum. Ne kadar iyisin, meleğimsin benim."

Mine Fuat'ın bu laflarına karşılık biraz şefkat göstererek önünde diz çöken erkeğinin saçlarını okşadı. İki sevgilinin bedenleri birbirine bağlıydı. Bu okşamalardan kuvvet alan Fuat bir sevinç ve coşkuyla Mine'nin kadınlığını emmeye, kana kana içmeye başladı. Nefes almak için bir an başını kaldırdığında Mine'nin kendinden geçen boynunun kıvrımlarını

gördü. Mine’nin inleyişleri bir senfoni müziğinin ritimleri gibi coşkundu. Fuat özlemle sevgilisine sarılıyor ve sanki çölde bir vaha bulmuşçasına sevgilisinin kadınlığını içiyordu. Fuat dizlerinin üzerinde Mine nin aciz bir kulu gibi duruyordu.

“Ben ne kadar huysuz da olsam, sen bana katlanıyorsun. Bu seni daha da çok sevmeme, sana daha çok bağlanmama yol açıyor. Şimdi seni o kadar mutlu edeceğim ki beni hiç bırakamayacaksın.”

Fuat bu lafları ettikten sonra Mine’yi kalçalarından ve belinden tutuğu gibi yatağa yatırdı. Mine hâlâ tek bir kelime söylemeden sırtüstü yatağa uzandı, kollarını geriye doğru attı ve bacaklarını açtı. Fuat’ın marifetlerini göstermesini bekliyordu. Fuat iki eliyle Mine’nin göğüslerinin yuvarlaklığını, diriliğini hissederken, dilini artık iyice ıslanmış bacak arasında gezdiriyordu. Göğüslerinden aşağıya ince beline doğru ellerini kaydırdı, iki eli Mine’nin belini sarabiliyordu. Dizlerinin üzerinde durdu iyice sertleşmiş organını tuttuğu gibi Mine'nin daracık kadınlığına sapladı. Çok derin belli belirsiz bir inleme, içini çekme sesi duyuldu ve sonra Mine erkeğini kilitledi içinde. Bacaklarını Fuat’ın bacaklarına doladı, bir eliyle kalçasını kavrıyor bir eliyle sırtından omzunu tırnaklıyordu. Bedenleri iyice kenetlenmişti. Fuat bir yandan Mine’yi öperken bir yandan da sevgilisinin kulağına aşk sözleri fısıldayarak üzerinde gidip geliyordu.

“Bir tanem, Mineciğim. Sevgilim. Aşkım.”

Mine hâlâ tek kelime etmemişti, öpücüklerine karşılık veriyor ve onun gidip gelmelerine bedeniyle eşlik ediyordu. Fuat'ın geriye gittiği bir an Mine onu içinden çıkarttı ve üste geçmek için bir hamle yaptı. Yatağın üstünde dizlerinin üzerinde, yastıkları sevgilisi için düzeltip, parmağıyla işaret etti, kendi de iyice yukarı kaymış eteğini başının üzerinden çıkardı. Fuat Mine’nin isteğine uyup sırtüstü yarı oturur şekilde uzandı. Mine Fuat’ın erkekliğini sert, hoyrat bir biçimde kavradı. Başına dilini değdirdi. Az önce içinde olan kamışında kendi öz sıvısının tadına bakmak hoşuna gidiyordu, fakat Fuat’ı şımartmaya da niyeti yoktu. Kendini tattı ve dişlerini Fuat’ın organı üzerinde hissettirdi. Erkekliği tam Mine’nin onu içinde kullanmak isteyeceği kıvamdaydı ve altta emrine amade bir şekilde yatıyordu. Ata biner gibi Fuat’ın üzerine bindi, kamışının başını içine yavaş yavaş aldı. Bunu yaparken nasıl girdiğinin her anını Fuat’a gösteriyordu. Sevgilisinin dudaklarındayken köküne kadar içine almıştı ve üzerinde kıvranıyor, gidip geliyordu. Mine Fuat’ın ellerinden birini kendi kalçasının

üzerine koydu, Fuat elinin altında hissettiği ipek gibi pürüzsüz dolgunlukları sıkmaya başladı. Diğer elini de Mine’nin kalçalarına götürdü ve o beyaz teni iyice kızartana kadar mıncıkladı. Dayanamayıp birkaç tokat attı. Mine’nin hareketleri iyice derinleşti, vücut ısısı hızla yükseliyor, bacakları titriyordu. Fuat ise hipnotize olmuş gibi izliyordu. Mine zevkten çıldırmış bir şekilde üst üste titreyerek geldi. Vücudu sırsıklam ve alev gibi olmuştu yüzü ise güçlü, buyurgan bir kraliçenin tatmin olduktan sonra alacağı bir şekle dönüşmüştü. Yanaklarında parlak bir pembelik, gözlerinde ateş vardı. Fuat sanki bir kere daha âşık olmuştu ona, bundan önce de sevişirlerdi ama hiç böyle olmamış ve hissetmemişti. Aletini göstererek,

“Bunun hepsi senin. Senin kölenim. İstediğin gibi kullan onu,” dedi hayranlıkla.

“Kullanıyorum zaten.” Bu Mine’nin o kadar süre sonra ağzından çıkan ilk cümle olmuştu. Fuat’ın tek kelime etmesine bile fırsat vermeden yüzüne oturdu.

“Şimdi yala beni! Dilini, kullanmanı istiyorum.”

Fuat’ın suratı bacaklarının arasındaydı, öne doğru yaklaşıp Fuat’ın hazır bekleyen erkekliğini eliyle kavradı ve otururken ufak daireler çizdi. Gidip gidip geri geldi ve sonunda eğilip kamışını ağzına götürdü. Sonuçta rahminin en derinlerine değmiş ve ona zevk vermiş bu organa hak ettiği özel muameleyi yapmalıydı. Fuat’a kızsa bile ona kızamıyordu. Önce diliyle başını dairesel hareketler yaparak yaladı ve sonra hepsini ağzına aldı. Kökünden ucuna kadar, yumurtalıklarına kadar her tarafını yalıyordu. Fuat bu sırada mutluluktan deli olmuştu, daha da iştahla emiyordu dudaklarının ucundaki zevk deliklerini. Mine biraz geri çekilip, emekleyerek iki adım attı. Fuat bu manzarayı görünce dayanamadı ve hemen arkasına geçti. Kadınlığını zevkten ve sertlikten damarları çıkmış aletiyle doldurdu.

Karşılarında her zaman kullandıkları ayna vardı. Sevgilisinin üzerine iyice yapıştı Fuat, onunla birleşirken bir yandan da boynunu öpüyor, saçlarını okşuyor, kulağına tatlı sözler mırıldanıyordu. Karşılarında duran aynaya baktılar. Mine dizlerinin ve ellerinin üzerinde, kalçasını yukarı dikmiş bir şekilde duruyor, erkeğine kendini sunmuş dişi bir vahşi kedi gibiydi. Bakışları aynayı delip geçecek gibiydi. Birbirlerinin gözlerinin içine o ayna aracılığıyla bakıyorlardı. Mine’nin gözlerinde bir meydan okuma vardı. Fuat ise içinde bulunduğu anın değerini fark etmiş ve önünde eğilmiş güzelliklerin tadını çıkarıyordu ama bir yandan da korku vardı

gözlerinde. Aslında bu onların sürekli yaptığı ve birbirlerine daha da bağlanmalarını sağlayan bir tür törendi. Ama artık roller değişiyor gibiydi. Mine o eski sonuna kadar itaatkâr, boyun eğen kadın değildi. İnsan o kadar boyun eğdikten hele de bunu gönüllü yaptıktan sonra ipleri kendi eline almak istiyordu belki de.

“Daha hızlı.”

“Tamam, aşkım, zevkle.”

“Bana yaklaş. Göğüslerime dokun ve öp beni.”

“Bir tanem benim.”

Mine boynunu geriye çevirip Fuat’ı küçük ısırıklarla ve emerek öperken Fuat daha fazla dayanamadı.

“Ooo, geliyorum Mine!”

Kendini geri çekti ve Mine’nin güzel kalçalarını özsuyuyla suladı.

Kirletmek istediği bir beyaz ya da bozmak istediği bir masumiyet. Aslında her seferinde bunu bozduğunu sanıyordu ama her seferinde de Mine yeniden bu masumiyeti kazanıyordu sanki. Fuat her defasında bunu tekrar tekrar bozmak istiyordu.

8

Bir süre sarılarak uzandılar. Aralarında aşktan daha büyük bir suç ortaklığı vardı. Bunu ikisi de biliyordu. Kendi sessizliklerini büyüterek aşktan daha büyük bir tutkunun esiri olmuşlardı. Kimsenin sevdiği gibi değildi birbirlerine duydukları sevgi. Onları bu dünyadan ve diğer insanlardan ayıran da buydu. Aşk ve tutku, gölgelikte saklanan bir fırtına idi onlar için. Önüne çıkan her şeyi bir anda silip süpürebilirdi, iki sevgili de bunun farkındaydı, ikisi de artık birbirlerinin kalbinden aşağı doğru düşüyorlardı. Kim tutabilirdi ki onları...

Sessizliği Fuat bozdu.

“Evet, ne yiyoruz?”

“Bir restorana gidelim ve canımız ne istiyorsa yiyelim. Karar veremedim şimdi.”

“İlla bir restorana mı gitmemiz lazım şimdi? Dolapta zeytinyağlı vardı, onu mu yesek?”

Fuat ne kadar azla yetinmesini bilse de Mine bu sefer onu dinlemedi. Sonunda yemek için dışarı çıktılar. Mine’nin istediği bir yeri Fuat istemedi, başka bir yerin mutfağı kapanıyordu, Fuat’ın tercih edeceği esnaf lokantasını Mine istemedi ve sonunda bir birahaneye oturdular. Fuat hemen mekânı savunmaya geçti.

“Sen buranın böyle göründüğüne bakma, yemekleri iyidir. İstediğin oldu işte dışarıda yiyoruz. Hem öyle düşündüğün gibi kötü bir yer de değil.”

Mine yine kızacaktı ama kendini tuttu, yemekten sonra da içmeye başladılar. Fuat içtikçe daha rahatlıyor, espriler yapıyor ve çok tatlı oluyordu. Mine bu halini çok seviyordu Fuat’ın. Kontrolünü bir miktar yitirince kendini Mine’ye bıraktı. Eve arada sarmaş dolaş yürüyerek dönüyorlardı, arada durup öpüşüyorlar sonra tekrar yürüyorlardı ki şimşekler çakmaya başladı. Keyiflerini bozmadan yavaş yavaş yürümeye ve öpüşmeye devam ettiler. Evin bahçesine yaklaştıklarında bardaktan boşalırcasına bir yağmur yağmaya başladı, ıslanmaktan memnun eve geldiler. Yol boyunca ateşli olan Fuat eve gelip, yatağa uzanınca elbiseleriyle sızdı kaldı. Mine’nin uykusu yoktu; bir süre onu izledi. Fuat, yatağın bir ucuna eğreti bir şekilde uzanmıştı ama kim bilir nasıl rahat hissetiyse sızıp uykuya dalmıştı. Bunun olabilmesi için Mine’nin çok sarhoş olması lazımdı. Yatmak için hazırlandıktan sonra bu anı ölümsüzleştirmek istedi ve içine kendini de kattığı bir fotoğraf çekti. Daha sonra bugünü hatırlamak isteyebilirdi.

Mine yatağa yatarken Fuat da uyanıp giysilerini çıkardı. Sonra Mine’ye fazla kıpırdamamasını salık vererek uyumaya devam etti. Uyku tutmuyordu Mine’yi, hatta yağmur yağmamış olsa ve böyle alkollü olmasalar evine dönmeyi tercih edebilirdi.

Az sonra Fuat uyanacak ve başucunda içilmeyi bekleyen bir bardak su gibi Mine’yi bulacaktı. Fuat’ın elleri önce arkadan iyice kıvradı Mine’yi, belinden tutup kalçalarını biraz daha kendine çekti. Ellerini kalçalarına götürüp üzerindeki beyaz iç çamaşırını çekiştirerek çıkarttı ve kasıklarını kalçalarına değdirmeye başladı, bir yandan da göğüslerine dokunmaya başlamıştı. Mine yüzünü döndü sanki önceden uyuyormuş da yeni uyanmış gibi yaptı. Eğer Fuat uyuyor olduğunu düşünürse ona karşı yumuşak ve itaatkâr olmasını bir tür güçsüzlük olarak görmezdi. Tam bazı konularda katılaşmışken imajını yumuşatmak istemiyordu ama şu an sert olmaya hiç hali yoktu. Yorgundu, uyuyabilirse uyumak istiyordu ve sevişmek iyi gelecekti.

Fuat sevgilisinin boynundan tutarak ve çok kısık bir sesle,

“Hadi şunu ağzında iyice büyüt güzelim,”

diyerek yarı kalkmış organına Mine’nin yüzünü yaklaştırdı. Mine istenileni yaparken Fuat da başının hizasındaki Mine’nin beyaz ipek

geceliğini sıyırarak kadife tenine, kalçalarına dokunuyordu. Mine kendini biraz geri çektiği an onu yatağa yüzükoyun yapıştırdı. Saçlarını yana atıp, ensesini ve kuğu gibi sırtını ortaya çıkararak tutkuyla yanan dudaklarını bedeninde gezdirmeye başladı. Kalçalarına gelince onları iki eliyle yana ayırıp ufak deliğini diliyle uyarıp kıvrımlarını okşuyordu. Bunlar Mine’yi kendinden geçirmişti, gözleri yarı kapalı bir şekilde tatlı tatlı inliyordu. Daha sonra Fuat’ın tüm bedeniyle üzerini kaplaması, göğsünü sırtında hissetmesi, omuzlarını öpüp, hafifçe ısırması da hoşuna gitmişti. Narin yapılı Mine’yi iyice altına almıştı Fuat, aleti ile Mine’nin arkasındaki minik deliği zorladı ama Mine onu ustalıkla önündeki kadınlığının sıvılarının kaynağına aldı ve eliyle kendine dokunmaya başladı. Birkaç dakikada gözlerinin önü bembeyaz oldu, sanki bulutların üzerindeydi... Ve büyük bir zevk patlaması yaşadı. Mine’nin geldiğini anlayan Fuat erkeksi duyguları kabarmış bir biçimde daha sert ve hızlı Mine’nin üzerinde gidip geliyordu. Nemli bedenleri aşka dair tüm kokuları barındırıyordu. Biraz doğrulup bacaklarını açtı. Mine’yi tam ortasına aldı ve yarı dönmüş yüzünü, sırtını, kalçalarını izleyerek ve onlara haşin davranarak böğürtüyle karışık bir sesle sırtına boşaldı. Bu performansından sonra, belki de vahşiliğinden utanarak az önce çıkarmış olduğu tişörtü ile nazik bir biçimde Mine’nin sırtını sildi. Şefkatli bir ses tonuyla,

“Çok güzeldi. Hadi bana sarıl uyuyalım.”

Gece Mine için geçmek bilmedi. Seviştikten sonra uyuyacağını sandıysa da olmadı. Fuat’ın kolları ona istediği güveni, huzuru veremiyordu. Aslında aşkta huzur yoktur diye biliyordu ama bu yan yanayken de mi böyle diye kendi kendine soruyordu.

“Aşk değilse ne?” Yaşadığı bazı anlar her şeyi unutturuyordu ama hiçbir an birbirini tutmuyordu. O an aynı yatakta yatıyor olmaları Mine’nin gerçekten istediğini karşılamıyordu. Her an bir arıza çıkarabilecek, tüm aşk sözlerine rağmen tamamen onun olmayan bir adam vardı yanında. Arada dizginleniyordu ama artık Mine onun Fuat’a kendini teslim ettiği gibi bir şey istiyordu. Yatakta kendi rahat etmekten çok Fuat’ı uyandırmamaya ve onu rahat ettirmeye çalışmak hiç de onun yapısına göre bir şey değildi.

Sabaha karşı hafif uykuya dalmıştı ki yüzünde Fuat’ın sertleşmiş aletiyle kendine geldi. Uyku sersemi bir haldeyken önünde beliren sertlikle ilgilenmeye çalıştı ama buna o an meraklı olmadığı her halinden belliydi.

Bu Fuat’ın ona karşı yaptığı geleneksel sabah karşılamasıydı. Mine gözlerini ovuşturdu.

“Saat kaç?”

“Altı buçuk. Sen daha yat güzelim. Ben çalışacağım.”

Yatağın ona kaldığından memnundu. Martılar acı, yaygaracı bir biçimde bağırıyordu. Kendi evinde martı sesi yoktu, bu sesler onun başka bir evde olduğunu hatırlatıyor ve uyumasını daha da güçleştiriyordu. Fuat bu seslere her gün nasıl dayanabiliyor, diye geçirdi içinden. Yastığın arasına kafasını sıkıştırıp biraz uyumaya çalıştı. Yorgunluğu martıların gürültüsünden ağır bastı ve birkaç saat daha uyuyabildi. Biraz yatakta oyalandıktan sonra aynada uzun uzun kendisine baktı. Sonra odadan çıktı uzun koridor boyunca yürüyerek Fuat’ın çalıştığı salona geçti.

Dünkü yağmurdan sonra koridorda giderek artan ışık huzmeleri güneşli bir güne uyandığını müjdelemişti. Güneşin parlayan ışıltısı Mine’yi olduğundan daha neşeli yapmaya yetmişti. Fuat pür dikkat eski bir ikona üzerinde çalışıyordu. Bir Pantokrator İsa ikonasıydı bu. Hemen yanı başında ise önceden de üzerinde çalıştığı Meryem ikonası vardı. Mine görmeyeli epeyce ilerlemişti Fuat. Karşısında resim yaptığı manzara ise bir harikaydı, yağmurdan sonra havadaki nem ve sis kalkmış, tüm renkler en parlak haliyle günü selamlamıştı. Fuat ve yaptığı ikonalar kadar karşı manzaradaki ışıklara takıldı. Mine bu güzelliklerle etkilenmiş, yarı dingin bir halde,

“Günaydın, sevgilim,” dedi.

Dünden dolayı biraz donukluk vardı üstünde. Yine de yüzüne sakin bir gülümseme, Fuat’ın yanağına da bir öpücük kondurmayı ihmal etmedi. Fuat da karşılık verdi.

“Günaydın, güzelim.”

Bu kadının evinde, az önce kendi yatağında olduğunu düşünmek bile onu tahrik ediyor, gururunu okşuyordu. İçini hafiften gösteren, eski tip ipek geceliği ile o sabah ışığında çok göz alıcıydı Mine. Fuat’ın dikkati dağıldı, Mine’nin bu halinde hem masumiyet hem de çok kışkırtıcı bir taraf görüyordu: Kirletmek istediği bir beyaz ya da bozmak istediği bir masumiyet. Aslında her seferinde bunu bozduğunu sanıyordu ama her seferinde de Mine yeniden bu masumiyeti kazanıyordu sanki. Fuat her defasında bunu tekrar tekrar bozmak istiyordu. Bu kısırdöngü bazen Fuat’ın

Mineye karşı bir kızgınlık beslemesine sebep oluyordu. Yaşadıkları şeyin aşktan öte bir duygu oluşu Fuat'a tüm bunları hissettiriyordu.

Salonda boş bir masaya doğru çekip, kıvrımlarına dokunmaya başladığı sırada Mine ustalıkla Fuat'ın elinden kaçıverdi.

"Sen çalışmana bak, ben kendime geleyim, sonra da ikimize kahvaltı hazırlayayım. "

Fuat'ın pek de konuşmasına fırsat vermeden salondan çıktı. Bugün teklifin geldiği yayınevi ile görüşecekti ve güne iyi başlamak istiyordu. Mutfağa geçip, dolaba uzandığı zaman Fuat yavaşça arkadan yaklaştı, belinden bacaklarının arasına doğru elini kaydırdı ve onu kendine doğru çekti. Boynunu öpüyor, kulağına fısıldıyordu.

"Ben ne zaman istersem benim olacaksın. Her an hazır ve yakınlarda olacaksın. Hatta yatakta, koltukta beni çıplak bekleyeceksin ve ben çalışmama ara verdiğimde senin içine gireceğim." Mine'nin geceliğinin ince askılarını nazikçe omuzlarından aşağı indirdi. Uçları yukarı bakan pembe göğüs uçları ortaya çıktı. Onlan avuçlarına aldı ve Mine'yi kendine çevirip o pembe uçları emmeye, küçük ısırıklarla uyarmaya başladı. Mine karşı çıkamadı, bu esnada geceliği yere inmişti. Fuat Mine'nin iç çamaşırını sert bir hareketle indirdi, çamaşırı kalçalarının hemen altında kalmışken bacaklarının arasını tutkuyla öpüyordu. Mine'nin inlemeleri buzdolabının gürültülü motorunu bastırmıştı. Fuat çevik bir hareketle onu kaldırıp mutfak masasına oturttu, bacaklarında kalmış iç çamaşırını tamamen çıkarttı. Masaya yatırıp, bacaklarını ayırdı.

"Seni bu şekilde buraya bağlamak lazım," derken kabarmış organını çıkardı. Hiç oyalanmadan damarı çıkmış aletini Mine'nin kadınlığıyla birleştirdi. Bu mutluluk hissi onu rehin alan tüm kaygılarından arındırıyordu. Fuat sevgilisinin içinde gidip gelirken

"Bu sonsuza kadar sürsün. Buraya kapanıp ikona yapayım ve seninle sevişeyim. Daha mutluluk verici bir şey var mı dünyada?" Fuat Mine'nin içine girerken, göbeğinin altı içerideki kamışın büyüklüğünden şişiyordu. Onun bir ince belini kavrıyor, bir ayak bileklerinden tutuyordu ve arada birleşmenin şiddetiyle ahenkle titreyen göğüslerinin üzerinde ellerini gezdiriyordu. Tümüyle hâkim olmak istiyordu ona. Bir yandan da nefesine karışan kelimeler dökülüyordu dudaklarından.

"İyi beceriyor muyum, güzelim?"

Zevkten kendinden geçmiş Mine’nin cevabı Fuat’ın daha da coşkulanmasına sebep olmuştu. Mine iyice yapıştı ona, kollarıyla ve bacaklarıyla bedenini kavradı; topukları Fuat’ın bacaklarının arkasındaydı ve öyle kenetlendi ona. Aslında şimdi Fuat değil Mine zevkin hâkimiydi, tamamen kendi ahengine göre yönetiyordu ve az sonra titreyerek şiddetli bir biçimde boşaldı. Bunu fark eden Fuat, “Ah bebeğim,” diye inleyerek dudaklarına yapıştı ve sonra arkadaki deliğine kadar akmış kadınlık sıvılarını emmeye başladı. Doğrulup Mine ile birleşirken bir itirafta bulundu.

“Ben başka hiçbir kadını böyle yalamadım. Sana her noktanı yalayacak kadar yakın hissediyorum bebeğim. Ama kabul et, seni de böyle kimse mutlu edemez.”

“Fuat,” diye inledi Mine ve tırnaklarını onun sırtına geçirdi, öperken de dudaklarını ısırdı. Biraz canını acıtmış olmalıydı ki, Fuat hafif sinirlendi, daha şiddetli gidip gelirken Mine’nin kasıklarına menisini boşalttı. Organının sadece üst tarafında küçük bir kalp şeklindeki az miktardaki tüyler ıslanmıştı. Fuat ise nefes nefese Mine’nin üzerine kapaklanmıştı. Bir süre öyle kaldılar ve sonra Mine bir şey demeden duşa geçti.

Kısa bir duşun ardından yanına aldığı yedek kıyafeti giyen Mine banyodan çıktığında Fuat tekrar işinin başındaydı. Mutfağa geçti. İki çeşit peynir, zeytin, domates ve çileklerden oluşan iki tane tabak hazırladı, çay demlerken telefonu çaldı. Arayan İskender’di. Gidiyor olduğunu haber vermek için aramıştı. Mine üzgün bir ses tonuyla,

“Biliyorsun daha da görüşmeyi isterdim, Pazar günü gelemedim, o günü aileme ayırıyorum biliyorsun. Pazartesi de belki demiştim, bir randevum çıktı.”

“Tabii canım, seni sıkmak istemem.”

İskender anlayışla karşılamıştı. Mine birden coşkuyla sesini yükseltti.

“Asıl ne oldu bilmiyorsun, harika bir teklif aldım. Ama dur ben bunu sana birazdan anlatayım. Şimdi meşgulüm.”

Telefonu kapadılar, konuşmaya kulak misafiri olan Fuat,

“İskender’in sesini duyunca pek bir neşelendin. Sonra özel konuşacaksınız demek? Belki de iş seyahati diye ona gideceksin.” Mine artık biraz sesini yükselterek,

“Nereden çıkarıyorsun bunları?” diye çıkıştı.

“Beni asla terk etmeyeceğine söz verebilir misin peki?”

Mine şaşırarak

“Bundan mı korkuyorsun sen? O zaman ona göre davran.”

“Hayır, ayrılacaksan baştan ayrıl. Sonra herkes tarafından bilinip ele güne karşı rezil olmak istemiyorum.”

“Lütfen paranoyak olma,” deyip elindeki tabakları balkondaki masaya götürdü. Çaylar ve kızarmış ekmekler için mutfağa dönerken Fuat’ın tavrı ben sana demiştim, kahvaltı istemiyordum şeklindeydi.

“Seni bilmem ama ben çok acıktım. Hem ne yedin ki sen,” diye söylenerek mutfaktan kızarmış ekmek ve çayları da aldı, “aslında omlet de yapacaktım ama yumurta yoktu.”

Fuat kurulan küçük ama güzel sofraya dayanamayıp masaya oturdu.

“Gerek yok o kadar şeye. İyi, çok kısa otururum ama sen de beni çok oyalama. Kahvaltı edelim, sonra sen git, çalışacağım hem Nermin Hanım da gelecek.”

Nermin Hanım, Fuat’ın iki üç günde bir gelen mutfak ve gündelik işlerini halleden, on seneyi aşkın yanında olan yardımcısıydı. Ellilerinde kısa saçlı, sarışın, açık renk gözlü, kibar bir İstanbul hanımefendisiydi. Kocasından ayrıldıktan sonra bu işe girmiş, ilk defa Fuat’ın yanında çalışmaya başlamıştı. Nermin Hanım’ı işe Selma Hanım yerleştirmişti. Mine’yi bilmiyor değildi ama Fuat yine de karşılaşmalarını istemiyordu.

Mine Fuat’ın bu tavrına çok bozuldu ama özellikle de iş görüşmesi öncesi bir kavga istemiyordu fakat Fuat’a cevap vermeden de yapamadı.

“Zaten çok duracağım yok. Kitap için görüşmem var. Bunu söylemene gerek yoktu.”

“Bazen gidiyorum diyorsun bir türlü çıkmak bilmiyorsun ben de arada kalıyorum. Hem sen o işte ısrarlı mısın? Bugün görüşeceğini bilmiyordum.”

“İstiyorum, evet. Dün söylemedim mi bugün görüşeceğimi? Bir an önce görüşmek istiyorlardı.” Mine’nin sesi soğuk ve ciddiydi. Pek iştahı kalmasa da tabağındakileri bir görev gibi bitiriyordu.

“Ben hatırlamıyorum. Ne yani başla derlerse hemen gidecek misin?”

“Zaten git diyordun. Bilmiyorum, olabilir. Şartlara bağlı.”

“Ben senin için annemin istediği bir işi yapmadım. Çiftliğin yenilenmesi gerekiyor ama ben gitmiyorum.”

“Beni bahane etme, sen gitmek istememişsindir.”

“Sen ne zaman istersen ben sana amadeyim, senin de her çağırdığımda eskiden olduğu gibi bana gelmeni istiyorum.”

“Ama ben diğer isteklerime de uyulmasını istiyorum.”

“Uyuyorum ya işte, dışarıda yemek yiyelim dedin yedik, şimdi de kahvaltı diyordun, oturuyorum işte.”

“Bu şekilde zorla değil ama.”

“Ne yapayım ben böyleyim. Hem şunu anlamıyorum. Dışarıda leziz bir kahvaltı yapmak varken. Burada benle peynir ekmekle idare ediyorsun. O kadar paran vardır herhalde, dışarıda bir şeyler yesene. Ben tek başıma bir yere gidip oturmayı çok severim.”

“Ben sevmem. Yine aynı konuya geldik. İnanamıyorum sana. Ben yalnız yemek yemeği pek sevmem. Hem de bir şeyler paylaşalım diye bunu tercih ediyorum. Herkes böyle sevgilisi olsun ister.” Sinirli bir şekilde tabağını, bardağını alarak mutfağa gitti Mine. Ellerini yıkayıp, yatak odasından çantasını aldı. Fuat takip eder gibi oldu onu ama yatak odasına doğru giderken salondan ona uzaktan baktı. Cesaret edememişti ya da ne diyeceğini bilememişti. Aslında kendi kabuklarını bir kırabilse neler diyecek ve yapacaktı? Ancak sevişme zamanlarında gerçek duygularını bir nebze açabiliyordu. Normal hayatta ise Mine ile sürekli bir inatlaşma, kavga ve hor davranma durumu vardı. İstese bile kendini ona bırakamıyordu. Oysa ne kadar mutlu olabilirlerdi.

Mine dışarı çıkmaya hazır bir şekilde uzun holden yürüyüp kapıya yaklaşırken Fuat salondan çıkıp hole geçti. Salon kapısının kenarına başını yan yasladı. Hafif boynunu bükmüş, suçlu çocuk gibi bir hali vardı. Biliyordu kabahatini ama elinden bir şey gelmiyordu.

“Ben böyleyim ne yapayım,” diyordu. Bu görüntü Mine’yi pek de yumuşatmadı hatta bu zayıf, aciz hali sinirine dokundu. Kendini Mine ile mutluluğun kollarına bırakmakta böyle zor olacak ne vardı ki?

“Ben gidiyorum. Zaten sen de öyle istiyordun.”

“Böyle konuşma lütfen. Bazen çıkıyorum diyorsun, çıkmak bilmiyorsun.”

“Benim burada kaldığım dakikalar sana zor mu geliyor yani?” Fuat kollarını kavuşturmuş, savunmaya geçmiş, hızlıca konuşarak,

“Çarpıtıyorsun. Çalışacağım ben ve yine tam giderken kavga çıkarıyorsun tam kapıda.”

“Kavgayı çıkaran sensin. Dün akşamdan beri sabrediyorum. Yok, senin bu davranışınla olmayacak. Daha fazla konuşmak istemiyorum. Gidiyorum ve bir süre kıymetimi anlayana kadar da yokum.”

Fuat’ın bir cevap vermesine fırsat vermeden kapıyı açıp hızla dışarı çıktı. Bahçe kapısına kadar ardına bakmadan geçti, tam bahçe kapısının önüne geldiğinde ufaktan, çaktırmadan iç kapıya doğru baktı. Fuat hâlâ oradaydı, hafif endişeli bir şekilde ona bakıyordu. Kapıyı açmazsa belki Fuat daha bir şeyler söyleyecekti ama kapıyı açınca nasıl kavga ediyorlarsa etsinler, susardı. Midesinde bir sancı ve huzursuzlukla dışarı çıktı Mine.

Aşk içindeki erkeklerin yanılgısı: Her şeyin ve kadının aşkının sonsuza kadar süreceklerine inanmaları

ve anı yaşamaları olurken

kadınlar ise devamlı geleceğe dönük planlar kurdukları

ve beklentileri olduğu için

bir süre sonra sorunları aynı olan ilişkiden sıkılır ve uzaklaşır.

Erkekse kadının hislerinin hâlâ eskisi gibi olduğunu sanır.

9

Fuat'ın evinden ayrıldıktan sonra kendine gelebilmek için bir süre yürüdü. Kimseyle konuşmak, tek bir kelime etmek istemiyordu. Aslında kadınlardan en korkulması gereken zamanlar onların konuşmadığı zamanlardır. Mine'nin öyle bir zamanıydı. Bir kavgada mücadele, alt etme arzusu ve umut da vardır. Oysa insan sustuğu zaman içindeki fırtınanın ne zaman kopacağı bilinmez. Pusuda bekleyen bir cellat gibidir sessizlik. Sessizliğini dindirecek bir ses bulduğunda ona sımsıkı sarılırdı Mine. Bu halinden korkmalı mıydı, bilemedi. Bir yandan da Fuat'a karşı adını bir türlü koyamadığı gururla karışık duygular besliyordu. Gurur kirli bir şeydir, bundan uzak durmalıydı. Kendini teslim etmişti Fuat'a. Kalbinde uyuyan ne varsa hepsini ayağa kaldırmıştı Fuat. Daha önce hissetmediği duyguları Fuat'la yaşamıştı. O sıcak nefesini Fuat'tan daha iyi hisseden kim vardı ki?

Birkaç defa Fuat'la sert bir şekilde kavga etmişlerdi. Mine'nin sinirlenip elindeki telefonu fırlatıp attığı, kapıyı çarpıp çıktığı, Fuat'a ağır laflar ettiği olmuştu. Şimdi düşünüyordu da çok çocukça kavgalardı belki de onlar. Kavgalar, küçük atışmalar cilvesiydi bu aşkın.

Bir keresinde banyodaki birkaç parça kutu için kavga etmişlerdi. İlişkilerinin başlarında Fuat'ın eski karısı Neslihan, Semih'le ilgili bir meseleden dolayı birkaç gün Fuat'ta kalmak zorunda kalmıştı. Haliyle makyaj temizleyici, deodorant, pudra, aseton gibi kendi birkaç kişisel ihtiyacını banyoya koymuştu. Fakat günler, haftalar geçmiştiyse de o birkaç bakım malzemesi banyoda durmaya devam etmişti. Mine bunları atmasını

ya da sahibine vermesini defalarca tembihlemişti ama hepsi aynen yerinde duruyordu. Mine bu eşyaların atılmasını istemişti. Fuat da atmamakta direniyordu. Haftalarca sürmüştü bu sürtüşmeleri ve yine kavga ettikleri bir gün Mine dayanamayıp tüm o malzemeleri banyodaki çöp tenekesine atıvermişti. Fuat sesleri duyunca ne yapıyorsun diye koşmuş ve asetonu, deodorantı kirli tuvalet kâğıtlarıyla bir arada çöpte görünce büyük tepki göstermişti. Mine'yi ona zarar verdiği, hanesine tecavüz ettiği gerekçeleriyle evden kovmuştu. Bu sırada da tüm çöpü o yere döküp, içinde eski karısının kenara atılmış malzemelerini ayıklamaya başlamıştı. Mine'nin, zaten burada duracak değilim, diye düşünerek çıkarken son gördüğü manzara Fuat'ın banyoda dizlerinin üzerinde çöp karıştırdığı hali olmuştu. Mine kapıyı çarpıp çıkmıştı. Fuat'ın onu kovacağını bile bile yapmıştı bu hareketi. Damarına basınca böyle fevri ve yıkıcı davranabiliyordu. Fuat bir daha gelme diye kovsa da ertesi gün çok çok üzgün olduğunu söyleyerek aramış, Mine eve döndüğünde ise o malzemeleri bir daha görmemişti.

Zaman zaman böyle atışmaları oluyordu. Mine bazı şeyleri kabullenemiyordu. Bazı zamanlar boğulacak gibi hissediyordu. Biraz daha yürüyüp deniz havasını içine çekti. Bir an önce Beşiktaş tarafına, işine doğru gitmek istedi. Bugün önemli bir görüşmesi vardı. Dün ve bu sabah yaşananları düşünmemeye çalıştı. En azından akşam eve gidene kadar. Belki de kendine yeni bir kıyafet almalıydı. Görüşmeye giderken bu sabahki anları taşıyan kıyafetlerin olmaması kendini yenilenmiş hissetmesini sağlayabilirdi. Bunun düşüncesi dahi hoşuna gitti. Alışveriş her zaman ona küçük mutluluklar veriyordu. Tüketim kültürüne ne kadar karşı da olsa yeni bir kıyafet ya da ayakkabı almanın cazibesine hep kapılırdı. Geçici de olsa kendini mutlu hissederdi. Bir taksi çevirerek derin bir nefes aldı ve olanları bir süreliğine unutmaya çalıştı. Ofise gelmeden bir mağazaya girip kendine yeni bir elbise ve buna uygun kısa kollu bir ceket aldı. Dünkü yağmurda bu fuşya renkli ceket hafif ıslanmıştı ve o rengin iş görüşmesi için uygun olmayabileceğini düşünüyordu. Mor bir elbise ve siyah, kısa kollu bir üst almıştı. Son günlerde nedense mor rengine karşı ayrı bir merak duyuyordu. Ne alırsa ya da giyerse mor tercih ediyordu. Kırmızılardan mora geçmişti, daha ruhani, ilham veren, zenginlik ve kraliyeti simgeleyen bir renk belki de kendine ayrı bir güç veriyordu. Mor ve siyah bayrağın anarko-feminizmin simgesi olduğunu ise kitap randevusundan sonra akşamüstü Özgürden öğrenecekti.

Görüşmesi umduğundan da iyi geçti. Gitmeden önce bir ara içinde bulunduğu o duygusal ve hassas durumda nasıl doğru dürüst konuşacağını düşünerek endişeleniyordu. Fakat binadan içeri adımını atar atmaz ve ona teklifi getirenlerle yüz yüze gelince bu endişelerinin yersiz olduğunu anladı. Ona inanan, güvenen insanlar vardı ve bu kendini çok iyi hissettirdi. Anadolu medeniyetleri arkeoloji dizisi kapsamında çıkacak Ege ile ilgili olan kitabı yayına hazırlayacaktı. Hem bazı metinler yazacak, hem kazı yerlerini yerinde inceleyecek, son bilgileri verecek hem de eski bilgileri derleyecekti. İş hem Ege'nin çeşitli bölgelerinde olmayı gerektirirken hem de İstanbul'da, ofiste diğer kişilerle etkileşimi gerektiriyordu. Sadece atılacak adımları konuşmak bile heveslendirmişti Mine'yi. Bir an önce bu işe başlamak istedi. Hem ayrıca bu işlerle meşgul olmak aşk sorunlarını da unutturacaktı.

İlk olarak nereye gidileceğini ve istikameti belirlemesi gerekiyordu. Ege'deki yedi kilise bölgesi öncelikle işlenecek alanlar olacaktı. Efes, Bergama, Assos defalarca gidip gördüğü yerlerdi.

Tekrar bir ziyaret yapılabilirdi. Halen bulunmamış bazı yerlerinde kazılar sürüyordu ama daha başka bir yer ile başlamak istedi. Halihazırda kazı yapılan ve yeni bölgeleri bulunmuş yerlerden Manisa Sardes, Gümüşlük'teki Mindos, Muğla'daki lasos ve Aydın'daki Aphrodisias özellikle merak ettiği yerlerdi. Bu yerlere gidişi, konaklamasını ve kazı başkanları ile görüşmelerini yayınevi ayarlayacaktı. Sardes'teki kazıyı Amerikalılar yapıyordu ve o hafta önemli bazı arkeologların bölgede olduğunu öğrenince Mine ve yayınevi acele edip o ekibi yakalamaya karar verdiler. Bir iki gün içinde yola çıkacaktı Mine, sadece gerekli ayarlamaları yapmaları için yayınevinden haber bekleyecekti. Buruk bir sevinçle ayrıldı görüşmeden. Bunu Fuat'la kutlamayı isterdi. Fakat şimdi bu iş Fuat'la aralarındaki çekime direnmek için kendine tutunacak bir kuvvet veriyordu.

Iş yerine gittiğinde bu haberi ilk Özgür'le paylaştı.

“Bak, ilk sana söylüyorum. Dün gelen teklifi kabul ettim. İş çok iyi. Her konuda anlaştık. Hatta yarın ya da öbür gün yola çıkacağım.”

“Yaa, çok sevindim senin adına. İlk bana söylemen de doğrusu gururumu okşadı. Biraz şaşırdım da.”

“Neden şaşırıyorsun? En baştan beri bana inanan ve beni destekleyen sendin.”

“Anlaşıldı, seninkiyle takışmışsınız biraz.”

Bunu söyleyince yüzü asıldı, hatta gözleri dolar gibi oluyordu ki yüzünü çevirdi. Bir nefes aldıktan sonra,

“Biraz öyle oldu ama mesele sadece bu iş ile ilgili değil. Neyse boş ver.”

“Ne zaman istersen benle konuşabilirsin.”

“Teşekkür ederim canım. Uzun hikâye bu, şimdi hiç bahsetmeyeyim. Ama canım sıkılıyor cidden. Neyse buralardan biraz uzaklaşmak iyi gelecek. ”

“Önce nereye gideceğin belli mi?”

“Birkaç ihtimal var. Salihli Sardes’te Amerikalıların yürüttüğü kazıda bazı özel misafirler varmış bu hafta. O yüzden ilk oradan başlayacağım gibi görünüyor.”

“Ne kadar kalacaksın belli mi?”

“Gidip gelebilirim. Bir ihtimal de İzmir, Kuzey Ege tarafından dönebilirim ya da Milas tarafına güneye inerim. Bodrum’a gitmek için bahane arıyordum.” Bunu söylerken gözlerinin içi gülmüştü Mine’nin.

“Bak nasıl da heyecanlandın, gözlerin parladı.”

“Ben bazı yerlere bir aşk duyuyorum, ondandır. Bodrum da benim için çok özeldir. Güzel anılarım ve arkadaşlarım var. Aklıma gelmişken birini aramalıyım şimdi.”

“Tamam, prenses. İstersen çıkışta bir şeyler yiyelim, konuşuruz biraz.”

“Olabilir ama fazla vakit ayıramam. Hazırlık yapmam gerekebilir.” Özgür’ün yanından ayrıldıktan sonra bir heyecanla İskender’e telefon açtı.

“Merhaba, ancak arayabildim kusura bakma.”

“Ne demek canım.”

“Güzel gelişmeler var galiba sende? Yeni bir iş mi?”

“Nereden tahmin ettin? Evet. Sabah Fuat’ın yanındaydım, orada pek rahat konuşamadım. Zaten onunla aramız bir garip. Neyse, ben dün bir iş teklifi aldım.”

Aslında şaşırmıştı Mine İskender’in bu isabetli tahminine. Teklifi ve o günkü görüşmesini anlattı. İskender’in oradaki ekibin başından birini tanıması ise ayrı bir tesadüftü. İskender'in ona gelen bu teklifte parmağı olup olmadığını merak etti içinden ama sormaya cesaret edemedi. Belki de

sormak, öğrenmek istemedi. Eğer bu işin arkasında bir parça da olsa İskender'in olduğunu öğrenirse ona başarısı biraz gölgelenecek gibi geliyordu. Hatta belki de o zaman işi böyle mutlulukla kabul edemezdi. Bu mutluluğunu bozmak istemedi. Üstelik Fuat'la gerginliğinde kaçacağı tek sığınaktı iş.

"Çok sevindim senin için. Sen her şeyin en iyisini ve daha da güzel yerleri hak ediyorsun."

"Eksik olma, İskender. Bu sözlerin de ayrı bir destek ve moral."

"Ama senin bir şeylere canın sıkılmış"

"Müneccim gibisin bugün. Hayır dersem yalan olur. Fuat'la biraz kavga ettik. Aslında kavga gibi de değil ama çok kırdı beni. Kavga etme tenezzülünde bile bulunmadım."

"Durum ciddi anlaşılan."

"Bilmiyorum. Hem kızdım hem üzüldüm. Bir erkek sevgilisinin içtiği içkiyi hesap eder mi? Ben böyle şeylere tenezzül eder miyim? İnsan sevgilisine fakirsin der mi?" Önceki günü unutmadığı İskender'e yakınmalarından anlaşılıyordu ve ses tonu hafif titremeye başlamıştı.

"Ben seninkine sevgili falan diyemeyeceğim. Harbi dallama bu herif. Seni hak etmiyor. Belki de seni sevgili görmüyor, kullanıyor."

"Fakat sonra çok üzülüyor özürler diliyor. Neler, neler yapıyor?"

"Ruh hastası o zaman bu adam. Normal değil."

"Evet, biraz normal değil. Sanatçı duyarlılığı belki de. Belki de o yüzden birbirimizi çektik ya."

"Kızım kör müsün? Etrafında senin için deli olan erkekler var. Bu herifi çekmek zorunda değilsin."

"Tamam, bazı şeylere sinir oluyorum ama ilişki sadece bunlardan ibaret değil. İyi şeyler de var."

"Zaten hep derler kadınlar onlara kötü davranan erkeklere âşık olurmuş. Böyle basit çocukça bir önermenin doğru olacağına inanmak istemiyordum ama gördüklerim hep böyle."

"Öyle derler tamam, ama ben bundan hoşlanmam. Diğer kadınlar için aşağılayan, kötü davranan erkeklerin çekici olduğu doğru olabilir."

“Hoşlanmıyorsun ama birliktesin. Sana insan gibi değer vererek davrananları görmüyorsun bile. Bizim gibi sana değer verenlere kötü davranıyorsun. Fuat gibiler ise hep kazanıyor.”

“Sana öyle geliyor. Neyse ben bir iki gün içinde belki de oralara geleceğim ama büyük ihtimal Sardes. Gümüşlük de daha çalışmalar sürecek, vakit daha var oraya gelmeme.”

“Yine de haber ver nereye gideceksen. Buraya gelmesen bile nereye gittiğini haber ver. Belki atlar gelirim."

“Pek düşüncelisin. Fakat senin işin gücün yok mu?”

“İşimi ben kendim ayarlıyorum, hem işten önemli şeyler var. Bu saatten sonra iş yönetemez beni.”

“Güzel söyledin. Neyse ben kapatayım. Öptüm, görüşürüz.”

Telefonu kapattıktan sonra İskender’in davranışlarının ne kadar da asil olduğunu düşündü. Her zaman kadınlara nasıl davranılacağını bilir ve değer verdiğinin sonuna kadar arkasında olurdu. Bu tür özellikleri özlediğini fark etti. Ayrıca İskender’le bunca zaman konuşuyorlardı ve kendinden sonra onun hayatında bir kadının olduğu haberi ona hiç ulaşmamıştı. Tek gecelik ilişkilerden hoşlanmazdı İskender. Olsa zaten İskender söylemese bile duyardı. Zaten birçok kadını eleştiriyor ve Mine ile kıyaslıyor, sonunda da Mine’yi övüyordu.

“Sen daha güzelsin, sen daha akıllısın,” gibi onun gurunu okşayan şeyler duyuyordu. Aslında için için bunlar hoşuna gidiyordu Mine’nin. Ona bir şekilde hâlâ sadıktı sanki ve bundan memnundu. Bir kenarda onu bekliyor gibi geliyordu ve bu başka bir güven veriyordu kendisine. Bir ayrılık ya da hayal kırıklığı anında ona dönme potansiyeli için belki de İskender yalnızdı. Bir erkeğin belki de iki seneyi aşkın kadınsız yaşayabileceğini onda görüyordu. Bu eskiden olsa şaşırtırdı onu ama hayatına girdiği erkeklerden ayrıldığı zaman o erkekler genelde yalnız kalıyordu uzun bir süre. Kaan iyi kurtarmış, diye düşünüp gülümsedi kendi kendine.

İş yerinden Özgür’le çıktı. Her ne kadar kahve içeriz diye çıktılarsa da ikisi de aç olduğu için civardaki bir meyhaneye oturdular. Bir yirmilik rakı, birkaç meze söylediler.

“İlk sana söylemiş oldum ve ilk senle kutluyorum.” Sevecen ve sıcak bir şekilde kadeh kaldırdı. Özgür ise Mine’nin gözlerine bakarak ona kadeh kaldırdı.

“Sana ve başarına.”

Hafif utanarak gözlerini kaçırdı Mine, yüzü de hafif kızarmıştı. Ne kadar yaşı ilerlese de bu tarafları hâlâ çocuk gibiydi. Doğum günü kutlamayı pek sever ve isterdi ama asla o doğum günü şarkısını söylemelerini istemez, mum üflemeye utanırdı. Eskiden yaptığı partilerde herkes mutlu mu, her şey yolunda mı diye tek tek uğraşmaktan sonunda hep yorgun düşerdi. Ne kadar şımarık bir kadın gibi gözükse de insanların kendisiyle birlikte mutlu olması onun en büyük mutluluğuydu.

Fuat’la birlikte olmaya başladığı sene ilk doğum gününde Fuat ona bir sürpriz yapar diye beklemişti ama hiç düşündüğü gibi olmamıştı. Hatta Mine’nin bunu bu kadar önemsemesini yadırgamıştı. Bir hediye de almamıştı. Bir zarfın üzerine doğum gününü kutladığını belirten bir yazıyla bir miktar para vermişti. En iyi hediyeyi en iyi sen seçersin diye uzatmıştı bunu. Sonra da Mine’nin tepkisine pek anlam verememişti.

“Bu konulara hiç özen göstermiyorsun. Kadın ruhundan zerre anlamıyorsun,” demişti Mine. Belki de Fuat’ın bu kadın ruhundan anlamaması Mine’nin onda ısrarında bir nedendi. Sadece Mine ile değil herkesle bu davranışlarını sürdürüyordu ve Mine’de onu ısrarla eğitme dürtüsü ortaya çıkmıştı. Böyle nazik sözler söyleyen, olması gereken her şeyi yapan bir erkekle uğraşmak belki de kendisi için kolay yolu seçmek olurdu. Durmadan daha zorunu denemek istiyordu, bu bakımdan yeni şeylere öğrenmeye meraklı çocuk gibiydi. Bir yandan da hep daha fazlasını isteyen bir kadındı.

Kadehinden ilk yudumu alırken aslında bunlan Fuat ile yapması gerektiğini düşündü. Fakat yoktu, kutlamalar da pek onun tarzı değildi. Zaten Fuat rakı sevmezdi, rakının kokusundan dolayı kolonyaya benzettiğini söylemişti bir kere. Bu yüzden Mine balıkla rakı içerken, Fuat beyaz şarap içerdi. Sanki Mine erkek, Fuat kadın gibi gelirdi böyle zamanlarda Mine’ye. Herkesle rakı içilmezdi, Özgür’le gayet güzel muhabbet ederek rakı içebiliyordu. Fuat’la da böyle kendini düşünemezdi. Olsa nasıl olur onu da kestiremiyordu. Özgür’le halleri iki iyi arkadaş gibiydi, gerçi sofradan kalkarken ona ayrı bir yakınlık duyduğu, kalbinin hızlı çarptığı, hafif arzuladığı da olmuştu. Bu yüzden hafif suçluluk duyup yüzü kızarmıştı. Belki de Fuat’tan gerçekten tam istediği sevgililik yanında bu tip bir arkadaşlık da değildi. O Fuat’ı o asosyallikleri, beceriksizlikleriyle seviyordu fakat onunla olmaktan bazen gerçekten

yorulduğunu ya da arada sıkıldığını fark ediyordu. İskender ile biraz geriliyor, Özgürde ise gerçekten rahat hissediyordu; bir de yeni karşılaştığı duygularının, düşüncelerinin karışık olduğu kişiler vardı.

Yeni işiyle ilgili gideceği yerlerle ilgili detaylar, sofraya gelen deniz börülcesinin üretim biçimi, Ege'ye yerleşme hayalleri gibi konulardan sonra asıl Özgür un çok merak ettiği ama sormaya çekindiği meseleden konuşmaya başladılar. Ege'ye yerleşmekten bahsederken, Özgür ustaca asıl maksadını gizleyerek,

“Sevgilin sana eşlik etmeyecek mi? Belki oralardan bir yer alır,” dedi.

“Bilmiyorum, Özgür. Açıkçası biraz kavga ettik. Şimdi ne durumdayız. Hâlâ onunla beraber olur muyum onu bile tam bilemiyorum. Belki de kendi içimde bir ara vermişimdir.”

“Duyguların, düşüncelerin çok karışık gibi konuşuyorsun. İnsan bitip bitmediğini ya da bir ara olup olmadığını bilmez mi?”

“Aramızda, ayrılmak, terk etmek, ara vermek gibi kelimeler geçmedi. O benden onu terk etmeyeceğime dair söz istedi. Ben de veremedim. Aslında ne terk ettim ne de onu terk edemeyeceğimin sözünü verebildim. Onu bazı sinir olduğum halleriyle bir süre daha görmek istemiyorum şimdilik. O da bu davranışlarından kurtulamıyor.”

“Bir çıkmazda gibisin ama sanki sen de tam ne istediğini bilmiyor musun? Ya da başkalarına biraz şans tanımalısın. Belki böyle kimi tercih edeceğini daha iyi anlarsın.”

“Bilmiyorum. Bir ilişkiye başlamak kolay mı sanıyorsun bir saatten sonra. Hem bu konular deneme tahtası değil benim için.”

“Zaten hemen bir ilişkiye başla demiyorum ama merkezine bu ilişkiyi koymaktan vazgeç istersen.”

“Yok, canım bunu da nereden çıkarıyorsun?”

Mine hemen savunmaya geçmişti. Aslında bu hali bile Özgür'ün lafında bir doğruluk payı olduğunu gösteriyordu. Bir süre öncesine kadar ilişkisini merkeze koymasıyla övünüyordu. Aslında bunun âşık kadınların tipik bir hali olduğunu iyi biliyordu Özgür. Erkekler âşık bile olsalar bunu her zaman göstermezler, işle aşkı ayrı tutabilirler; kadınlar ise hayatlarını buna göre düzenlerler. Mine de bile bile âşık olup, kendini adamıştı ilişkisine ama artık yavaş yavaş bu çekimden kurtuluyordu. Aşk içindeki erkekler her

şeyin ve kadının aşkının sonsuza kadar süreceğine inanıp anı yaşarlarken, kadınlar devamlı geleceğe dönük planlar kurdukları ve beklentileri olduğu için bir süre sonra sorunları aynı olan ilişkiden sıkılır ve uzaklaşır. Erkekse kadının hislerinin hâlâ eskisi gibi olduğunu sanır. Eskiden nasıl baştan çıkardıysa şimdi de o numaraların tutacağını düşünür. Birlikte olduğu kadın onun bir zaferi, fethettiği bir toprak gibidir; hiç düşünmezler belki de o kadın bilerek o erkekle olmayı seçmiştir. Mine zamanında bilerek, kendi iradesiyle bu ilişkiyi merkezine koyduğu için, kendisini ilişkinin kontrolü altında görmüyordu.

Özgür sonunda biraz cesaretini toplayıp Mine'nin eline dokundu.

“Senin için neler hissettiğimi göremiyorsun bile.”

Elleri oldukça sıcak, uzun parmaklı ve zarifti. Fuat'ın üzerinde kıllar olan elinden sonra oldukça farklı geldi bu eller. Fakat biraz fazla kendi ellerine benziyordu. Bir erkeğin ellerinde biraz kabalık arıyordu belki de. Bu eller fazla kibardı. Yazmaya, okumaya yönelik ellere çok saygı duymasına rağmen onu erkeksi olarak etkilemezlerdi. Fakat genç dokunuşu ve alışık olmadığı bir el oluşu kalp atışlarını hızlandırdı.

“Bilmiyorum, şimdi bunların zamanı mı? Sana da haksızlık etmek istemem.”

Hem araya mesafe koymaya hem de kırmamaya çalışarak söylemişti bu sözleri. Özgür çok tatlıydı, zekiydi, birlikte iyi vakit geçiriyorlardı. Ailesinin de ona yakıştıracağı bir erkekti ama her şey bu kadar mantığa uygunken de olmuyordu. Fazla düzgün geliyordu Özgür. Mine için bir sürprizi yok gibiydi. Gerçi birlikte olmamıştı, bilemezdi ama fazla standart olur, evlilik gibi olur diye pek de içinden geçmiyordu. Bir yandan Fuat'ın arızalarına rağmen onu arzuladığını, sevdiğini biliyorken aklı Fuat'ta kalacaktı.

“Sadece bir düşün. Benim yanında olduğumu unutma. Sitem etmiyorum psikolojik baskı kurmak da istemiyorum. Sadece gör beni, kaç sene önce ilk tanıştığımızdan beri aklimdasın, Seni aklımdan çıkaramadım. Belki de daha erken tanışsak sevgili olacaktık şimdi.”

“Varsayımlarla hareket edemeyiz. Tamam, düşüneceğim canım. Aslında seni seviyorum ama arkadaş olarak.”

Bir erkeğe birçok şey söyleyebilir bir kadın, keşke Mine o zaman Özgür'ün kalbini yere atıp, üzerinde tepinseydi. Bir erkek için en umutsuz

cümleyi söylemişti. Birinden nefret etmek, uzakta durmak, sessizlikler dahi böyle ortalama kalmaktan daha umut verirdi. Özgür kaderim buymuş gibisinden bir gülümseme takındı. Bir kadın bunu şefkat amaçlı söylese de ne anlama geldiğini anlayacak kadar akıllıydı Özgür.

Mine hazırlanması gerektiği için erken ayrıldı. Evde toparlanması gereken işler, makineye atıp yıkanacak çamaşırlar ve ütü vardı. Hele de önümüzdeki günlerde yola çıkacaksa bunların bir an önce yapılması gerekliydi. Evvelki gün giydiği kıyafetleri makineye atarken Fuat'la geçirdiği zamanı düşündü. Ne geceydi!

Onu hep bu şekilde resmetmek istiyordu.
Düşlerinin konuğu olacak kadın böyle olmalıydı.
Sınırsız ve lütufsuz bir tutkuyla gelmeliydi kadını ona.

10

İşlerini bitirip yorgun bir vaziyette yatağa uzandı. Hemen uyuyamadı. Son iki üç senesini düşünüyordu. Neler yapmıştı öyle. Fuat'la tanışıncaya kadar hayatına pek çok insan girmişti. Bazıları uçarı duygularının bir sonucuydu. Fuat başkaydı. Herkesten başkaydı. Onunla ilişkiye başlarken daha kararlı, daha bilinçliydi. Uzunca bir süredir hayatına erkek sokmadığı bir zamanda evet demişti Fuat'a, "işte bu" diyebilmişti Fuat'ı tanıdığında. İlk defa bir erkeğe bu kadar teslimkâr davranmıştı. Bu itaatkârlığı daha önce hiç hissetmediği kadar kadınlığını öne çıkarmıştı. Fuat onun kadınlığını tamamlıyordu. Bunu biliyordu.

Fuat ve Mine birbirini tamamlıyordu. Aşkın ve tutkunun bütünü sanki ikisinin bedenlerinde ve kalplerinde ortaya çıkmıştı, ikisi de birbirlerinin ateşiyle yanıyorlardı. Fuat'ın da hayatında Mine gibi bir kadın olmamıştı. Güzelliği, cesareti ve zekâsı büyülemişti onu. Bu güzellik karşısında hangi kalp titremezdi ki...

Bir Nisan ayında tanışmışlardı. Mine henüz yirmi altı yaşında toy bir gazeteciydi. Gazetede yazmaya başlayalı fazla olmamıştı. O gün bir kiliseye

yazısında kullanmak üzere fotoğraf çekmeye gitmişti. Fotoğraf çekerken mekânı daha iyi hissedecek ve böylece yazacağı yazıya da yoğunlaşabilecekti. Üzerinde siyah yarı şeffaf minik krem rengi puanlı bir gömlek, siyah diz altı bir tayt, krem rengi bir hırka vardı. Kırmızı kabanı, ince belini belli eden, gömleğinin üzerine taktığı kırmızı kemerle uyum içindeydi. Siyah üzerine krem rengi çizgili topuklu zarif ayakkabılar inci kolye ile kıyafetini tamamlamıştı. Dudaklarında kemerinin cayır cayır yanan kırmızısı bir ruj vardı. Saçlarını ise dağınık bir şekilde tepede toplamıştı. Bu haliyle fark edilmemesi mümkün değildi. Fuat ise bir restorasyon işi için kilisedeydi. Onun her zamanki tarzı belinden büzgülü soluk yeşil bir pantolon, lacivert kadife bir ceket ve polo yaka bir tişört giymişti. Daha sonra defalarca Mine’nin çözeceği taba renkli aynı kemeri takmıştı.

Uzun boylu ve ikonalarla ilgili çeşitli talimatlar veren Fuat’ı uzaktan gördüğünde ilgisini çekmişti. Yaklaşıp mekânla ilgili bir soru sordu. Fuat da mesleğinin ikonalar olduğunu söyleyerek bunu olabildiğince detaylı anlattı. Normalde pek de konuşkan olmayan Fuat konuşmayı kısaca geçiştirirdi. Oysa anlattıkça anlatmıştı. Onun bu hevesli konuşmalarından işine çok düşkün olduğu anlaşılıyordu. Belki de Mine’den etkilenmişti. Bunu hemen anladı Mine. Uzun boylu, koyu kumral, mavi gözlü ve dalgalı saçlıydı, şakaklarında biraz beyazlar belirmişti. Erkeksi, keskin çene hatlarına sahipti. Mine bu adamdan hoşlanmıştı. Tuhaf bir çekiciliği vardı. Biraz çekingen de olsa yaptığı işe tutkuyla sarılan bu tuhaf yabancı bir anda hiç fark etmeden ilgisini çekmişti. Kendi yarattıkları dünya içerisinde kendi gölgelerini takip eden böyle kişiler çok ilgisini çekerdi. Çözülmesi gereken bir sırdı karşısındaki adam. Mine bu sırrı çözmek istedi. Kilise ile ilgili bir yazı yazacağını söyleyerek kendisini tanıtmıştı. İlk adımı artık kendisi atmıştı. Karşıdan bir hamle gelmesi gerekiyordu.

“Memnun oldum. Ben de Fuat Adalıoğlu. Restoratörüm, ikona restoratörü. Nerede yazıyorsunuz?”

Nedense biraz utanmış gibi bir hali vardı. Mine gazetesini söyledi ve ekledi,

“Adımı internette aradığınız zaman yazılarım çıkar karşınıza. Şuradaki resim ne kadar da güzelmiş.”

Karşı tarafın hafif çekindiğini fark etmişti, bu yüzden adamın en hâkim olduğu alanda kalıyordu; ikonalar. Kilisenin apsisinin diğer tarafındaki

ikonaya doğru ilerledi ve onu incelemeye koyuldu. Az önce Mine'nin kırmızıya boyalı dudaklarından etkilenen ve hafif kızaran Fuat, Mine'nin adımlarını uzaktan izlemeye başladı. Böylece uzaktan onu daha rahat inceleme fırsatı bulmuştu. Fuat ruhunu hep güzelliklerle beslemişti. Mine'nin yürüdüğü vakit etrafına yaydığı o güzelliğin de farkına varmıştı. O ince ve küçümen bedenin içerisinde heybetli bir ruh vardı. Bunu görmüştü. Karşısındaki kadının kendinden emin yürüyüşü onu cezbetmişti. Uzun boylu olmamasına rağmen koca mekânı titretiyordu sanki. Bir yandan da doğal ve zarifti. Kadınlarla sosyal çevrelerde pek bir arada olmamasına rağmen, güzelden anlardı Fuat. Bir hamle yapması gerektiğini fark etti ve o ikona ile ilgili bildiklerini anlatmaya başladı. Tutkun olduğu mesleği ile ilgili konuşurken daha akıcı konuşabiliyordu. Fakat adını ne kadar çekinerek söylemişti. Bu Fuat'ın zaten bildiği bir zaafıydı bu yüzden bolca bilgi hâzinesinden bir şeyler anlatıyordu açığını kapamak için.

Mine Fuat'ın bilgi birikiminden etkilenmiş bir şekilde,

"Ne kadar da hoş, sizin gibi genç biri böyle eski tip konularda ne kadar da büyük bir bilgi birikimine sahip. Ben arkeoloğum, gazetede yazdığımı söyledim ama alt yapım arkeoloji ve çok meraklıyımdır bu konulara."

Bu sözler karşısında Fuat hem gururlanmış hem de Mine'nin mesleği hoşuna gitmişti. Mine çok genç duruyordu, kendine göre fazla mı genç olur ya da yaşı kaçtır acaba diye merak etti. Yaşını söyleyerek bir adım attı.

"Kırk bir yaşındayım, o kadar da genç bir yaş değil."

"Bir erkek için en iyi yaşlardır kırklı yaşlar. Hem bu kadar birikim için genç bir yaş ve göstermiyorsunuz. Tahmin edin ben kaç yaşındayım?"

Fuat bilmediği yerden soru sormuş öğretmen karşısında bocalamış çocuk gibi kızardı.

"Oldukça genç duruyorsunuz, arkeolog olduğunuzu bilmesem yirmi derdim."

"Yirmi altıyım, genç ama yeterince de olgun. Eskiye hep ilgi duyarım."

"Peki, siz Amavutköy'deki kiliseye hiç gittiniz mi?"

"Hayır."

Fuat hemen başka bir kiliseden daha bahsetti ve orayı görüp görmediğini sordu. Görmediyse iyi bir rehberle mutlaka görmesi gerektiğini ekledi. Mine daha önce hiç görmediğini söylemişti. Eğer İstanbulluysanız

şehrinizdeki, tarihi birçok mekânı görmeme olasılığınız oldukça yüksektir. Sürekli nasılsa buradayım bir ara giderim deyip ertelerseniz ve şehir koşuşturmasında kent siz içine alıp öğütmeye başlar ve bir türlü gidemezsiniz.

Fuat, “Anlıyorum,” deyip ve eklemişti:

“Size o kilisede eşlik etmek benim için mutluluk olacaktır.” Mine’nin beklediği hamle gelmişti ve memnun olacağını belirterek kabul etmişti.

“Ben de size yazılarımı göndereyim, bir bakın isterseniz,” diyerek Fuat’ın mailini aldı ve yetişmesi gereken bir yer olduğunu söyleyerek mekândan ayrıldı. Gazeteye yazı yetiştirmek için evine gidip, yazısını yazdıktan sonra Fuat’a bir mail attı. Mailde son yazısını daha çıkmadan okuyabileceğini yazarak ona da bir kopyasını gönderdi. Daha sonra Fuat’ın adını soyadını internette aramaya koyuldu. Aslında tanınmış, çok zengin bir aileden geldiğini, önceden bir kere evlenip boşandığını, bir oğlu olduğunu, hatta aldatıldığını eski gazete haberlerinden öğrendi. Onun hakkında söylenen söz münzevi ve işine çok düşkün olduğu idi.

Mine’nin maili attığı gecenin sabahı, erken saatlerde Fuat’tan bir cevap geldi.

Yazınızı severek okudum... Bu konuda bu kadar düz, rahat ve içten olmanıza da hayret ederek ve biraz da imrenerek. Yolladığınız için teşekkürler. Yazılarınıza topluca bakabileceğim bir internet sitesi var mı? ilginizi çekerse daha sonra ben de ikonolarımı göstermek isterim. Fakat benimkileri görmek için çalışma mekânıma gelmeniz gerekir. Bahsettiğim kilise bana çok yakın, bir gün gelirseniz çok memnun olurum.

Sevgiler, Fuat

Mine de Fuat’ı ve ikonaları görmekten memnun olacağını belirten; yazılarının linkini de içeren bir cevap maili attı. Birkaç sefer böyle yazışarak hemen iki gün içinde görüşmeyi kararlaştırdılar. Mine her mail aldığında çok değişik bir heyecana kapıldığından görüşmeyi pek de uzağa atmak istememişti. Yazışırken daha rahat olduğu bu gizemli adamı biraz daha merak etmişti. Özellikle bir sonraki görüşmede nasıl davranacağını çok merak ediyordu. Ertesi gün Pazartesi saat altı için sözleştiler. Aylardan Nisan ayıydı. Mine’nin ne giyeceğine karar vermesi biraz uzun sürdü. Bir klasik olan siyah elbise giymeye karar verdi. Fakat ne kadar seksi görünmeliydi, buna bir türlü karar veremiyordu. Abartılı olmamalıydı, hafif

göğüs dekoltesi olan siyah dümdüz bir elbiseyi ince belini belli eden bir kemer ve siyah zarif topuklu ayakkabılarla tamamlayarak üzerine yine siyah kısa bir kaban giydi. Büyük sallantılı küpeler zarifçe arkadan topladığı saçlarıyla birlikte güzel boynunu öne çıkarıyordu.

Mine geldiğinde Fuat bir ikonayı seyre dalmış şekilde bekliyordu. Kilisede Fuat'a yaklaşırken Mine'nin çıkardığı topuk sesleri dahi Fuat'ı yerinden kıpırdatmadı, başını bile çevirmedi. İyice yaklaştığını hissedince karşısındaki Meryem ve çocuk Isa ikonası ile ilgili bildiklerini ve onu nasıl baştan yarattığını anlatmaya başladı. Mine bunu adamın utangaçlığına bağladı, eğer dönüp ona bakarsa böyle anlatamayacaktı ama bir an önce kendine de baktırmak istiyordu. Fuat artık Mine'nin parfümünün kokusunu ve dinlediğini belli etmek için çıkan mırıltıları, nefes alış verişlerini net bir şekilde duyuyordu.

"Ben olduğumdan ne kadar eminsiniz," dedi Mine.

"Buraya pek kimse gelmez. Topuklu ayakkabıyla bir kadın ise neredeyse hiç gelmez. Ayrıca böyle zarif adımlarla ancak siz yürüyebilirdiniz, ayrıca parfümünüz..." demesiyle Fuat döndü ve Mine'nin dudaklarına bir öpücük kondurdu.

"Hoş geldiniz," dedi.

Bu cesur hareketi beklemiyordu Mine ama bir yandan da hoşuna gitmişti. İlk şaşkınlıktan sonra ürkek ama sıcak bir karşılık verdi. Bu cesur hamleyi nasıl yaptığına hafiften kendi de şaşıran Fuat,

"Resme o kadar yükselmiştim ki üzerine sizin burada bulunmanız ve kokunuz da birleşince ruhani bir boyutta hissettim kendimi, dayanamadım. Çok güzelsiniz. Umarım kızmadınız," diyerek mahcup bir havayla kendini açıkladı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi mekânı gezdiler, resimlere baktılar. Fakat aralarındaki etkileşim ikisini de hafif tutuklaştırıyordu konuşurken. Fuat arada dengesiz bir şekilde sesini yükseltiyor, tekliyor, kekeliyor, terliyor, elini kolunu nereye koyacağını şaşırıyordu. Mine Fuat'ın ikonaları göstereceğini söylediğini hatırlattı ve beraber Fuat'ın mekânına gitmek üzere kiliseden ayrıldılar. Yolda takside, ikisi de heyecandan pek bir şey konuşmadılar. Eve vardıklannda evin büyüklüğünden dolayı şaşkına döndü Mine. Güzel bir yer bekliyordu ama Boğaz'ın hemen dibinde böyle bir yalı beklemiyordu. Fuat ailesinin çalışmalarını yürütmesi için bu evi kendisine verdiğini, başta sadece çalışmak içinken bir süredir artık gece gündüz orada kaldığını ve evinin burası olduğunu söyledi.

Çok güzel bir yer burası. Hem de size ikonalara ve daha kaç kişiye yetebilecek büyüklükte.

Fuat arada yardımcı kadının gelip evi çekip çevirdiğini söyledi. Şöyle bir etrafı gezdirip, Mine'yi çalıştığı salona aldı. Mine önce duvardaki, yerlerdeki ikonaları inceledi. Sonra devasa masasının üzerindeki yarım çalışmaları incelerken içecek bir şey isteyip istemediğini sordu Fuat. Mine zahmet olmayacaksa çay istedi. Fuat mutfağa gittiğinde Mine sadece ikonalara değil, evdeki, çalışma masasındaki başka detaylara da bakmaya başladı. Masadaki birikmiş boş kahve fincanları, notlar, kitaplar, fırçalar, gelen mektuplar, kol saati ve faturalar biraz dağınık ama takıntılı bir adam izlenimi veriyordu. Tüm günü bu masa başında geçiyordu sanki. Masa çok hoş oymaları olan, koyu renk bir cevizdendi, yanında başka bir masa daha vardı, altında çekmeceler vardı. Her iki masa da antika olabilirdi fakat çok bakımsız kalmışlardı. Üzerinin tozu alınmıştı ama kenarları altı toz içindeydi. Eve yardımcı gelse bile ya buraya dokundurtmuyordu ya da üstün körü temizleniyordu etraf. Derken elinde çaylarla Fuat geldi. Masaya bunları koyduktan sonra kendi yerindeki sandalyenin yanına bir sandalye daha çekti. Sandalyeler de eski tip, ağır ve ahşaptı. Fuat masanın altındaki bir dolaptan birkaç defter çıkardı.

“İkonaların dışında kendim için bu defterlere de çizimler, resimler yapıyorum arada. Dediğim gibi sadece kendim için yapıyorum, kimselere göstermem ama sizinle paylaşmak istedim. "

Defterlere sırayla bakmaya başladılar. Fuat defterleri genelde kendi elinde ya da kucağında tutup Mineye gösteriyor, sayfaları da kendi çeviriyordu. Her resimden sonra bir yorum, bir övgü almak istiyordu sanki. Bir şey söylemeyecekse bile resimlere ve Mineye umutla bakarak bekliyordu. Mine güzel olduğunu söylediğinde mutlu oluyor, bu sefer resmi neden beğendiğini soruyordu. Kazara Mine bir resmi beğenmedi ve laf edecek oldu. İşte o vakit Fuat bozulmuştu. Neredeyse küsüp, tüm defterleri saklayacaktı. Durumu anlayan Mine hemen birkaç övgü sıraladı. Fuat'ın gönlünü aldı ve defterlere bakmaya devam ettiler. Resimlerde ikonografik birkaç figürün dışında dağ, deniz, kuş, gemi gibi naif elemanlar vardı ve bir bunalım anında resmedildiği anlaşıyordu. Mine defter sayfalarından birine,

“Ne kadar da dişi olmuş bu,” diyerek daha yakından bakmak istedi, elini uzattı Fuat'ın kucağına doğru. O esnada Fuat usulca Mine'nin elini pantolonunun ön tarafına doğru götürdü. İşaret ve orta parmağının ucu

Fuat’ın biraz önce kabarmış uçkur bölgesine değdi. Mine bu dakikaya kadar hep bir tür romantizmle yaklaşıyordu. Fuat’ın kilisede onu öpmesinde de böyle romantik ve masum bir taraf bulmuştu. Fuat’ın Mine’yi kabaran erkekliğiyle tanıştırması o an için beklemediği bir şeydi. Fuat Mine’nin parmaklarını bir aşağı bir yukarı erkekliği üzerinde gezdirmişti. Mine’nin merakı şaşkınlığına galip geldi ve kendisi de dokunmaya başladı. O an için adlandıramadıkları bir çekim kuvveti onların birbirlerine yaklaşıp öpüşmeye başlamalarını sağladı. Fuat parmaklarını kabarmış uçkuruna değdirdiği çekingenlikte dilini Mine’nin diline değdiriyordu. Sadece dillerinin uçları buluşuyordu, dillerinin tümü birbirine kavuşmuyor, birbirlerini emmiyordu. Normalde Mine böyle öpüşmezdi, daha ıslak, daha şehvetli bir şekilde dudaklarını ve dilini kenetleyerek öpüşürdü. Bu öpüşmeden, acaba Fuat öpüşmeyi bilmiyor mu, diye içinden geçirdi. Biraz Fuat’ın yaptığı şekilde sadece dilinin ucuyla karşılık verdi. Sonra durdu, geri çekildi ve kendi bildiği şekilde derin derin öptü. Sanki Mine erkek, Fuat da kadındı. Dudakları ve dişleriyle Fuat’ın dudaklarına yapışıp dilini Fuat’ın diline doluyor, bir dilini bir dudağını emiyordu. Bu öpüş şekli Fuat’ın çok hoşuna gitti ve karşılık vermeye başladı. Mine’nin bir eli de Fuat’ın uçkurundaydı. Fuat’ın artık Mine’nin elini kabarıklığında tutmasına gerek kalmamıştı, o kabarıklıkta bir şeyler keşfetmeye çalışıyordu Mine’nin eli. Fuat ise Mine’nin belinden ve göğüslerinin altından çekinerek dokunuyordu. Sanki fazla dokunursa ya da sıkıca kavrarsa bir şeyler bozulacaktı. O anın tüm büyüsü yok olacaktı sanki ya da bu adam gerçekten tutuktu. Belki de bu Mine gibi bir kadınla yaşadığı ilk deneyimdi. Onun bu acemiliği hoşuna gitmişti. Şimdiye kadar hep çok tecrübeli, usta havalarında, playboy geçinen erkeklerle olmuştu. Fuat sanki ilk kez bir kadınla birlikte olan toy bir oğlan çocuğu gibiydi. Hem de bu yaşında. Mine’nin arayıp da bulmak istediği gerçek saflık buydu. Dokunulmamış bir dünyanın tek sahibi olmak ne güzeldir. Ya Mine’yi kendi kadını olarak görmediği için çekingen davranıyordu ya da şimdiye kadar hiçbir kadın ona doğru dürüst nasıl sevişileceğini öğretmemişti. Peki, yakınlaşmalarının bu ilk dakikalarında Mine neden bu kadar düşünüyordu. Anı yaşamak, hazzı iliklerinde hissetmek varken neden duraklamıştı? Buna Fuat’ın tutukluğu sebep olmuştu. Birazdan Mine’de ipler kopabilirdi. Keşfetmeye çalıştığı Fuat'ın kabarıklığı onu oldukça etkilemişti. Kumaşın altındaki sola doğru yerleşmiş, kavramakta zorlanacağı kadar kalın bu silahı bırakmak istemiyordu. O sırada Fuat elini Mine’nin göğüslerine, oradan göğüs

dekoltesinin içine sokmaya başlamıştı. Dokunmakla daha da kabaran göğüs uçlarını kıyafetini esneterek görmek ve öpmek istiyordu. Mine keşfetmekten ve keşfedilmekten büyük haz alırken acele etmek istemiyordu. Fuat Mine'nin bir göğsünün ucunu dekoltesinden çıkaracakken, Mine eliyle Fuat'ın başını aşağıya iki göğsünün birleştiği noktaya gömdürdü. Kendini koklamasını, teninin yumuşaklığını, iki memesinin dolgunluğunu hissetmesi sağladı. Pamuk gibi yumuşak ve beyaz göğüs dekoltesine, köprücük kemiğine, boynuna küçük öpücükler konduruyordu. En son omzuna bir öpücük kondurduktan sonra tekrar öpüşmeye başladılar. Birbirlerinin yüzüne, boynuna, omuzlarına yumuşak hareketlerle dokunuyorlardı. Fuat tekrar Minenin elini kabarıklığına dokundurdu, sanki daha da sertleşmişti ya da dokunmadığı birkaç dakikada Mine'ye öyle gelmişti. Çok merak ediyordu. Pantolonun altından hissedebildiği kadarıyla oldukça büyük ve kalın bir şeyle karşılaşacağını düşünüyordu. Çünkü Mine için büyüklük kendi egosunu tatmin etmesi için çok önemliydi. Önemli olan her ne kadar işlevi olsa da hem uzun süre ayakta kalabilecek hem de iri gözünü tatmin edebileceği resmen âşık olabileceği bir erkeklik istiyordu idealindeki adamda. Bu yüzden de çok merak ediyordu. Bir erkeğe âşık olabilmesi için onun erkekliğini sevmesi, ona zevk vermesi ve iktidarını benimsetmesi gerekiyordu. Oldukça eski ve aşınmış olduğunu fark ettiği taba rengi kemerini çözdü. Bu hamleyi Fuat beklemiyordu, bunu çok istiyordu ama Mine'den beklememişti ve kendini teslim etti. Mine düğme ve fermuarı açtı. Beyaz slip çamaşır vardı üzerinde. Slip çamaşır giymesine şaşırmıştı Mine. Oradaki kabarıklık çok net belli oluyordu ve iştah açıcıydı. Birden çamaşırı aşağı sıyırıp Fuat'ın organını eline aldı. Açık pembe, başı gövdesine göre daha zarif, hafif sola eğri damarlı, matkap tipi bir aleti vardı Fuat'ın. Kasık tüyleri uzundu ama çok yoğun değildi. Dışı ipeksi bir pürüzsüzlükte içi ise bir kızgın demir gibi sıcak ve sert erkekliğini sıkıca kavradı. Çok hoşuna gitmişti. Onu dudaklarına götürmemek için zor tutuyordu kendini. Çabuk bir hamleyle kemeriyle elbisesini çıkardı ve fırlattı attı. Ayağa kalkıp Fuat'a yaklaştı ve siyah dantelli sutyeninden yarısı taşan göğüslerini onun ağzına doğru uzattı. Fuat o dolgun bir çift göğüsün arasına gömüldü. Sutyenini sıyırıp iri bir kuş üzümü büyüklüğündeki göğüs uçlarını ağzına aldı. Uyarıldıkça Mine'nin göğüs uçları daha büyüdü, koyu pembe bir hal aldı. Bu sırada Mine Fuat'ın damarlarını dahi kavradığı kamışıyla, elini tam dolduran toplarıyla oynuyordu. Derken sandalyenin üzerindeki Fuat'ın üzerine ata biner gibi

oturdu ve büyük bir tutkuyla öpüşmeye başladılar. Bu sırada Mine Fuat'ın erkekliğini zapt ediyordu. Mine'nin yanakları, çenesi, boynu hatta kulakları öpüşmekten ve bir anda bu kadar yakınlaşmaktan iyice kızarmış ve ıslanmıştı.

Fuat artık iyice dizginlenemez erkekliğinin üzerinde, alev alev yanan Mine'nin kadınlığına dokunmak, ıslaklığını hissetmek, tatmak istedi. İç çamaşırının üzerinden sıcaklığı hissediliyordu. Mine şimdilik bu zevki ertelemek istiyordu. Ona dokunursa ve tadarsa okun yaydan çıkacağını biliyordu ve henüz bu ilk gün birlikte olmak istemiyordu. Bir şehir efsanesiydi belki inandığı ya da sonradan kendi kendine koyduğu bir kural ama uzun bir ilişki istiyorsa bir kadın ilk buluşmada o erkekle birlikte olmamalı diye düşünüyordu. Cinselliği daha yeni keşfederken böyle şeylere önem vermiyordu.

O zamanlar aradığı heyecan ve yeni zevklerdi. Oysa şimdi öyle miydi? Şimdi hep gerçek bir aşkın peşinde. Ardından koşacağı ve hep onun olacağı bir aşk. Hemen ilk günden kendini teslim etmek istemiyordu. Bir yandan da kendinde iflah olmaz bir şekilde her şeyi teslim etme isteği vardı. Belki de Fuat'ın hafif tutukluğundan, güvensizliğinden ve çok atak davranamamasından dolayı çelişki yaşıyordu. Sonra Fuat bir sürpriz yaptı ve Mine'nin bacak arasından siyah iç çamaşırının altından içeri parmağını soktu. Parmakları o minik sihirli deliği hemen buldu. Sırılsıklam ve ateş gibiydi, sıvıları bir çiçeğin özsuları gibi kaygan ve berraktı. Bir parmağı o deliğe ancak girebiliyor, sınırlarını zorlayabiliyordu, belki de hayatında dokunduğu en dar mutluluk bahçesiydi. Fuat'ın titrek ve okşayan dokunuşları Mine'yi kendinden geçirmişti. Görmeden sadece dokunarak âşık olmuştu. Heyecandan eli ayağı birbirine dolandı. Hem hemen ulaşmak istiyordu hem de o minik organın gücü karşısında korkuya kapılmıştı. Mine,

"Dur, daha değil. Bugün değil," diyerek Fuat'ın elini bacak arasından çekti.

"Aklımı kaçırabilirim. Deli oldum. Siz nasıl bir şeysiniz Mine?"

"Daha önceki hiç bir şeye benzemem. Siz hâlâ sizli bizli misiniz?" deyip Fuat'ın dudaklarına yapıştı. Bu sefer Fuat elini arkadan Mine'nin çamaşırının üzerinden dolgun kalçalarına götürdü. Kuyruk sokumundaki çukurdan başlayarak kalça kıvrımlarını parmaklarıyla keşfetmeye

çalışıyordu ki Mine kalktı. Fuat onun ince beline sarılıp, bir göğsünü ağzına alırken, Mine de Fuat'ın erkekliğini eline aldı.

"Hadi onunla biraz daha ilgilen," diyerek aşağı çekti Mine'yi. Aslında Mine'nin içi kıpır kıpırdı. Hemen orada şimdiye kadar bildiği her şeyi yapmak, kendini sonuna kadar vermek istiyordu. Fakat Fuat ile yaşayacaklarını ciddiye aldığı, belki de aradığı adamın o olduğunu düşündüğü için de kendini tutmak istiyordu. Fuat'a ona çok önem verdiğini, herhangi biri olmadığını, belki de aradığı adamın kendisi olabileceğini hissettirmek istiyordu öncelikle. Her erkekle aslında bu kadar çabuk yakınlaşmadığını, aralarında özel bir şeyler olduğu için böyle olduğunu belirtmesi gerekiyordu bir şekilde ama nasıl? Zaten aklı başından gitmişti. Fuat'ın organına ilk dokunduğu ve onu gördüğü zaman öyle büyük bir coşku duymuştu ki. Yanılmadığı için çok mutluydu ve deli gibi onu tatmak istiyordu. Kendi kendine,

"*O kadar elime aldım, sadece tek bir kere dilimle tadına bakayım*" diye düşündü. Dizlerinin üzerine çöken Mine şimdiye kadar sadece eliyle dokunduğu kamışın başına sanki ilk defa dondurma yalar gibi tek bir dil hareketiyle dokundu ve bunu yaparken de Fuat'ın gözlerinin içine baktı. Bak organını nasıl yalıyorum dercesine, meydan okurcasına yaptığı tek bir dil hareketi Fuat'a yine,

"Sen nasıl bir şeysin?" sorusunu sordurttu. "Seni istiyorum. İçine girmek istiyorum. Her şeyi istiyorum."

"Bugün değil. İlk gün olmaz," dedi Mine.

"Çıldırıyorum senin için."

"Bugün değil. Bekleyeceksin."

"Yarın mı o zaman? Ne kadar bekleyeceğim."

"Belki, ama bugün değil."

"Ama böyle kalamam ki! Ne olur insaf et. Yardım et bana."

Mine Fuat'ın halini görüyordu. Fuat'ın erkekliği artık sertlikten ve gerginlikten göbeğine dayanmıştı. Damarları tek tek belli oluyordu. Mine parmaklarında bu damarlardaki kan akışını hissediyordu neredeyse. Her ne kadar Fuat'la aynı anda zevkin doruklarına çıkmak istese de onu bu halde bırakamazdı. Bu insafsızlık olurdu.

"Tamam,"

dedi muzır bir şekilde gülümseyerek. Büyük bir iyilik bahşedercesine Fuat'ın kamışının kökünden kavradı sıkıca ve tam ucunu iki dudağının arasına aldı, büyük bir öpücük kondurdu kamışının başına ve sonra ufak ufak iki defa yaladı. Bir eliyle kökten tutarken, diğer eliyle başıyla oynuyordu. Fuat'ın erkekliği kızgın bir demir gibiydi, rengi artık koyu pembeden mora çalıyordu ve yapış yapıştı üzeri. Bir kere daha, bu sefer daha büyük ve uzun süreyle dilini kullandı Mine. Tam dudaklarını o heybetli şeyden uzaklaştırırken, uzun süredir bekleyen bir volkan gibi patladı Fuat. Suratına fışkırdı Mine'nin. Dudağının kenarı, yanakları, göz pınarı, çenesi, şakakları Fuat'ın spermleriyle doldu taştı. Mine Fuat'a doğru hafifçe gülümsedi, suratındaki özsuları eliyle iyice yedirdi ve bir lokmasının tadına baktı. Bu yaptığı her harekette bir meydan okuyuş seziyordu Fuat. Bir yandan da hayatında görmediği bir özgüven, tutku ve kadınlık.

"Yarın senin olacağım," dedi Mine.

Fuat zevkten kendinden geçmiş bir vaziyette sevgiyle Mine'yi öptü.

"Hadi biraz uzanalım,"

diyerek oradaki bir kanepeye geçtiler. Fuat sırtüstü uzandı, Mine onun göğsüne başını koydu, bir koluyla Mine'nin omzunu sararken diğer eli Mine'nin elini tutuyordu. Huzur dolu bir on beş dakika idi. Fuat mutlulukla tatlı bir uyuklama haline geçerken Mine ertesi günü hayal ediyordu. Bir süre uzandıktan sonra Fuat bir şeyler yemeyi teklif etti ve dışarıdan balık söyledi. Mine o uzanıp kalkmadan sonra sanki mahcup bir genç kız olmuştu. Ayrıca Fuat'a da belli etmek istiyordu, normalde tanışır tanışmaz hemen öyle yakınlaşmadığını. Fuat ise kendi rutinlerini göstermeye, anlatmaya çalışıyordu Mine'ye. Saat fazla ilerlemeden Mine kalktı, hem ertesi gün için hazırlanması gerekiyordu. Bir an önce ertesi günün olmasını iple çekiyordu. Fuat'ın kollarında olmak, onu içine alırken mutlu olmak istiyordu.

Mine ertesi gün ne giyeceğine saatlerce karar veremedi. Kırmızıyı çok seviyordu ama zaten aralarında öyle bir ateş varken, kırmızı iyice abartılı olabilirdi. Hem doğal olmalıydı hem de özendiğini açıkça göstermeliydi. Siyah yandan yırtmaçlı, dar dizüstü bir etek üzerine içinde kırmızıları olan siyah ipek bir gömlek giydi. Siyah ve kırmızıdan oluşan bir iç çamaşırı takımını siyah dantelli arkası çizgili jartiyer çorabı ile tamamladı. Mine Fuat'a büyük bir kararlılıkla gidiyordu. Kıyafetleri bile tam kendini

sunmaya yönelikti. Fuat'ın kendinden önce onun gibi bir kadınla karşılaşmadığını anlamıştı ve onun aklını başından almak istiyordu. Ona sonsuz teslimiyet içinde gidiyordu. Normalde bir erkekle bir süre çıkar, ölçer, tartar, çeşitli şartları olur ondan sonra birlikte olurdu. Bu sefer öyle yapmayacaktı. Fuat'ta yaşına göre naif, bazı şeyleri tatmamış bir taraf sezmişti. Mine yirmi altı yaşına kadar hiç bir erkeğe tam manasıyla teslim olmamıştı. Hep kendi yönetmeye kalkmış, yönlendirmiş, bir şekle sokmaya çalışmıştı ilişkilerini. Fuat'ı tüm bu ilişkilerinin dışında tutacaktı. Fuat onun için daha en başından koşulsuz bir teslimiyeti yaşayacağı bir erkekti. Bunu görüyor ve hissettikçe de aşkın o onulmaz gücüne karşı koyamıyordu. Teslimiyeti bir ilişkinin en başında görür ve anlardı. Olmayan bir şeyi sonradan var etmek mümkün değildir. Artık Mine'nin daha önce hiç hissetmediği duygularının yoğunluğuyla başı dönüyordu.

Mine içeri girince Fuat bir kere daha,

"Ben bu kadınla mı birlikte olacağım," diye aklından geçirdi. Bunu sesli de söyledi. Birbirlerine karşı koyamadan öpüşmeye başladılar. Öpüşmelerinde bir ahenk vardı. Fuat her ne kadar sabırsız olsa da Mine'nin onu içine alacağını bildiğinden onun ritmine ayak uyduruyordu. İkisinin de heyecanı birbirlerinin yangınına daha fazla ateş taşıyordu. Mine bugün kendini tutmayacağını biliyordu ve teslimiyetin tadını çıkarıyordu. Fuat'ta ilk günün tutukluğu azalmıştı ama yine de hâlâ öpüşürken yeterince serbest olamıyordu. Mine gömleğinin bir düğmesini açıp da göğüs dekoltesini gözler önüne serince Fuat hemen oraya yöneldi, diğer düğmeleri yavaş yavaş açarken o yumuşak dolgunlukları öpüyordu. Gömlek düğmeleri sonuna kadar açılmış halde eteğini çıkarttı, jartiyerlerle kaldı Mine. Fuat göğüslerinden başlayarak omuzlarına, göbeğine, beline ufak öpücükler konduruyordu. Arada kokluyor, dudaklarını teninde gezdiriyordu. Mine'de çocuğunu emziren bir annenin huzuru vardı. Fuat arada Mineye biraz uzaklaşarak bakarak ne kadar güzel olduğunu tekrarlıyordu. Sanki boyadığı ikonalardaki idealize figürü bulmuştu ve onu öperken kimi öptüğünü tekrar tekrar görmek istiyordu.

Mine kalçalarını masaya dayadı, Fuat'ın ensesindeki saçların köklerini parmaklarını geçirerek kendine çekti,

"Gel buraya" diyerek derin bir şekilde öpmeye başladı. Fuat bundan sonra artık kendini kontrol etmeyi bıraktı. Mine'yi kaldırdığı gibi masaya oturttu. Mine hemen o an bacaklarını Fuat'ın bacaklarına kenetledi. Fuat,

Mine’nin sutyenden taşan göğüslerini iyice dışarı çıkardı, uçlarını büyük bir hazla emmeye başladı. Bir yandan da kalçalarını avuçluyordu. Dudaklarını göğüslerinden aşağılara, önce göbeğine ve sonra kasıklarına indirdi. Diliyle ıslattığı teninde dudakları bir ipeğin üzerindeymişçesine kayıyordu. İç çamaşırına geldiğinde neredeyse dişleriyle neredeyse baştan çıkarıcı, ince dantelleri parçalayacaktı. Mine’yi heyecanla tekrar kaldırdı ve hemen diplerindeki tek kişilik koltuğa oturttu. Fuat’ın onu taşıması bir koltuğa oturtması karşısındakinin güçlü bir erkek olduğunu göstermesi açısından Mine’nin hoşuna gitti. Güçlü erkeği Mine’yi bir kuş gibi kaldırmış ve koltuğa yerleştirmişti. Dişleriyle neredeyse parçalayacağı iç çamaşırını özenle indirdi. Sıcaklığını hissettiği, önceki gün tek parmağının zor girdiği, tatlı sıvıların merkezi karşısındaydı. Hem uzun uzun seyretmek istiyor hem de onu tatmak için sabırsızlanıyordu. Mine, Fuat’ın gözlerindeki beğeniyi, hayranlığı hatta aşkı fark etti. Mine’nin önünde bir gül goncası kadar tüyleri olan diğer tarafları pürüzsüz, açık pembe renkte kadınlığı Fuat’ta oranın dudaklarını sonsuza kadar emme isteği uyandırıyordu. O bal kutusuna dilini uzatmasıyla, iyice yapışması bir oldu. Hafif mayhoş ve tatlı sıvılarını emdikçe emmek, dilini daha derinlerine sokmak istiyordu. O sırada Mine de zevkten kendinden geçmeye başlamıştı. Bedeni cinselliğiyle alev gibi olmuşken, kadınlığı kızgın bir ateş topu gibiyken Fuat’ın dil darbeleriyle iyice ıslanmıştı. Artık o dil yetmemeye başlamıştı, daha fazlasını istiyordu. Dün dokunduğu kalın erkekliğini hissetmek istiyordu artık içinde.

Uzunca bir süre Fuat Mine’nin bacaklarının arasında gömülü kaldı, sonunda Mine hemen koltuktan kalkıp yere, parkelerin üzerine geçti. Hızla Fuat’ın pantolonunu çıkararak onu sadece gömlekle bıraktı. Evvelki gün dokunduğu ve tüm gece aklından çıkmayan Fuat’ın sonuna kadar uyarılmış erkekliğini eline aldı. Kendisi yerde otururken, ayakta duran Fuat’ın erkekliğine saygılarını, arzusunu ve aşkını sunuyordu. Fuat’ın dar ve düz kalçalarını kavrayarak kendine doğru yere, parkelerin üzerine çekti. O bekledikleri an gelmişti. Fuat önce Mine’nin klitorisine, dudaklarına sürtündü ama ikisinin de daha fazla bu zevki öteleyecek sabrı kalmamıştı. Ve yerde boylu boyunca uzanan Mine’nin üzerinde onun içine yavaşça daldı. Sadece ucunu sokmuştu ki Mine inlemeye başladı, Fuat ise sanki ecel terleri döküyordu. Böyle dar bir kadınla daha önce karşılaşmamıştı ve altında öyle inliyordu ki zevke odaklanmak ile kendini tutmak, gelmeden durabilmek arasında kalmıştı. Ufacık o pembe deliğe onun kaç katı büyüklükte bir şey giriyordu. Mine altta inanılmaz bir şekilde kıvranıyordu.

Fuat ise içine girdikten sonra omuzlarını daha dikleştirmiş, dişisini etkilemeye çalışan erkek kuş gibi göğsünü şişiriyordu. Bir yandan da organının girip çıkışına bakıyordu, üstte Mine'nin üzerindeyken oldukça terlemişti hatta alnından, burnundan düşen ter damlaları Mine'nin tenine damlıyordu. İşte o zaman Fuat Mine'yi okşuyor, o ter damlalarını Mine'nin kendi terine karıştırıyordu. Fuat'ın bu yaşananlara inanamıyor gibi bir hali vardı. İhtimal ki hayatında yaşadığı zevklerin en büyüğüydü. Mine altta kıvranırken Fuat'ın gözlerinin içine bakıyor, ellerini üzerindeki adamın ensesinde, sırtında, kalçalarında gezdiriyordu. Mine bir yandan kadınlığının tam olarak kullanıldığını duyumsuyor bir yandan da kendini teslim olmuş ve rahatlamış hissediyordu. Bir kadının en büyük zevki kadınlığını verince tam manasıyla ortaya çıkar. Bu teslimiyetin ve kadınlığın en geleneksel pozisyonunda erkeğini iyice içine çekerek ve sonuna kadar sarılarak orgazmı yakaladı Mine. Fuat adeta bir zafer kazanmışçasına mutluydu. Öptü onu ve birbirlerine sarılarak biraz ara verdiler. Fuat,

"Babadan kalma metot işe yaradı," diye espri bir yaptı.

"Hadi yatak odasına gidelim," dedi Mine. Erkeğinin önünde az önce onu kendinden geçiren zevk çubuğunu yakalayarak yatak odasının yolunu tuttular.

Yatak odası oldukça sadeydi, çift kişilik bir yatak ve dolap; kenarda ise bir boy aynası duruyordu. Fuat Mine ile birlikte olurken bunu aynadan da izlemek istediğini söyledi.

"Böyle bir kadınla seviştiğime inanabilmem için bunu aynada da görmek istiyorum. Nasıl içeri girdiğini görmek istiyorum. Ben gerçekten seni becerdim mi?"

"Ne şirinsin Fuat, istediğin bu olsun. Hem bizi izlemek benim de hoşuma gider. "

Aynayı yatağa doğru çevirdiler. Sevişirken bir yandan da kendini kontrol ediyordu artık Mine. Fuat ise hâlâ hayret içindeydi. Yatağa oturur gibi uzandı ve Mine de ata biner gibi üzerine çıktı. Ayna Mine'nin kalçalarının yuvarlaklığını, pürüzsüzlüğünü iyice gözler önüne seriyordu. Bir yandan da Fuat'ın topları gözüküyordu, köküne kadar oturmuştu Mine. Bir yandan üzerinde gidip gelirken hareket eden göğüslerine bir yandan da bir kuğu gibi olan sırt, bel ve kalça kıvrımlarına bakıyordu. Fuat elleriyle kalçalarının her bir bölgesini okşayarak onu hissetmeye çalışıyordu. Mine'nin kalçalarında hem şehvet ve vahşilik hem de bir utangaçlık vardı

sanki. Sıkılığı, beyazlığı, tam kuyruk sokumunda birleşen kanatlarının dolgunluğu Fuat'ın şehvetini iyice kabartıyordu. Aslında iyice sıkmamak, haşin davranmamak ve parçalamamak için kendini zor tutuyordu. Bir yandan Mine onun için kırılgan ve ulaşılmaz bir kadın idealiydi. Onu hep bu şekilde resmetmek istiyordu. Düşlerinin konuğu olacak kadın böyle olmalıydı. Sınırsız ve lütufsuz bir tutkuyla gelmeliydi kadını ona. Üzerinde hâlâ içinde bulunduğu duruma inanamama ama bunun sonuna kadar keyfini çıkarma hali vardı. Her bir kareyi belleğine kazımak ister gibiydi. Mine'nin altına geçmesini istedi. Biraz daha dursa kalçalarını elleriyle iyiye ayıracak ve bayıltana kadar onu kucağında zıplatacaktı. Mine arkası dönük Fuat'ın altına girdi ve kasıklarına da bir yastık koydu. İyice yukarı dikilmiş kalçaları, kadınlığı, her şey gözünün önündeydi.

"Sen beni çıldırtacaksın!"

Fuat bunu diyerek Mine'nin üzerine çıktı. Az önce aynada hayallere daldığı, kendini zor tuttuğu Mine'nin dolgun ve utangaç kalçaları elinin altındaydı ve bir yandan boynunu sırtını öperken bir yandan da organını kadınlığının derinliklerine batırıyordu. Aynada ise muhteşem bir görüntü vardı. Mine'nin kalça ve göğüs kıvrımlarının yanında zevkten iyice yükselmiş, neredeyse başka boyuta geçmiş yüzü. Ayna birbirlerinin yüzlerine, gözlerine bakmalarındaki araç olmuştu. Fuat Mine'nin yüzünde yıllarca uğraştığı ikonalardaki uhreviliği gördü. Onun suratına bakarak tüm öz sıvılarını kalçalarına boşalttı. Hayatında böyle bir patlama yaşamamıştı. Bilinçaltında, bilinç üstünde onu o yapan ne varsa, tüm zaaflarıyla, her şeyiyle oluk oluk Mine'nin üzerine akmıştı. O günden sonra iki yıl boyunca hiç ayrı kalamadılar.

“Kendini ilk kez âşık olmadığın bir adama mı teslim ettin?”
Bunu söylerken Fuat Minenin boğazını hafifçe sıktı
ve sanki bir kılıcı içine saplıyormuşçasına,
aniden daha çok içine girdi.

11

Gece usulca Mine’nin üstüne çökmüştü. Fuat’la olan ilişkisini düşünmek uykuya dalmasını engellemişti. Bazı olayları, konuşmaları bir yere oturtmak, ona karşı yine yumuşak ve hoşgörülü olmak istiyordu. Bazen düşünmüyor değildi. İlk günlerinde kendisiyle ilgili bazı işaretlere tanık olmuştu. Bu ilişkinin seyrini değiştirecek şeylerdi belki de bunlar. Oysa Mine çok mutluydu. Duygusallığı ile ilk zamanlar farkına varmamış olmalıydı. Fuat’ı hep büyük bir çocuk olarak görüyordu. Ona şefkat gösteriyordu. Belki de yanlış olan buydu. Ona şefkat göstermemeliydi. Başka türlü davranmalıydı. Eskiden olduğu gibi olmalıydı. Önceden de yaptığı gibi erkeklere köleleriymiş gibi bir miktar sert davranmalıydı.

Uykuya dalmadan hemen önceki güzel hatıralardan sonra saatin alarm zili onu tekrar gerçek dünyaya döndürüyordu ki erteledi. Biraz daha hülyaların tozpembe dünyasında kalmak istedi. Fakat beş dakika sonra telefonun çalmasıyla, sarsıldı. Hemen kendine gelmek için doğruldu ve telefona baktı. Arayan yayınevi idi. Manisa Sardes’e gidişi ile ilgili bir pürüz görülmüyormuş ve dilediği zaman gidebilirmiş. Bu gece ya da yarın gece otobüsle ya da yarın önce uçakla İzmir’e sonra oradan Salihli’ye gidebilirmiş ama bu tür aktarmalar daha zor olabilirmiş. Mine otobüsle gitmeyi aktarmalardan daha akla yakın buldu ama hangi gün gideceğine karar veremedi. Onlara bir saat içinde arayıp zamanı bildireceğini söyleyerek, telefonu kapattı.

Otobüsün saati geceydi, rahat hazırlanabilirdi ama yine de düşünmek istemişti. Aslında bu düşünme süresinde içinde bir taraf acaba Fuat arar mı

diyordu. Fakat bir yandan da bu saatten sonra vazgeçmesi çok zordu. Yine de belki Fuat arar ve gitmeden önce son bir kez görüşürüz, oraya giderken onla kötü ayrılamam. Hem belki o da sonra gelir, diye düşünüyordu. Olmayacak bir şeydi fakat o bir saatte kendi hazırlanırken Fuat'a bu şansı vermek istedi.

Fuat ise her zamanki gibi evinde, çok erken bir saatten beri ayakta resim yapıyor, salonda volta atıyor, manzaraya bakıyordu. Önceki gün Mine gittikten sonra bir süre endişelenmiş sonra bunlar hep olan şeyler diye düşünmüştü. Bir iki gün içinde yine buluşunca boşa endişelenmek istememişti. Mine ile geçirdiği gecenin cinsel doygunluğu ve enerjisiyle akşama kadar yoğun çalışmış, uğraştığı Meryem ikonasında çok ilerlemişti.

Erken yatıp, erken kalkmıştı ama sabah çalışmaları acaba onu arayıp ertesi gün akşam için çağırsam mı çağırmasam mı yoksa önce onun aramasını mı bekleyeyim diye çelişkilerle bölünmüştü biraz. Aslında annesinin evine gitmesi lazımdı ama elindeki ikonayı da bitirmek istiyordu. Ayrıca bugün bir ara bir müşterisi gelecek ve bitmiş bir ikonayı alacaktı. Normalde böyle belirsiz zamanlı işleri hiç sevmezdi ama çok önemli bir müşteriydi ve kıramamıştı, nasıl olsa tüm gün atölyesinde çalışıyordu. Müşterisi gelene kadar çalışmaya karar verdi. Ertesi gün ya da öbür gün de Mine'yi görmesi lazımdı. En son giderken kafasını karıştırmıştı. Şimdi çalışma disiplinini bozmamak için ne bu konuyu düşünmek ne de onu arayıp soru sormak istiyordu. Derken telefonu çaldı. Bilmediği bir numaraydı. Kararsızca açtı telefonu. Bir tarih ve sanat dergisinden arıyorlardı. Son ilgilendiği ikonanın sahibi kendisinden ve yapılan son işten dergiye bahsetmiş olduğunu öğrendi, ikonayı teslim etmeden, atölyeden fotoğrafını çekmek ve vakti olduğu bir zaman da kısa bir röportaj yapmak istiyorlardı, işiyle ilgili bir dergide çıkma düşüncesi çok hoşuna gitti Fuat'ın. Ona göre hayatında onu en değerli kılan işi ve kariyeriydi. Bu sabrı, yeteneği olmadan kendini bir hiç gibi görüyordu bazen. Bunu da kendini göstermek için bir fırsat olarak gördü. Hem dergide çıkınca belki Mine ona daha fazla değer verebilirdi.

"Yalnız o ikonayı bugün sahibi alacaktı.Eğer onu burada atölyede çekecekseniz bugün gelmeniz lazım. İsterseniz Esat Bey'le konuşayım akşamüstü gelsin ama çekimi bugün yaparsanız iyi olur. "

Gerekli konuşmaları, organizasyonu hemen yaptılar. Bir heyecan kaplamıştı Fuat'ın içini. O eve fazla gelen yoktu. Annesi, Mine, oğlu, bir

zamanlar eski karısı, arada da müşterileri. Yılbaşında eskiden tanıdığı, aralarında resmiyet olan birkaç eski arkadaş ile geleneksel yemekte buluşurlardı o kadar.

Şimdi çalışıyordu ama sabırsızlıkla çekimi bekliyordu. Etrafa bakındı, salon gayet düzgün görünüyordu. Mutfak idare ederdi. Bu saatten sonra bunlarla uğraşmak istemiyordu. Çalışırken ve ikonalarına bakarken acaba Mine yi arasam, haber versem mi diye düşündü. Sonuçta Mine başarısında ona haber vermişti. Hem belki onu daha fazla severdi, aralarında buzlar erirdi. Bu kadar çalışmasının boşa olmadığını gösterir ve kendisine daha saygı duymasını sağlardı. Oysa ilk tanıştıkları zamanda ne kadar etkilenmişti Mine ondan. Kendi bile şaşırmıştı. Şimdi yeterli gelmiyordu sanki hiçbir şey. Evet, ‘yetersizlik’ durumu tam olarak buydu, cinsellikte fazlasıyla yetse de ona, hayatı yaşamak konusunda yetersiz geliyordu artık. Ne kadar da vasat bir durumdu. Mine’yi aramamak için kendini zor tuttu. Dergiden gelecek kişilerin gelip, gitmesine kadar beklemeye karar verdi. Sonra bu başarısını paylaşacaktı.

Sonunda kapı çaldı. Dergiyi temsilen otuzlu yaşlarında genç bir kadın ve koca bir sırt çantalı, büyük ihtimalle fotoğrafçı sakallı bir genç kapıdaydı. Tüm kibarlığı ve değiştirdiği ses tonuyla içeri buyur edip ilgilendi onlarla. Fotoğrafçı çocuk makinesini çıkarıyor içerinin ışığını kontrol edip ona göre hazırlığını yapıyordu. Fuat da gazeteci kadınla konuşuyordu. Böyle birden bu çekime karar verilince muhabir yetişememiş ve derginin yönetmeni Rana Hanım gelmişti. Dikkat çekici bir kadındı. Düz boyun hizasında küt koyu kumral saçlı, buğday tenli, iri kahverengi gözlüydü. Çok hoş bir ses tonu vardı ve kendi de diz boyunda lacivert etek ve sade bir beyaz gömlek gibi çok resmi bir kıyafet giymiş olmasına rağmen pek sıcakkanlıydı. Sanki muhabirin işi olmasına mutlu olmuş gibiydi ve Fuat’a devamlı işiyle ilgili sorular soruyordu. Kendisinin bu konularda oldukça uzmanlaşmış olduğundan başlayıp Fuat’a övgüler sıralıyordu.

“Gerçekten Fuat Bey senelerdir eski eserler ve bu konu üzerindeki çalışmaları gözlerim, sizin gibisini görmedim. Ne kadar da saygı duyulası bir hayat yaşıyorsunuz. Kendinizi, bu muhteşem evi tamamen sanat tarihine adamışsınız.”

Fuat’ın egosu şişmiş, bu övgülerden zevkten dört köşe olmuştu. Sesini daha da kibarlaştırarak, başını öne arkaya sallayarak ve yüzüne geniş biraz da yapay bir gülümseme takınarak,

“Çok teşekkür ederim, Rana Hanım. Benim hayatta en büyük mutluluğum işim ve yaptıklarımın kıymetinin bilinmesi.”

“Bilinmeli mutlaka. Çevrenizdekiler sizin sanatınızla tanışma onuruna erişmişler, çok şanslılar.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz?”

“Tabii öyle olmalı. Mesela şu Meryem ikonası. Bu eserin ilerleyiş aşamasında sizin yakınlarınızda olmak ne büyük şans."

Rana Hanım daha anlatmaya devam ediyordu. Sonunda yaptığı işlerin kıymetini anlayan biri çıkmıştı. Dikkat de çekiciydi ve ona karşı çok sıcaktı. Onu daha detaylı incelemeye başladı. Giydiği etek ona hafif küçük geliyordu, belinin orada toplanmıştı ve kalçaları normalden daha genişti. Bacaklarının altları, ayak bilekleri kalındı. Kalın ayak bileklerine rağmen bilekten bağlı bir ayakkabı giymişti. Ayakları da hafif taraklı ve küttü. Teni koyu ve parlaktı, uzaktan çok sağlıklı gözüküyordu ama biraz dikkat edince bacaklarındaki kıl batıklarını fark etti. Bacaklarında bu batıklar varsa cinsel organı kim bilir nasıldır diye aklından geçirdi. Onun için en önemli detaylardan biri olan ellerine baktı. Tırnakları minicikti, uzatmış olmasına rağmen küçüktü. Dışa doğru sona eriyordu tırnakları, hiç bombesi yoktu, bu yüzden parmakları erkeksiydi. Saçları, duruşu ve yüzü hoştu belki ama bu detayları beğenmemişti. Beyaz bluzun altında sutyeni belli oluyordu. Büyük ihtimalle içi dolgulu bir sutyen giymişti, çünkü göğüsleri sanki bir kapağın içindeymiş gibi duruyordu. Başta hoşuna giden ses tonu da şimdi çok yapmacık gelmeye ve sinirine dokunmaya başladı. Fakat kendisi ile ilgili övgü düzüyordu. Sevmesi, hoşlanması lazımdı aslında bu kadından. Kadına bu iç düşüncelerini belli etmemeye çalıştı. Lazım olabilirdi sonuçta bu kadın. Önemli bağlantıları olabilirdi ama en önemlisi onu övüyordu. Mine bu kadının onu övdüğünü duysa çok kıskanırdı belki de. Bunu da istiyordu. Etrafında böyle onu öven kadınlar olmalıydı. Onlara ilgi duymasa bile kendini iyi hissettirebilirlerdi.

Çekimlerle birlikte röportajı da bitirdiler. Fuat sürekli güldü, karşılıklı çok kibar şeyler söylediler birbirlerine. Çıkarken Rana Hanım kartını bıraktı.

“Bir gün mutlaka dergiye de beklerim, özel olarak. Lütfen arayın tanıştığıma çok memnun oldum.”

“Ben de çok memnun oldum, Rana Hanım. Arayacağım. Görüşmek üzere.”

Onları uğurladıktan sonra kartı masanın üzerine koydu. Saatine baktı. Yarım saat sonra ikonayı almaya geleceklerdi. Bu röportajın ve övgülerin ardından hemen o özgüvenle Mineyi aramak istiyordu. Telefon uzun süre çaldı, cevap gelmiyordu. Tam umudunu kesip kapıyordu ki nasıl konuşacağına kararsız kalmış, donuk bir ses tonuyla Mine cevap verdi.

“Efendim, Fuat.”

“Merhaba güzelim, nasılsın? Sana haberlerim var.”

“İyiyim, teşekkür ederim. Koşturuyordum. Ne haberin var?”

“Hani bir tarih ve sanat dergisi var ya, Rakle. Benle röportaj yaptılar. Geçenlerde tamir ettiğim bir ikonanın methi yayılmış.”

“Yaa, ne güzel. Tebrik ederim seni.” Mine’nin sesi hâlâ çok mesafeli ve soğuk geliyordu. Sanki söylemesi gereken kelimeleri kibarlıktan söylüyordu, bir tür diplomasi yapıyordu. Bunu Fuat da fark etmişti.

“Sevinmedin mi?”

“Senin adına sevindim tabii.”

“Röportajı yapmaya Rana Şener Hanım bizzat geldi. Beni çok övdü. Çok beğeniyormuş beni ve işlerimi. Benle olan kadınlar çok şanslıymış.”

“Haa, şu kadın... Böyle mi söyledi aynen?” Bir an kıskanmaya başlamıştı Mine. Erkeğinin yanında başka bir kadının olması düşüncesi bir an onu sarsmaya yetmişti.

“Tabii, sen pek önem, kıymet vermiyorsun ama başka kadınlar bayılıyor. Anladım, benim onu becermemi istiyor. Tamam, senin kadar güzel değil ama kadın bana ne biçim asıldı, bir bilsen.”

Mine o kadını önceden biliyordu. Yüz yüze tanışmamışlardı ama o kadından pek hoşlanmazdı. Bu işlere aileden şanslı olarak başlamıştı. Zengin bilinen bir ailenin kızıydı. Yaşı ondan büyüktü, hiç evlenmemişti. Erkeklere ilgisini asla saklamayan ve gece hayatında da aktif bir kadındı. Mine içinden çok sinir oldu. Kadın tam bir kurttu. Yapmacıklığı da bilinen bir şeydi ve bir yapıştı mı kurtulmak zordu. Fuat’ın o kadını beğenmiş olacağını tahmin etmiyordu. Detaylarını beğenmezdi bir kere ve o zaman da biterdi ama kendini kıskandırmak için o kadınla görüşebileceğini tahmin

etti ve bu bile sinirlenmesine yetmişti. Ne işi olurdu Fuat'ın böyle bir kadınla aynı ortamda? Hislerini belli etmemek istiyordu ama dayanamadı.

"Ne işin olur senin o kadınla? O herkese asılır zaten, biliyorum."

"Ne o, kıskandın mı?"

"Hayır, ne kıskanması! Fakat yakıştıramadım. Tabii sen bilirsin, biraz vakit geçirirsen görürsün zaten. Şimdi benim çok önemli işlerim var. Bu akşam gidiyorum."

Şaşıran Fuat ani bir tepki gösterdi.

"Ne! Nereye gidiyorsun?"

"Sana bahsettiğim iş teklifi vardı ya. Oldu o iş."

"Bu kadar çabuk mu? Benle konuşmadan mı gidecektin?"

"Öyle gerekti. Hem sonsuza kadar gitmiyorum ya. Hem sana anlattığım zamanlarda sen hep kavga çıkardın."

"Gitmeni pek istemiyordum ama bir yolu bulunurdu, bu kadar çabuk olacağını tahmin etmiyordum. Yoksa işin içinde başka biri mi var?"

"Hayır, hem başka biri diye neyi, kimi kast ediyorsun?"

"Sen daha iyi bilirsin. İskender geldi, bu iş çıktı birden, ya da şu geçen gün tanıştırdığın adam. Ofiste de vardır bazı hayranların..."

"İskender'in iş için araya girdiğini tahmin etmiyorum. En azından ben böyle bir şey bilmiyorum. Sana konuyu açtığımda adam gibi konuşabilseydik bunlar olmazdı. Gereksiz kıskançlık yapıyorsun ama ben de senin bu tavırlarından bıktım artık. Böyle olmayacak."

"Tabii böyle diyorsun. Senin etrafında birileri olunca güzel, benim işimi takdir eden hanımefendiler çıkınca hoşlanmıyorsun."

"Kadının vardır bir hesabı."

"işte bu erkeklerin de vardır bir hesapları. Senle birlikte olmak istiyorlar. Sen de yüz veriyorsun. Hele o İskender'le nasıl birlikte oldun anlamıyorum."

"Ben senin geçmişinle ilgili konuştum mu? Hem o ne biçim söz?"

"Geçmişimle ilgili aklında var galiba bir şeyler. Neyse sana haber vereyim demiştim ama senin umurunda değil ve beni bırakıp gidiyorsun."

“Gidiyorum, sanki senin çok umurundaydı benim işlerim. Senin, benim dediklerimi, isteklerimi yapmaya niyetin yok. En iyisi benim gitmem, bir süre ara vermemiz iyi olacak belki de.”

“Daha fazlasını veremem. Ben senin isteklerini yapmaya başlarsam, mahvedersin sen. Ele güne rezil edersin beni. Benim bir saygınlığım var ve bu hayattaki her şeyden önemli.”

“Yaa, demek öyle, iyi saygınlığınla seni bir süre baş başa bırakayım. Ben gidiyorum. Kapıyorum.”

Telefonu aniden kapadı Mine. Daha ne konuşacaktı ki. Zaten yeterince siniri bozulmuştu. O Rana denilen kadınının çıkmasına ayrıca bozulmuştu. Ama onu düşünüp, hakkında konuşarak kadını yüceltmek de istemiyordu. Fuat’a bak sen bir de beni onunla kıskandırmaya çalışıyor, dese de içinden haliyle kıskanmıştı. Bu da normal bir şeydi aslında. Fakat ikisinin de siniri, aralarındaki garip duygusal bağı görmelerine engel oluyordu.

Fuat’la aralarında geçen bu konuşma esnasında Özgür de yanındaydı. Tam her şeyi halletmiş, Özgürle beraber işten çıkarken telefon gelmişti. Ne kadar soğukkanlı gözükmek istediyse de yapamamıştı fakat bir bakıma da iyi olmuştu. Yanında Özgür var diye varlığından kuvvet alıp daha sert konuşmuştu. Telefonu da her ne kadar başında kapıyorum diye uyarsa da Fuat’ın yüzüne kapamıştı. Çiftlerden biri ara verelim diyorsa ayrılmayı kast ettiğini ama buna cesaret edemediği için “ara verme” diye bir şey uydurduğu genel inanıştır. Mine de bunun farkındaydı. Ha ayrılmışsın ha ara vermişsin. Ara veren çiftlerin çoğu ayrılır. Bir hafifleme vardı Mine’nin üzerinde ilk etapta, yanında Özgür olduğu için ona da dert yanıyordu.

“Fark ettin mi nasıl da kıskandırmaya çalıştı beni? Bir de en önemli şeyi saygınlığıymış. Asıl öyle kadınlarla bir görüşmeye başlarsa rezil olacak. Nasıl bu kadar aptalca davranabiliyor? Gör bak, neler yapacağım ben ona?”

Özgür hafiften eğlenerek,

“Neler yapacaksın?" diye sordu.

“Lafın gelişi söyledim ama böyle yaptıkça iyice hükmetmek istiyorum ona.”

“O nasıl olacak? Daha demin ara verelim dedin. Bence sen bunlarla uğraşma, zamanına yazık. Unut gitsin, bir dost tavsiyesi.”

“Söylemesi kolay tabii.”

“Benim sana karşı hislerimden ayrı konuşuyorum. Sen mutlu olmayı hak ediyorsun. Böyle didişmek, güç oyunları falan çok yorucu şeyler.“

“Evet, yorucu şeyler. Ondan ara verdim ya. Bu seyahat iyi gelecek bana.”

“Fakat aklın orada kalırsa olmaz.”

“Tamamen unutmam imkânsız. Hele de şimdi. Ama yol iyi gelecektir bana, bir dengesini bulurum.”

Özgür biraz daha umutlu ama yine de kederli bir şekilde onay verdi Mine’ye. Şimdi Fuat’a kızgınlıkla biriyle yakınlaşabilirdi ama bu kendisi olmayacaktı büyük ihtimalle. Tek isteği bu zamanda Mine nin karşısına özel biri çıkmamasıydı. Sabır ve zamanla Mineyi kazanabileceğini düşünüyordu.

Mine yol için son hazırlıklarını yaptı. Uzun süredir bir yere otobüsle gece yolculuğu yapmamıştı. Biraz gözünde büyütüyordu, fakat şehri geçtikten sonra her şeyin daha kolaylaşacağını hissediyordu. Üzerinde neredeyse her seyahatinde giydiği gri, çiçekli elbisesi vardı. Yola dair bir koku vardı üzerinde. Üstündeki elbise ile o kadar çok yol yapmıştı ki ne kadar eskise de vazgeçememişti. Altına bir tayt, üstüne de bir deri mont giyerek motor üzerinde Eskişehir’e yolculuğu, güneş tutulması izlemek üzere arabayla Antalya'da bir kampa seyahati, defalarca uçakla, otobüsle Bodrum’a gidip gelmelerinde hep aynı elbisesi vardı. Çok eskirse eğer giymese de atmayacaktı, baktıkça bir dolu hatıra ve maceracı yönünü görüyordu o elbisede.

Bu sefer de o elbiseyi altına bir siyah tayt, siyah platform terlikler, krem rengi bir hırka ve siyah bir şal ile tamamlamıştı. Yolda rahat etmeye öncelik veriyordu ama güzel de gözükmek istiyordu. Bu elbise ile yaptığı önceki yolculukların hiçbirinde yalnız değildi. Şimdi ise yalnızlığı en derininde hissediyordu. Kendini orada neyin beklediğini tam bilemiyordu, güzel olmasını umuyordu. Bu yalnız hali sanki onu daha kırılgan yapmıştı. Bu da daha davetkâr bir etki yaratıyordu. Kırılgan görünen ve erkek gücüne ihtiyacı görünen bir kadın erkekler tarafından daha da çekici bulunur.

Evdeki her şeyi defalarca kontrol ettikten sonra çıktı. Otogar pek kalabalık değildi. Beklerken dergileri karıştırması, aynada saçını kontrol etmesi, yürüyüşü, bavulu sürükleyişiyle bile oldukça dikkat çekiyordu. Seyahat edecekler de genelde erkek ya da çiftti, iki de yaşlı kadın vardı. Otobüs tüm yolcuları alıp şehir sınırından uzaklaşırken Mine nin yanı boştu. Bu Mine'nin işine geldi, rahat edeceğini düşündü. Bir yandan da genel

olarak otobüste kaç kişi var, kaçı erkek, kaçı kadın, kaç çift var, dikkat çekici insanlar var mı diye bakınıyordu. Etrafıyla bu kadar ilgilenmesi tek seyahat etmenin getirdiği bir şeydi. Kafası kitap okuyamayacak ya da bir filme dalamayacak kadar karışıktı. Zaten yola daha yeni çıkmışlardı ve otobüsteki yakın çevresi ile ilgilenerek zaman geçiriyordu. Bir süre sonra ışıklar kapanacak ve illaki içine kapanması gerekecekti.

Etrafına baktı otobüste dikkatini çeken bir ön koltukta kendi aralarında konuşan iki genç, bir de arka çaprazındaki esmer bir genç erkek vardı. Oldukça genç gözüküyordu. Ya okuldan ya askerden dönüyordu büyük ihtimal. Kırmızı dar bir tişört ve bir kot giymişti altına. Işıklar söndürüldükten sonra etrafına daha fazla bakınmamaya karar verdi, insanlar uyumaya geçiyordu. Ya bir film izliyorlar ya da bir kitapla ilgilenmeye başlamışlardı. Bir süre yanında getirdiği kitabı okumaya çalıştı ama ders çalışır gibi hissetti. Bir türlü kitaba veremiyordu kendisini. Bir müzik açıp gözünü yola dikti. Eğer sevgilisiyle seyahatte ise yolda zaman zaman elinin tutulmasını, saçının okşanmasını isterdi. Şimdi bunun boşluğunu ve ihtiyacını hissediyordu. Aslında Fuat'la hiç böyle bir gece yolculuğu yapmamışlardı. Yapsalar nasıl olurdu acaba? Fuat çocuk gibi cam kenarına kim oturacak diye kendi kendine dertlenip kavga çıkarmaya yeltenebilirdi. Bir süre kendini bir çocuğu idare ediyor gibi hissedebilirdi. Başını göğsüne yaslayacağı bir erkek bu Haziran gecesinde İstanbul'u henüz terk etmişken ne güzel olurdu şimdi.

Hayır, bu kadar duygusal ve yumuşak olmamalıyım, yoksa nasıl tek başıma olabileceğim, ayakta duracağım, diye düşündü. Aslında istediği tek başına olmak değildi. Bu saatten sonra sevdiği ile aynı yolda yürümeyi, aynı yöne doğru bakabilmeyi istiyordu. Fakat kendinden ödün verip, istemediği şekilde birinin yanında olmaktansa uzak dururdu daha iyiydi.

Feribotta otobüsten indi. Feribotun rüzgâr alan, ön tarafa bakan üst katına çıktı, bir yere oturup bir çay aldı. Fazla oturmadı, çayını içip kalktı. Hareket halindeki bir deniz taşıtında, eğer açık havada durma imkânı varsa orada hareket etmeyi ve denize yakın kısımlarında olmayı severdi. Deniz üzerinde giderken bazıları devamlı arkada denizin köpüklerini ve ardında bıraktığı yolu izlerdi. Mine önce feribotun alt katına inip, kenarlardan arka kısma geçti, köpükler eşliğinde uzaklaştığı sahile baktı. Daha sonra orada da fazla kalamayıp ön taraflara doğru geçti. Feribotun en uç kısmına gittikçe rüzgâr artıyordu, bu rüzgârı teninde hissetmek istedi Mine. Feribotun denizi

yarışını ve insanı sersem eden bu rüzgârı tatmak istedi. Orada kendisi dışında sadece bir kişi vardı. Hırkasının önünü ilikleyip, şalını daha sıkı sarıp en uca gitti, korkuluklara dayanıp denizi seyre daldı. Yanındaki kişi sigara içiyordu ve sigaranın dumanı bir an için ona geldi, döndü baktı. Arka çaprazında oturan kırmızı tişörtlü çocuktu, üzerine ince bir mont geçirmişti. Genç çocuk sigarasını söndürdü.

“Umarım rahatsız etmemiştir sigara.”

“Yok olur mu, ben sonra geldim. Zaten açık havadayız.”

“Sizinle aynı otobüsteyiz sanırım. Yolculuk nereye? Manisa’da mı ineceksiniz? Yoksa Salihli’ye kadar devam mı?

“Evet, Salihli’ye kadar devam.”

“Sizi fark etmiştim. Hatta az önce üst kattaydınız, öyle değil mi? Tam üst kata çıktım kayboldunuz sonra.”

“Öyle bir yerde durmayı sevmem, hele ki deniz yolculuğunda. Otobüste zaten kaç saat oturmak zorunda kalıyoruz.”

“Haklısınız. Pardon, ben sizi rahatsız etmedim değil mi? Bir dolu soru sordum.”

“Yok, hoşuma gitti, iyi geldi şimdi. Sanırım siz de Salihli’ye gidiyorsunuz.”

“Evet, iki seneden sonra memlekete gidiyorum.”

“Uzun bir zaman olmuş. İstanbul’a yerleştiniz herhalde ve ancak ziyaret ediyorsunuz memleketi.”

“Hayır, aslında ben iki senedir denizlerdeydim. Kaptanım ve yeni dönüyorum evime.”

“Yaa, ne ilginç. Bir denizciyle karşılaşacağımı hiç ummazdım. Birçok ilginç yer görmüşsünüzdür, yaşınız da genç gözüküyor.”

“Evet, son iki senede birçok macera yaşamışımdır. Bizim sıkça gittiğimiz limanlar Afrika’daydı. Maceralı ama zor. Yirmi üç yaşındayım. Uzun deniz yolculuklarına çıkmam ani oldu.”

“Afrika hep çok ilgimi çekmiştir. Yine de şanslısınız. Birçok kişinin gidemeyeceği yerlere gidiyorsunuz.”

“Öyle ama bir yerden sonra alışıyor insan. Hem evini de özlüyorsun. Bizim çiftliği çok özledim.”

“Aa, çiftliğiniz mi var?”

“Bizim orada hep irili ufaklı çiftlikler var, şehir düzeni yoktur. Çiftlik deyince çok büyük şeyler gözünüzün önüne gelmesin. Ama herkesin birkaç hayvanı vardır ve alışıktır, bilir çiftlik işlerini.”

“Ne kadar tezatlarla dolu bir yaşam. Bu arada isimlerimizi bilmiyoruz öyle değil mi?” diye gülümseyerek sordu Mine.

“Yılmaz,” diye yanıtladı genç çocuk ve Mine de adını söyledi. “Siz ne için bizim oralara geliyorsunuz? Şaşırdım doğrusu, sizin gibi bayanlar genelde İzmir’de iner,” diye sordu Yılmaz.

“Ben arkeoloğum. Ege’deki eski uygarlıklarla, antik kentlerle ilgili bir kitap hazırlıyoruz ve Lidya’nın başkenti Sardes’e gidiyorum öncelikle.”

“Doğru, bizim oraya biraz uzaktır gideceğiniz yer. Çok güzeldir oralar. Sizin gibi güzel bir insan oranın güzelliğinin daha farkına varır. Buralarda tarihi eserin kıymeti pek bilinmez.”

“Maalesef öyle, işte ben de biraz daha kıymeti anlaşılabilsin diye haklarında yazılar yazıyorum. Kazı çalışmalarını başkaları yürütüyor ve ben bir tür gezi, gözlem yapacağım. Üzerine hikâye gibi bir şeyler yazacağım.”

“Siz yaparsınız, sizin gibi güzel ve zarif bir insan yapar.”

“Aman efendim, pek naziksiniz.”

“Fakat siz de çok gençsiniz, böyle işleri genelde yaşları ilerlemiş kişiler yapar.”

“Olur mu canım? Gerçi benim de yaşım çok küçük sayılmaz ama artık böyle işleri illa yaşlılara bırakmıyoruz.”

“En fazla yirmi iki gösteriyorsunuz. Sizinle konuştukça şaşırdım açıkçası.”

“Yok, biraz daha fazla ama bu konuyu karıştırmayalım isterseniz. Ben de sizin kaptan olduğunuzu öğrenince şaşırdım çok.”

“Üçüncü kaptanım ama..”

“Üçüncü kaptan olunca ne fark ediyor, kaptan sonuçta.”

“Fakat asıl sorumluluk birinci kaptanda, ben ikinci kaptandan sonra geliyorum, ilk başladığımda dördüncü kaptandım. Yeni mezunları dördüncü kaptan yaparlar. Kısa bir süredir üçüncü kaptanım.”

“Tebrikler, birkaç seneye birinci kaptan olursunuz herhalde.”

“Bakalım, çok uzun süre denizlerde olmak çok güzel ama çok da zor. Daha askerliğim de var. O yüzden geldim. Bu konuları netleştirmek için.”

“Umarım en iyi şekilde çözersiniz bu meseleleri.”

Bunu söylerken Mine çocuğa şefkatle baktı. Çocukta hem naif hem pml pırıl saf bir şeyler fark etmişti ve kanı ısınmıştı. Dediği şeyi de çok içinden gelerek söylemişti.

Kıyıya yanaştıklarını ve insanların yavaş yavaş hareketlendiğini fark ettiler. Otobüse dönmeye karar verdiler. İkisi de otobüse daha keyifli bindi. Mine’nin melankolikliğinden eser kalmamıştı sanki. Bu çocukla belki de otobüsten sonra bir daha görüşmeyecekti ama yol birden onun için daha keyifli bir hal almıştı.

Yılmaz’ın hafif gözünün önüne gelen parlak siyah saçları, koyu kaşları, çakmak çakmak iri kahverengi gözleri vardı ve çok sıcak bakıyordu. Teni oldukça koyu ve parlak idi. Esmer olmasına rağmen kollarında ya da boynunun aşağısında pek kıl yoktu. Tişörtü üzerine yapışacak kadar dardı ve göğüs uçları hafif belli oluyor ve yapılı fiziği hissediliyordu. Çok uzun boylu değildi ama kol ve göğüs kasları oldukça dikkat çekiyordu. Giydiği kot dar ve biçimli kalçalarını belli ediyordu. Özellikle otobüse binerken, Yılmaz montunu çıkarırken iyice incelemişti Mine. İkisi de birbirlerine iyi yolculuklar dileyerek yerlerine geçti.

Bir sonraki otobüsten ininceye kadar yol sanki daha rahat geçti Mine için. Bir ara müzik ile hafif uyuklamış bile olabilirdi. Susurluk’ta mola verdiklerinde Mine hızla otobüsten çıktı, arkasına bakmadı. Önce kendi ihtiyaçlarını giderdikten ve kendini aynada kontrol ettikten sonra bahçeye çıktı. Ilık bir Haziran gecesiydi, üşümüyordu. Cırcırböceklerinin ötüşü bir dinginlik katmıştı. Neredeyse sabahın dördü olmuştu. Havada geceye özgü hafif bir nem biraz ürpertiyordu; bir yandan da bahçelerdeki otomatik sulama cihazlannın havaya saçtığı bir nem vardı. Cırcırböceklerinin sesi bu sulama sisteminin sesiyle doğal bir ahenk tutturmuştu sanki. Otobüsler tesislerin önünde camlarını yıkıyor, şoförler çay içip muhabbet ediyordu; yolcular ise genelde tesislerin içindeydi. Mine ise biraz uzaklaşmış cırcırböceklerinin sesinin daha çok geldiği ağaçlıklı, yanında kocaman bir tarla olan; yıldızların ve gecenin yoğunlukla hissedildiği bir yerdeydi. Birden yanında Yılmaz'ı fark etti. Otobüsten sanki ondan kaçarcasına ya da tam bir yabancıymışçasına inmişti ve şimdi birden yanında fark edince hafif bir suçluluk hissetti. Bir yandan da onun kendisini bulması, yanında

belirmesi, hoşuna gitmiş ve heyecanlandırmıştı onu. İkisi de durdu. Yılmaz Mine'nin kolundan tuttu, kendine yaklaştırdı ve tek bir kelime dahi söylemeden dudaklarından öpmeye başladı. Mine itiraz edemedi. Bu öpüşmenin kollarına bıraktı kendini. Sanki bu aysız ve bol yıldızlı gecede kendi de bir yıldız gibi yukarılara çıkmıştı. Duyduğu cırcırböceği ve sulama fıskiyelerinin sesleri yavaş yavaş azaldı, başka bir dünyaya gitmeye başladı. Havada hissettiği toprak kokusunun yerini Yılmaz'ın genç bedeninden ve boynundan gelen çam kokusu gibi ferah bir koku aldı. Teni çok sıcaktı. Hiç bu kadar alev alev yanan bir erkekle öpüşmemişti. Sert, olgun bir meyve gibiydi dudakları. Öyle ihtirasla, öyle aç öpüyordu ki Mine'yi Önce alt dudağını emdikten sonra dilleri birleşti ve birbirlerinin ağızlarının derinliklerine gittiler. Böyle ihtirasla öpüşürken bir yandan Mine Yılmaz'ın belli olan meme ucuna ve önceden fark ettiği dar ve kaslı kalçalarına dokundu. Yılmaz'ın elleri ise Mine'nin saçlarında ve ince belindeydi. Böyle bir on dakika hiç dudaklarını birbirinden ayırmadan ve elleri birbirinin bedeninde kaldılar. Sonra Mine tekrar yeryüzüne dönmesi gerektiğini bir otobüsün hareket etmesiyle anladı. Tekrar cırcırböceklerini, sulama fıskiyelerini duydu. Havadaki toprak kokusu ve nemi hissetti. Yavaşça uzaklaştı Yılmaz'dan. Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi Mine'nin. Yılmaz ise büyülenmiş gibi bakıyordu. Aslında ikisi de şaşkındı. Yılmaz da böyle bir şeyi nasıl yaptığına şaşırıyordu sanki ama Mine'den büyülenmiş gibiydi, hayran hayran bakıyordu; elimden bu geldi, sana daha da zevk vermek için neler neler yapmazdım diye içinden geçiriyordu sanki. Mine ise, ne kadar da doğadan gelen, büyülü bir andı. Ne kadar da masumdu, diye içinden geçiriyordu. Derken bir yıldız kaydığını fark etti.

"Aa, yıldız kaydı!"

O an içinden aşk diledi kendine.

***

Yıldız kaydığını az önce kendi gizli zevkinden sonra hayal meyal fark eden Fuat bir şey dilemeye bile kendinde mecal bulamadı. Hayatında bir

dilek dilememişti zaten. Mine ile telefonla konuştuktan ve kavgadan hemen sonra biraz ilaç alıp yatmıştı. Az önce de ilaçların tesiri azalıp uykudan kalkmıştı. Son zamanlarda bu daha sık başına geliyordu ve böyle zamanlarda yanında Mine yoksa yaptığı yegâne iki şeyden birini yapmıştı Fuat. Ya bir kadeh içki içmek ya da kendine zevk vererek uyuşturmak, rahatlatmak. İçki içmemişti bu gece. Her ne kadar kendine itiraf etmese de kafası çok karışık, gergin ve özlem içindeydi. Önce kendi arşivindeki videolara baksa da hiç biri içinde o aradığı şehveti uyandırmadı. Aradığı, istediği şey sonsuz bir şehvetti. Bu sarışın, esmer, kumral, zenci, Japon hiçbir kadını istemedi o an ama bir kadını istemek istiyordu. Kafası dağılsın diye başka birçok kadın bedenine, inlemelerine, organlarına baktı ama hiç biri onda istediği kıvılcımı uyandırmamıştı.

Beni bırakıp nasıl gider, diye hayıflanmıştı kendi kendine. Kütüphanenin dolabına sakladığı bir belleği çıkanp, bilgisayara taktı. Hızla yirmi sekizinci dakikaya gelmişti.

Bir tülün arkasında bir kadın ve bir erkek bedeni vardı videoda. Yerden, kenardan ışık alıyordu ve gölgeleri duvara bir gölge tiyatrosu gibi vuruyordu. Beyaz çarşaflar üzerinde birbirine kenetlenmiş yatan kadın ve erkeğin bedeni ve hareketleri ritmik şekilde birbirlerine eşlik ediyordu. Erkek kadının üzerindeydi, biçimli sütun gibi bacaklar erkeğin beline dolanmıştı. Bir yandan erkek ufak hareketlerle kadının içinde gidip gelirken bir yandan da kadının bacaklarının kıvrımlarına dokunuyordu. Kadın ise tüm şefkati ve anaçlığıyla erkeğin kollarını, omuzlannı okşuyor, arada tırnaklarını erkeğin terden hafif ıslanmış parlak tenine hafifçe batırarak şehvetini gösteriyordu. Altta çok tatlı inliyordu. Erkek kadını öptükten sonra sordu:

“ilk kaç yaşında, nasıl ve kiminle birlikte oldun? Âşık miydin ona?” Soran kişi Fuat’tı. Kadın,

“Ne biçim bir soru bu? Hele şimdi sen içimdeyken, ben şu an sadece seni düşünüyorum, aşkım,” diye cevap verdi. Mine’nin sesi kısık ve kesik kesikti.

“Bilmek istiyorum. Ben senin içindeyken yalan söyleyemezsin.”

“İlk on altı yaşındaydım ama o zaman tam birlikte olmadım. Öpüşür, sevişirken, beni zorladı, canım acıdı ve kaçtım. Yarım bir şeyler yaşadım, hafif kanadım ama tam içime almadım. Sonra on sekiz yaşımda birlikte oldum biriyle.”

“Kimdi? İki kişiyle mi oldun yani?”

“Sorguya mı çekiyorsun beni? Hocamdı on sekiz yaşında birlikte olduğum kişi.”

“Zevk aldın mı? Büyük müydü? Kaç sene birlikte oldunuz?"

“Hoşuma gitti ama gelemedim. Evet büyüktü. Sadece bir kere, benim bekâretimi alsın diye birlikte oldum.”

“Kendini ilk kez âşık olmadığın bir adama mı teslim ettin?” Bunu söylerken Fuat Mine’nin boğazını hafifçe sıktı ve sanki bir kılıcı içine saplıyormuşçasma, aniden daha çok içine girdi.

“Canımı acıtıyorsun. Evet. Ne var? O zaman aşk değil, şehvet arıyordum, merak ediyordum.”

“Seni on altı yaşında ilk ben bulup becermeliydim.”

Derken Fuat Mine’nin içinde gitti geldi. Gırtlağından yanaklarını sıkıp dudaklarını büzüştürdü Mine’nin. Öpmeye başladı ve bu sırada tekrar gırtlağını sıkmaya başladı. Mine altta debelenirken tırnaklarını iyice Fuat’ın sırtına batırdı ve bacaklarını, ayaklarını da iyice kenetlemişti... Fuat ellerini gevşetip geri çekildi. Mine de bunun üzerine gevşedi, bacaklarını iki yana sonuna kadar açtı.

“İlk benimle olsaydın, seni ilk ben becerseydim bunca erkekle olmayacaktın. Sadece ben olacaktım.”

“Seni ben baştan çıkardım, bu deneyimlerimle. Sen beni böyle güzel beceriyorsan bu da benim sayemde.”

“Seni kaltak!”

Fuat şiddetli bir şekilde Mine’nin içinde gidip geldi ve suratına ufak bir tokat patlattı. Bunun üzerine Mine de eksik kalmadı ve ani bir refleks hareketi şeklinde Fuat’ın suratına daha şiddetli bir tokat attı.

Videonun bu sahnesinde defalarca durup, tokatların hemen öncesinden yeniden başlatmış, tekrar tekrar izlemişti iç çekerek. Videoyu durdurduğu ara bir çekmecesini açmıştı. Mine’nin bir tokası, iç çamaşırı, bir kayganlaştırıcı, Mine'nin unuttuğu, koltuğun arasında sıkışmış küçük pembe tıpa, silikondan bir penis kelepçesi, siyah kalın bir kurdele ve şeffaf bir poşet karman çorman çekmecedeki eşyaların bazılarıydı. Fuat poşeti ve iç çamaşırını alıp çekmeceyi kapatmış; çamaşırı bir süre burnuna tutup, poşeti kafasına geçirmişti ve nefes almayacak şekilde boynunu bağlamıştı.

Tekrar görüntüyü oynatıp onun Mine’ye ve Mine’nin ona tokat attığı sahneyi tekrar izlerken, bir yandan da eli iyice uyanmış cinsel organındaydı, daha seri ve hızlı şekilde sıvazlıyordu onu. Videoda ise Mine’nin tokadından sonra daha hırslanmış şekilde erkekliğini saplıyordu Fuat. Mine zevk çığlıkları atıyor, kasılıyor ve tekrar bacaklarını kenetliyor ve öyle geldikten sonra yukarı çıkıyor. Ekranda Mine’nin ışık vurmuş, yanakları aralanmış muhteşem kalçaları yanakları, Fuat’ın üzerinde ata biner gibi oturuyor; arkada ise Mine’nin başları yukarı bakan göğüsleri ve bedeninin o pozisyonundaki kıvrımları belli oluyordu. Mine Fuat’ı ele geçirmiş, altına yatırmıştı. Erkekliğinden kavradığı gibi içine yerleştiriyor ve üzerinde adeta dans ediyordu. Fakat artık Mine de iyice hırslanmıştı, Fuat ellerini Mine’nin boynuna götürmek istiyordu fakat Mine Fuat’tan kurtulup Fuat’ın gırtlağına sarılıyordu. Bir yandan da üzerinde kendini getirircesine kıvranıyor, zıplıyor, kasılıyordu. Vahşi bir kedi gibi ele geçirdiği avının tadını çıkarıyordu. Fuat ise altta zevkten neredeyse baygınlık geçirerek ve büyük bir ah çekerek Mine’den hemen sonra boşalıyordu. Son dakikada dışarı çıktığından Fuat’ın özsuları ikisinin bedenine de yayılıyordu. Ve sonra ikisi de yarı baygın uzanıyorlardı.

Bu kareleri izleyen Fuat kafasında poşet geçirilmiş vaziyette ve hırsla organına asılmış, ona iyice sert davranmıştı ve neredeyse hem nefessizlikten hem zevkten bayılacakken patlamıştı. Gelir gelmez poşeti başından çıkarmış ve videonun son kısımlarına yorgun, bitkin bir şekilde bakmıştı.

Videoda bir süre uzanmalarından sonra; Fuat kalkıp kameraya doğru geliyor. Mine olabilecek en tatlı ve zevkten yorgun düşmüş sesiyle soruyor Fuat’a,

“Ne oldu canım? Perdenin orada ne yapıyorsun? Kamerayı açık bırakmamıştın, öyle değil mi?”

“Merak etme hayatım. Açmamıştım.”

Bu videoyu izledikten ve bu zevkten sonra anlık bir suçluluk duygusu belirmişti Fuat’ta ve pencere kenarına yönelmişti. O anda belki de Mine’nin de gördüğü kayan yıldızı görmüştü. Dilek dileyemeyecek kadar mecalsiz ve güçten düşmüş bir halde yatağına gitti ve tekrar sızdı kaldı.

Fuat’ın gizli zevkini yapıp, tekrar uyumaya geçtiği dakikalarda Mine sanki gökteki yıldızlardan tekrar aşağıya yeryüzüne inmişti. Yıldızlar da çok güzeldi, şimdi etrafını saran cırcırböceği ve sulama sesleri de. Karşısındaki yağız genç adam da tam bir masal kahramanı görünümlü bir

gençti. Adı üstünde masal. Bir süre masal diyarlarına gitmişti. Gerçekliğe dönünce bir yandan yadırgamaya başladı.

Anlık bir suçluluk duygusunun etkisiyle ne diyeceğini bilemez bir halde,

“En iyisi otobüse dönelim artık, kalkacak birazdan,” diyebildi.

Ve otobüse doğru yürüdüler tek kelime etmeden. Çocuk da şaşkındı. Az önceki cesaretine şaşırmış, yaşadıklarının, gökyüzüne çıkmanın etkisinde kalmıştı.

Kimsenin kölesi olmak zorunda değilsiniz.
Eğer böyle bir şey olacaksa tamamen sizin insiyatifinizde,
siz istediğiniz için olsun bu.
Çünkü sizin seçiminiz çok önemli.

12

Ter içinde uyandı Fuat. Sabahın nemi kadar sessiz olmak, kendi sessizliğine alışmak bir an için onu ürküttü. Hatırlayamadığı kadar çok rüya görmüştü. Saate baktı yediye geliyordu, kalktı. Sabahın ilk ışıklarıyla çalışmayı seviyordu. Boğaz'ın karşı kıyılarına vuran güneş ışıkları erken saatteki havanın ve renklerin tazeliği ve telefonunun, kapının çalma ihtimalinin azlığı ona daha rahat bir çalışma ortamı sunuyordu. Yine de bir eksiklik vardı, bunun farkındaydı.

Kendine birkaç dilim meyve ve müsliden oluşan bir kahvaltı ve kahve hazırlamak üzere mutfağa geçti. Mutfakta önceki günlerden kalan bardaklar, tabaklar birikmiş, seti kaplamıştı. Birkaç gündür yardımcı gelememişti ve mutfak çok dağınıktı. Mine'nin en son kaldığı sabahki kahvaltının tabakları duruyordu. Aslında Mine o tabakları seve seve kaldırırdı ama kendi istememişti bir kere. Şimdi ise daha kadının gelmesine saatler vardı ve kullanılmamış fincan, tabak bulmakta güçlük çekiyordu. Her kirli tabağı, bardağı mutfak setine dizmişti. Mine hep bunları lavaboda düzenli şekilde biriktirmesini söylerdi ama Fuat dinlemezdi, annesinden böyle görmüştü. Ona göre lavabo sadece bulaşık yıkamak içindi, tabak koymak için değil. Şimdi ise Fuat bu kargaşada ne temiz bir şey bulabiliyordu ne de kendine yiyecek bir şeyler hazırlayabilecek boş bir alan. Bir bardağı yıkayıp kendine bir kahve yaptı ve bir elmayı ısırarak yemeye başladı. Dokuz on civarlarında kadın geldiği zaman kendine de bir şeyler

hazırlatmayı düşünüyordu. Salona geçti. O zamana kadar günün bu verimli saatlerini değerlendirmesi gerekiyordu. Kendini bildi bileli böyleydi. Boşandığı gün, amcasını kaybettiği gün bile çalışmıştı.

Uzun süredir çalıştığı Meryem ikonasının artık gözlerini boyuyordu. En önemli yerlerden biriydi gözler, diğeri de dudakları boyamaktı. Fakat o gözler boyadıkça Mine'nin gözlerine benzemeye başladı, ikonanın başından kalkıp evin içinde bir tur attı. Tekrar başına oturdu ve gözlere baktı. Evet, Mine'nin gözlerini andırıyordu. Düzeltmeye çalıştı ama resmi bozmaya korktu. Dudak kısmına geçti ama dudak için kullanacağı pembe renk Mine'nin dudaklarını boyadığı rujun pembesiydi sanki.

Kendi kendine, ne oluyor bana, deyip ikonanın başından kalktı. En iyisi bir duş alayım. Herhalde rüya gördüm ve hâlâ tam uyanamadım. Duşa girmeye karar verdi. Su bedeninden süzülürken aşağılarda bir şeylerin hareketlendiğini fark etti. Sabah ereksiyonu yakalamıştı onu. Kendini çalışmaya vermek isterken hiç de uğraşmak istemediği bir durumdu. Aşağıda kabarmış erkekliğine dokununca aklına Mine geliyordu. Daha yeni birliktelerdi, gece de onun hayaliyle gelmişti. Şu an Mine evde olsa, dudaklarına bu aleti değdirerek uyandırabilirdi onu ve sonra da beraber mutlu olurlardı. Fakat bu düşüncelerle gününü kısaltmak istemedi. O yoktu ve şimdi kendini tatmin etmeye çalışması çok anlamsız olacaktı. Musluğu sıcak taraftan soğuk su akacak tarafa doğru çevirdi ve buz gibi suyun altında birkaç dakika kalıp çıktı. Şimdi biraz daha konsantre olarak çalışmayı umuyordu.

Mine ancak gün ağardığında birkaç saat uyuyabilmişti, o da yorgunluktan ve uykusuzluktan sızmış gibiydi. Tüm gece boyunca uyanık kalmıştı, gece yaşadığı heyecan yolculuğuna ayrı bir renk katmıştı. Fakat gün ağardıktan sonra artık gözleri acımaya başlamıştı. Tüm gece yolu izlerken gözünü alan farlardan ve gözlerini dinlendirmek için kapadığında içi geçti biraz. Çay servisiyle uyandı. Uykusuz olmasına rağmen bir yandan da yolu seyretmek istiyordu. Manisa'ya yaklaşmışlardı. Manisa merkeze girdikten sonra, ilçelerine uğrayacaktı otobüs. Etraf tarlalar, maki bitki örtüsü ve soluk renkli toprak, zeytin ağaçları ve üzüm bağlarıyla çevriliydi. Belli aralıklarla içinde küçük birer cami olan köylerden teğet geçiyorlardı. Aslında Ege'de alışıldık bir manzara idi ama uzun süredir şehirlerarası karayolu yolculuğu yapmayan Mine için bu manzaraları izlemek iyi gelmişti.

Arka çaprazında oturan Yılmaz,

“Tüm gece uyumadınız, sabah uyudunuz. Yanınıza gelebilir miyim? Çay içerken biraz sohbet ederiz,” dedi.

Mine de bu teklifi kabul etti. Yolda Yılmaz memleketteki çiftliklerinden, aniden oraları terk edip denizlere açılma sebebinden, Afrika’dan ve gemideki ortamdan bahsetti. Mine’nin çok ilgisini çekti bu konular. Bunları dinleyince kendi sorunlarını unutuyordu. İnsan fazla kendine takılı yaşadığı zaman bir tek dertli kendini sanıyor. İnsanların sorunlarına yönelik tavsiyeler verebiliyor da kendi derdine derman olamıyor.

Yılmaz denize açılmadan önce hemşire bir sevgilisi varmış ama kız aldatınca yaşadığı yeri terk etmiş, denize açılmış. İki sene boyunca da sevgilisi yokmuş. Ancak birkaç defa Avrupa limanlarına inince ufak maceraları olmuş. Şimdi de biriktirdiği para ile ailesine bir traktör almak ve henüz yapmadığı askerlik görevini yapmak üzere memlekete dönüyormuş. Yılmaz’ın anlattıklarını düşündü. Önceden çok ilginç gördüğü durumların ardındaki hikâyelere baktı. Aslında hiç de özenilecek durumlar değildi. Senelerce aşksız ve hatta aşk umudu da olmadan denizlerde olmak hep aynı kişileri görmek ve o gördüğü kişilerle de böyle bir ihtimalin olmaması ne zordur kim bilir. Gemide bazen kadınlar olurmuş ama bu kadınlar da diğer kaptanların ya da teknik görevlilerin karılan ya da çocuklarıymış. Karaya çıkınca da ancak birkaç gün en fazla bir hafta o limanda kalınırmış. Bir hafta kimine göre uzun kimine göre ne kısa bir zaman.

Hele ki aşkı düşünüyorsa değil bir hafta bazen bir ömür bile az gelebilir insana. Bir yandan bunları düşünürken yine bir şefkat besledi Yılmaza. Hayırlı da bir evlatmış, çalışıp kazandığı ile ailesine katkıda bulunuyor, dedi içinden. Askere gideceği için de hafif endişelendi. Bunları konuşunca gece onunla öpüştüğü için pişman olmadı. Verdiği öpücüğü hayatının başlarında doğru, dürüst, pırlanta gibi bir çocuğa şans öpücüğü diye gördü. Onun da benim de hayatımızda asla unutamayacağımız güzel bir anımız oldu işte.

Yılmaz hikâyesini anlattıktan sonra Mine de biraz kendini özetlemeye çalıştı. Mine’nin bir sevgilisinin var olduğunu öğrenince Yılmaz’ın ilk tepkisi,

“Çok şanslı adammış,” şeklindeydi. Mine de her ne kadar kavga da etseler, ara da verseler yine ağzından sevgilisi olduğu lafının çıkmasından, bunu kafasından atamadığını ve hâlâ içinden ona şans verdiğini anladı. Yılmaz’ın tepkisi ise duymak istedikleriydi. Bunları duymaya alışkın da

olsa Mine, bu türden cümleleri duyduğunda ufak bir mutluluk yaşıyordu. Defalarca ne kadar özel bir kadın olduğunu dinlese bıkmazdı. Aynaya her baktığında gördüğü görüntüden mutlu oluyordu. Hep aynı görüntüyü görse de aslında mevsimlerin hiçbir zaman eskitemeyeceği bir yüz görüyordu orada.

Yılmaz'da sevgilisi olduğunu söylediği zaman hafif bir mahcubiyet gördü. Bu hoşuna gitti Mine'nin. Gece otobüse bindikleri zaman, tüm ışıklar söndüğünde Yılmaz Mine'nin koltuktan koridora doğru sarkan elini, bileklerini okşamıştı. Böyle bir şeye o kadar ihtiyacı vardı ki hiç itiraz etmemiş, hatta biraz geriye doğru uzatmıştı elini, arada ona gülümsemişti. Sonra da kendi kabuğuna çekilmişti. Şimdi sanki başkasının kadınına baktığı için mahcup bir delikanlı havasındaydı Yılmaz. Mine Yılmaz'ın başkasının kadınına bakmayacak bir tıynette olduğunu anladı. Büyük şehirde bu anlayışta bir erkek bulmak öyle zordu ki.

Derken Mine sol yanında pencereden görülen manzarada boydan boya uzanan gölü fark etti.

"Marmara Gölü olmalı bu. Yaklaştık galiba."

"Evet," diye yanıtladı Yılmaz.

"Bu göl bizim ve daha birçok çiftliğin sulanmasını sağlar. Bu sene sular gayet yüksekteymiş. Verimli bir sene olacak. Bir sene göl neredeyse kurumuştu. Ne balık kalmıştı ne su."

"Yaa... Peki, şimdi balık var öyle değil mi?"

"Tabii, civarda da hoş şirin yerler vardır balık yemek için. Tavsiye ederim."

Yılmaz'ın bu sözleri üzerine, Mine Yılmaz'ın numarasını, mailini, facebook'unu istedi. Belki kendine eşlik eder diye. Yılmaz'ın herhangi bir bağlantı bilgisi istemeye çekineceğini tahmin etmişti. Belki lazım olur, diye düşündü. Ayrıca hayatın onu nasıl bir yola sürüklediğini de merak edebilirdi.

"Arada dertleşiriz," dedi Yılmaza. Neredeyse Yılmaz'ın ineceği yere varmışlardı. Karayahşi diye bir köyde inecekti, Salihli'ye en fazla on kilometre uzaklıktaydı. Birbirlerine sarıldılar ve ayrıldılar.

Yılmaz indikten sonra merakla ve biraz da hafif heyecanla yolu seyretmeye daldı Mine. Arada bir iki köyden daha geçti otobüs ama

durmadılar. Zaten otobüste beş altı kişi ancak kalmışlardı. Büyük ihtimalle o yolcuların hepsi de oranın yerlisiydi. Farkı anlaşılıyordu. Otobüsten iner inmez bir taksiye bindi. Çok kısa bir yoldan sonra oteline vardı. Odası ayırtılmıştı. Hemen odasına geçti. Ailesine gideceği yere vardığını, her şeyin çok iyi olduğunu söylemek için bir telefon açtı. Özgür'e kısa bir mesaj attı, merak edeceğini söylemişti çünkü. Belki de onu böyle tek merak eden ailesi dışında Özgür'dü.

Odası orman manzarasına bakıyordu ve yatağında cibinlik vardı, bu çok hoşuna gitti. Hep cibinlikli bir yatakta uyumayı denemek istemişti ama bu zamana kadar olmamıştı. Klasik kahverengi tonlarında mobilyalarla döşenmiş odanın, duvarları, perdeleri ve cibinliği krem rengiydi ve çok kibardı. Elbiselerini üzerinden çıkarıp iç çamaşırlarıyla yatağa uzandı. Çift kişilik yatağın tam ortasına kollarını ve bacaklarını sonuna kadar açarak yayıldı. Böyle çift kişilik büyük bir yatakta tek başına yatınca hep bir eksiklik duygusu hissederdi. Kendi de minyon oluşundan, yatakta ufacık kalırdı ve yalnız hissederdi. Hele kış olsa koca yatağı ısıtamazdı. Fakat şimdi uzun yoldan gelip, çok yorgun olunca buraya yayılmak hoşuna gitmişti. Birkaç saat uyuyup dinlendikten sonra bir duş alıp, etrafı gezmek üzere çıktı.

Kaldığı otel o bölgenin en büyük oteliydi. Şehir merkezine sadece iki kilometre uzaktaydı, arkası orman, ön tarafı Gediz Ovası'na ve Bin Tepelere bakıyordu. Sardes kazı merkezine ise sadece birkaç kilometre uzaktaydı. Üzerine mavi kısa kollu, diz boyunda günlük bir elbise geçirmişti, başına da beyaz bir şapka takmıştı. Gayet doğal ve kendine göre sıradan bir kıyafet giymişti fakat yine de gözlerin üzerinde olduğunu hissetti. Şapkadan herhalde. İnsanlar böyle şapkalar takılmasına alışık değil.

Kazı bölgesinde çalışan, kendisinin de iş arkadaşı olacak kişilerle tanışmak istiyordu. Arabayla on beş dakika içinde kazı alanına vardılar. Çalışma yapılan yer Artemis Tapınağı yakınlarındaydı. Yolda giderken heybetli, kızıl renkteki gymnasium etkilemişti Mine'yi. Fakat şimdi Artemis Sunağı ve Tapınağı civarına gidiyordu ve gidiş amacı da sadece tanışmaktı. Bu bölgelerde büyük heybetli yapıların haricinde, tarihi dönemleri de iyi bilmiyorsanız, rahatlıkla her yeri birbirine kanştırabilirdiniz. Verimli topraklar, makilik alan, birkaç zeytin ağacı, yıkılmış ya da dik sütün parçaları, arkada tepeler ancak Sart çayını, İzmir-

Ankara yolunu ve kuzeyindeki büyük gymnasium binasını kendinize işaret yapabilirdiniz.

Şimdi de Mine bir arkeolog değil, sıradan bir vatandaş, bir kadın olarak bakmak istiyordu etrafına. Ertesi günler zaten bu konuda yoğunlaşacak ve yüzyıllar öncesinde yaşayacaktı. Kazı başkanı Steve adında bir Amerikalıydı. Kırklı yaşlardaki bu profesör, oldukça zayıf biri olmasına rağmen oldukça çevikti. Kaslı teni güneşten yanmıştı. Kocaman gülümsemesiyle etrafına enerji veren birisiydi. Kazının yarısına yakını Amerikalı arkeologlardan oluşurken, geri kalanı Türk'tü. Civarda yaşayıp, kazılarla ilgilenen, yardımcı olmak isteyen tek tük kişiler de vardı gençlerden. Fakat uğraşmaları gereken, ekinleri, hayvanları olduğundan daha çok oraya hizmet, yiyecek, içecek getirmek ve meraklarını tatmin etmek için geliyorlardı. Mine'yi ekibe tanıttılar. Aralarında kazının gidişatıyla ilgili ufak bir sohbet oldu. Sonra Mine o akşam teslim edeceği yazıyı yazmak üzere ekipten aynldı. Otelin restoranında bir şeyler yedi, hem kendini hem yazacağı yazıyı düşünmeye başladı.

Yazı yazacaksa da bunu çevresinde insanlar varken ve hoş bir manzaraya bakarak yapmak istedi. Yalnız kalınca uzaklarda bıraktığı sevgilisini, onun da yalnızlığını düşünecekti. Otelin terasında gün batımı kızıllığında Gediz Ovası'na ve Bin Tepeler'e bakarak yazısını yazmak ona İstanbul'dan uzaklaştığını ve işine konsantre olması gerektiğini daha fazla hissettirdi. Özel hayatından uzaktı ama o baskın karakteri onun ayrılmaz bir parçasıydı, bu yazısına da yansıdı.

Çift Yüzlü Balta

Şimdi bu başlık da neyin nesi diyeceksiniz. Çift yüzlü balta Herakles'in Lidya Kraliçesi Omphaleye bir hediyesi. Lidya'ya nereden geldik diyecek olursanız tamamen bulunduğum yerle ilgili. Bugün sizlere Ege'nin göbeğinden yazıyorum. Kral Yolunun başlangıcı, Hristiyanlığın yedi kutsal tapınağından birisi olan Artemis Tapınağı'nın olduğu yerdeyim. Yani paranın ilk basıldığı yer. Paranın ilk basıldığı yer deyince hepiniz tahmin ettiniz Lidya'nın başkenti Sardes'te olduğumu, yani günümüzdeki Manisa, Salihli'de. Beni çok ilgilendiren yeni gizemler bulmak için buralardayım. Bir süre Ege'nin çeşitli bölgelerinde olacağım. Burada antik kazı çalışması yapan birkaç ekibe eşlik edeceğim, izlenimlerimden

ve kazılardan bir kitap serisi oluşturacağız. Çok iyi bir ekiple birlikte tutkun olduğum alanda iş yapmaktan mutluyum. Bu mutluluğumuzu sonunda bir kitapla taçlandıracağımız için de çok heyecanlıyım. Sizlerle paylaşmak istediğim o kadar çok şey var ki. Güç bir işin üstesinden geleceğiz. Her şeyden önce kararlı olmak gerekiyor. Siz kararlı olduktan sonra her şey mümkün olacaktır. Fakat bugün kadınlardan söz etmek istiyorum.

Son zamanlarda kadınları hep edilgen görüyorum. Daha doğrusu edilgen olmaya zorlanılıyor, bu kendilerine dayatılıyor. Sosyal hayatta kıyafetler konusundaki baskılar, doğum kontrolüne, kürtaja karışmalar, çok çocuk doğurma telkinleri ve son dönemin modası erkeğin efendi kadının itaatkâr olduğu çok satan romanlarla dayatılan normlar. Erotizmin bir dalı olarak efendi-itaatkâr oyununa bir diyeceğim yok. Fakat bu öyle şekilde veriliyor ki kadın tamamen tecrübesiz, hiçbir şeyden haberi yok hatta hafiften salak ve kendine güvensiz. Kadın erkeğe sırılsıklam âşık oluyor dolayısıyla ne derse yapıyor ve her şeyi erkekten öğreniyor. Erkek de kadını zenginliğe boğuyor ve âşık oluyor. Kadınlar size sesleniyorum böyle hikâyelere kanmayın. Kendinizi bilin ve geliştirin. Birçok şeyi yapabilme, yönlendirebilme, istediğinize kavuşma gücü sizin içinizde... Ama önce kendinize güvenin. Kimsenin kölesi olmak zorunda değilsiniz. Eğer böyle bir şey olacaksa tamamen sizin inisiyatifinizde, siz istediğiniz için olsun bu. Çünkü sizin seçiminiz çok önemli. Anadolu coğrafyasının tarihine bakarsak, buralar tamamen anaerkildi. Bunun izlerini mitolojide rahatlıkla görebiliriz. Bugün size bu bölgede geçen iki mitolojik öykü anlatacağım. Bu hikâyelerde kadınların ne kadar önemli olduğunu görebilirsiniz.

İlk olarak anlatacağım Herakles ve Lidya Kraliçesi Omphale'nin öyküsü Tmolos/Bozdağ'da geçiyor. Lidya Kraliçesi Omphale, kocası Tmolos dağda avlanırken bir yaban domuzu tarafından öldürülünce dillere destan güzelliğiyle dul kalır. Salihli'nin güneyindeki dağa Tmolos adı verilir. Omphale'nin Herakles ile ilişkisi de tanrıların istemesi sonucu gerçekleşir. Oikhalia kentinin kralı Eurytos, ok atmakta kimsenin kendisiyle yarışamayacağını iddia eder. Kendisine o denli güvenir ki, ok atmakta kendisini geçecek olana biricik kızı îole'yi vereceğini söyler. Herakles yarışır ve kazanır. Fakat kral sözünü tutmaz ve kızını vermez. Bunun üzerine çok sinirlenen Herakles kralın en sevdiği oğlu İphitos'u öldürür. Fakat suçsuz birini öldürmenin ağırlığına dayanamaz ve

tapınağa gidip bilicilere bu suçun kefaretini sorar. Biliciler, “kölelik yapacaksın, üç yıl, gece gündüz sana sahip olan kişi ne derse yapacaksın, ” derler. Gücü, kahramanlığı dillere destan Herakles’in köleliği böyle başlar.

Herakles, kraliçenin dizi dibinde oturur. Günleri, geceleri birlikte geçer. îp büker, gergef işler kraliçeyle birlikte. Göz alıcı renklerde kadın elbisesi bile giyer Herakles. Kırlara çıkarlar, suyunda, kumunda altın pırıltılar barındıran Sartçayı 'nda yıkanıp serinlerler. Omphale, kraliçe de olsa, bir kadındır, hem de güzel bir kadın. Herakles, köle de olsa, bir erkektir hem de güçlü kuvvetli bir erkek. Ve severler birbirlerini. Söylenceler, bu köleliğin Herakles’i pek üzmediğini, tam tersine bu zaman dilimi içinde çok güzel günler geçirdiğini, ondan sonraki yaşamında Lidya'nın başkenti Sardes’te geçen günlerini özlemle andığını söylerler.

Sardes’in üzerinde yükselen Bozdağ unutulmaz bir aşka tanık olur. Bugün bile Bozdağ’ın tepelerinden gümüş bir yaban keçisinin sekerek inmesini andırırcasına küçük şelaleler oluşturarak akan Sart Çayı’nın ‘Herakles, Herakles,’ diye kıyısındaki zakkum ve hayıtların ise, ‘Omphale, Omphale, ’ diye bağırdığı söylenir.

Şimdi siz kadınlar elinizde böyle emrinize amade bir kahraman varken onu sonuna kadar kullanmaz mısınız?Kadın kıyafeti giydirerek savaşçı gücüyle övünen bir erkeğe kendisinin patron olduğunu göstermiş, ona her tür buyruğu vermiş ama kendine âşık da etmiş. İstemeyi bildikten sonra her şey olur.

Bir diğer hikâye biraz daha acımasız, Heredot’un anlattıklarını olduğu gibi aktarayım:

“Kral Candaules karısına sapkınlık derecesinde sevdalıydı, dünyanın en güzel kadınının kendi karısı olduğunu sanıyordu. Candaules, bir gün koruması ve sırdaşı Gyges e şöyle dedi: “Gyges karımın ne kadar güzel olduğunu söylediğim zaman pek inanır gibi görünmüyorsun, o halde onu bir de çıplak gör. ”

Gyges hemen karşı koydu:

“Efendim, dedi, ne yakışıksız bir şey yapmamı istiyorsunuz. Efendimin karısını çıplak seyretmek olur mu? Bir kadın üstünü çıkardığı zaman ahlakından soyunmuş olur. İnsanoğlunun namus kurallarını

bulmasından bu yana çok zaman geçmiştir, bunlardan öğrenilmesi gereken bir tanesi de 'yalnız senin olana bak' şeklindedir. Tüm kadınlar arasında en güzel olanın senin karın olduğuna inanıyorum ve yalvarırım, benden bu kadar ağır bir suç işlememi isteme. "

Candaules, Gyges'in yalvarmalarına kulak asmaz; gizlice yatak odasına alır. Karısının soyunmasından sonra odadan çıkıp gitmesini emreder. Ancak karısı soyunurken, Gyges'i yatak odasında gizlendiği yerde görür. Bu planı kocasının tertiplemesine içerler ve sesini çıkarmaz.

Kraliçe ertesi günü hizmetçisine Gyges'i çağırmasını söyler. Huzuruna gelen Gyges'e iki yol önerir; Ya kendisi ölecektir ya da Candaules'i öldürecek, hem kendisine hem de tahta sahip olacaktır. Gyges doğal olarak ikinci öneriyi kabul eder.Kraliçe, kralın aynı teklifi yaptığında Gyges'in kabul etmesini, sonra saklandığı yerden çıkıp kocasını öldürmesini söyler. Candaules ise fantezisini yineler, yatakta uyumaya başlayınca karısı yataktan kalkar ve Gyges'in eline bir hançer verir. Gyges, Kral Candaules'i öldürür ve Heraklid hanedanına son verir. "

Gördüğünüz gibi gururlu bir kadın tüm imparatorluk hanedanlığını nasıl yok ediyor. Neyse ki artık günümüzde bu yüzden kadınlar kimseyi cinayete teşvik etmiyor. Maalesef o işi artık erkekler kadınlara karşı yapıyor. Fakat artık en çok yaptığımız, şikâyet etmeyi, bırakalım ve ipleri elimize alalım. İstemediğimiz oyunda oynamak zorunda değiliz, hanedanlığı değiştirebiliriz aslında.

Hafta sonu yayınlanmak üzere gazeteye mail attı. Ona sabahtan beri gelmiş mesajlara kısaca cevap verdi. Geçenlerde tanıştığı Metin görüşmek için yazmıştı. Ona şehir dışında, çok uzaklarda olduğunu yazdı. Hemen soru geldi.

"Nerede?"

Mine bulunduğu bölgeyi yazdı. Bu sefer de nerede kaldığını sordu Metin. Mine otelin adını da yazıp,

"Ne o gelecek misin yoksa?" diye sordu.

“O kadar da uzakta değilmiş. En geç beş saatte orada olabilirim. Sabahı beklemene bile gerek kalmaz.”

Mine bu mesaja şaşırdı. Amma samimiyet, diye düşündü. Daha birkaç gün önce kendisini Fuat’la görmesine rağmen hemen sabahı beklemeden gelmekten bahsediyordu. Sanki oraya eğlenceye gelmişti, kendisi ister miydi, müsait miydi, hiç sormak yok. Bu kadar kendine fazla güvenen erkeklerden de hoşlanmazdı.

“Müsait olduğumu, seni kabul edebileceğimi nereden çıkardın?”

“Tahmin ettim, şansımı denedim. Senin için daha uzak yerlere de giderim.”

Mine bu erkeklerin internet üzerinden yazışırken neden bu kadar cesaretli ve talepkâr olduklarına bir kere daha şaşırdı. Lafı kısa kesip mesajlaşmayı bitirmeyi tercih etti.

“Neyse şimdi çok yorgunum. Yarın da yoğun geçecek. Kaçtım.”

“Dilersen sürpriz yapabilirim zevkle. Ne zaman istersen? Sevgiler.”

Mine kaldığı oteli yazdığına pişman oldu. Geleceğini sanmazdı ama o adama söylemeye de gerek yoktu, tam olarak yerini. Neyse ki birkaç gün sonra oradan başka yere geçebilirdi.

Yatmadan Özgür’ü aramak istedi. Kendini iyi hissettiriyordu, bir güven duygusu veriyordu ona. Normalde sevgililerin yaptığı sosyalliği ve rutin konuşmaları onunla yapıyordu. Telefonu açtıktan sonra çok sıcak bir ses tonuyla,

“Çok yorulmuştum ve uykusuzdum ama senle konuşmadan yatmak istemedim,” dedi.

“Aradığına çok sevindim. Aslında merak ediyordum ama yoğun olabilirsin diye rahatsızlık vermek istemedim. Nasıl memnun musun şimdilik?”

“Evet, evet... Tabii gece yol boyunca pek uyumadım, ne kadar dinlensem de sersem gibiydim. Asıl çalışma yarın başlar. Fakat ekibi, oteli sevdim. Yeni yerler kazılıyor, heyecanlandım.”

“Çok sevindim.”

Mine anlatmaya kaptırmışken kendini,

“Ha bir de gelirken ne oldu asla tahmin edemezsin,” dedi.

Bu cümleyi kurduktan sonra birden dondu kaldı. Sonuçta Özgür kız arkadaşı değildi, hatta kendisine karşı bazı duygular besliyordu ve bunu bile bile ona dünkü öpüşmeyi anlatması olmazdı. Özgür onun kız arkadaşı değildi. Hoş Mine'nin böyle şeyleri konuşacak doğru dürüst kız arkadaşı da yoktu. Fakat bunu anlatması Özgür'e karşı acımasızlık olurdu. Çenesini tuttu, lafı değiştirip başka bir şey anlattı. Özgür tam istediği gibi kendini anlıyor, sorunlarına sanki kendi sorunuymuş gibi eğiliyordu. Bu da Mine'yi rahat ettiriyordu. Özellikle son zamanlarda konuşmadıkları gün olmamıştı.

Özgür'ün Mine'ye olan ilgisi ise hiç azalmıyordu.

"Kendini yalnız hissetmiyorsun, değil mi?"

"Yok, canım, sağ ol. Bugün yorgunum diye yemek organizasyonu yapmadık, yarın akşam ekiple yemek olayı var. Ben de hafta sonu çıkacak yazıyı yazdım. Onun için yalnız kalmak gerekiyor biliyorsun. Çok ilginç, köleli bir yazı oldu." Cümledeki vurgusundan heyecanı ve hevesi belli oluyordu.

"Vay canına, merak ettim şimdi. Yetmiyor mu benim köleliğim sultanım, desem?"

"Bırak şamatayı şimdi. Belki dayanamam, yazıyı sana çıkmadan önce yollarım. Şimdi yatıyorum. Yarın yine aranm. Öptüm."

Telefonu mutlu bir şekilde kapadı. Özgür yüzünü güldürmüştü. Hiçbir şey düşünmeden uykuya daldı.

Ruhlarını birbirlerine açıp yeni bir yolda yürüyebilecekler miydi?
Yoksa her şey mağrur bulutların insafına mı kalmıştı?

13

Mine eskimeyen bir huzurun iç sesiyle yeni güne uyanmıştı. Onu uzak diyarlara, başka kıyılara götürecek olan o eski tekne sanki burada hep kendisini bekliyormuş gibiydi. Hayatına artık yeni bir ayna tutulmuş gibi hissediyordu. Bu aynada yeniden kendisine bakıyor, güzellikleri gördükçe çocuksu neşesi daha da artıyordu. Sanki asırlardır buradaymış gibi hissediyordu. Kendisinin hemen beklediği bir durum değildi bu. Çabucak uyum sağlamıştı. Belki de ruhu bu güzelliklere açılan bir bahçeydi. Şimdi bu bahçede dinlenmenin, iç sesine kulak vermenin vaktiydi. Öyle de yapacaktı. Yapacak çok iş vardı ve etrafı genelde kalabalıktı. Bu özel hayatını düşünmesine de engel oluyordu. Sık sık düzenli olarak Özgür ile konuşmaya devam ediyordu. İskender de aramış, hatta jest yapıp odasına şampanya ve çiçek göndermişti. Bunlar hoştu ama içinde bulunduğu durumda tüm erkekler uzağındaydı ve etkisiz kalıyorlardı.

Cumartesi sabahı esrarengiz bir zarf geldi. Resepsiyondan arayıp, kurye ile gelen bir mektubu olduğunu söylediler. Mektubu odasına istedi. Oldukça merak ediyordu. Bu zamanda onun gizli hayranı, resmi belgeler ve bazı davetiyeler dışında kâğıt mektup almıyordu. Mektup gelene kadar o on dakika içinde kalbi öyle hızlı çarptı ki. İçinden Fuat olmasını umuyordu. Tamam, Fuat tam olarak nerede kaldığını bilmiyordu ama işyerini arayıp sorarsa kaldığı oteli bildirmelerini söylemişti. Sonuçta Fuat değişik bir adamdı, ona direkt telefon açmaya çekinebilirdi ama başka bir adım da

pekâlâ atabilirdi. Ayrıca bir şekilde onu nerede ve nasıl olduğundan haberdar etmek istiyordu.

Heyecanla kurye zarfını yırttı, içinden her zaman aldığı gizli hayranının yolladığı tarzda ve üzerinde “Pek kıymetli Efendi’me” yazılı bir zarf çıktı. Mektuba şaşırmıştı ama şimdi bir kere daha şaşırdı. Gizli hayranı burayı nereden biliyordu? Mine bu mektupları yazan kişinin onu uzaktan, belki de gazetedeki yazılarından ya da ofisten takip eden biri olduğunu düşünüyor ve pek önemsemiyordu o vakte kadar. Şimdi durum değişmişti. Burada olduğunu sadece birkaç kişi biliyordu. Ailesi, patronu, şirketteki sekreter kız, Özgür, İskender. Bir de buraya geldiği gün Metin’e söylemişti tam olarak yerini. Arkadaşları, çevresi ve sosyal medyadaki takipçileri de bir yolculuğa çıktığını biliyordu. Fakat kimse tam olarak kaldığı yeri bilmiyordu. Şimdi bu mektupları yollayan kişi Özgür, İskender ya da Metin olabilirdi ancak. Bir ihtimal patronuydu ama düşük ihtimal görüyordu bunu, işyerinden uzaktan takip edip, yerini öğrenmiş biri de olabilirdi pekâlâ. Fakat uzaktan uzağa onu takıntıyla takip edip, uzaklara da gitse yerini öğrenen biri onu korkuturdu. Bu ihtimalleri düşünmeye ara verip bir an önce mektubu okumaya başladı.

Her şeyden üstün yüce Tanrıça’m,

Sizin yüce gönlünüze ve insafınıza sığınarak bu mektubu yazıyorum. Haddimi aşacak belki ama bir kölenin köpek olma tabiri siz olduğunuz zaman yersiz değil gerçekten. Bu kulunuz yüce şahsınızın tapılası ayaklarınızın köpeği olmaktan şeref duyardı. Bu kul ait olacaksa birine bu mutlaka yüce şahsınız olmalı Efendim. Biliyorum uzaktasınız fakat yolladığınız o fotoğraf bana nasıl bir lütuf oldu anlatamam. Size böyle yazma cesaretini de o mektup verdi, Mine Hanım. En süslü kelimeler kifayetsiz kalır bazen, elbette ki siz sözün bittiği yerdesiniz Efendi’m.

Kapınızda kulunuz, köleniz olmak istiyorum. Bir gün sizin istediğiniz bir yere çağırın beni ve size nasıl itaat ederek hizmet ettiğimi görün. Size benim prangalarımın anahtarını yolluyorum. Bu anahtar çok özel bir kilidi açıyor ve sizin için özel yaptırdım.

Efendi’m, bu teklifimi elinizin tersiyle reddetmiyorsanız eğer, ufak da olsa köleliğimi kabul etme ihtimaliniz varsa bu mail adresine yazmanız bu

sefil kulunuza dünyaları vermeniz demektir, itaatkar101@gmail.com. Tekrar haddimi aştıysam affınıza sığınıyorum Efendi'm. Sizin bir yerlerde var olduğunuzu bilerek ve sahibeliğinizden mahrum olarak günlerim geçmiyordu.

En derin saygılarımla,

Sizin sadık itaatkâr kulunuz

Kargo zarfına tekrar baktı, ufak bir kâğıt zarf içinde ufak, altına benzer bir anahtar vardı. Küçük bir kilidin anahtarıydı belli ki. Bir çekmece dolap anahtarı gibi bir şeydi ama sonradan döktürülmüştü. Çünkü bu kadar parlak bir anahtar olamazdı. Üzerinde bir emek olduğu belli oluyordu. Acaba nerenin anahtarıydı bu? Asıl önemlisi kimdi bu adam? Yaklaşık iki senedir düzenli olarak ona yazıyordu. Şimdi ne olmuştu da böyle mail adresi yollayıp buluşmak istiyordu? Fotoğraf yollamış olması buna sebep olamazdı. Önceden de fotoğraf yollamıştı. Her kimse onu yakından takip ettiği ve şimdi kendinde böyle bir şans gördüğü belliydi. Belki kişisel bir buhran içindeydi.

Mektubu ve anahtarı çantasının en korunaklı gözüne koydu. Bilgisayarın başına oturdu ve bir süre düşünmek istedi. Ona yazıp yazmamak konusunda kararsızdı. Kim olduğunu çok merak ediyordu. Eğer gerçekten söylediği gibi kulu kölesi olmak istiyorsa ve sevdiği, seveceği biriyse bunu elinin tersiyle kenara atmak istemedi. Ayrıca kim olduğunu merak ediyordu ve yazmadan birkaç soru sormadan bunu hiç öğrenemezdi. Fakat ne soracağını dahi kestiremiyordu. Öncelikle kim olabilir diye kafasındaki adayları gözden geçirdi.

Patronunu hariç tutmak istedi. Onunla ilgili tahmin yürütmesi zordu. Özgür de, İskender de olabilirdi, sebepleri vardı. Özgür'le tanıştıktan sonra aralarında güzel bir arkadaşlık olmuş, fakat tam ona açılmışken Fuat'la olduğunu öğrenmişti. Her zaman Mine'nin isteklerini gözetmiş, onu el üstünde tutmuştu. Ona devamlı yakındı ama bir o kadar da uzaktı. Yazma, süslü laflar etme ve kadınların gönlünü hoş tutma konusunda iyiydi. Son günlerde Fuat'la arasının kötü olması ona biraz daha kendini gösterme, ortaya çıkma cesareti vermiş olabilirdi.

İskender'le ayrılalı çok olmuştu. Ondan ayrıldıktan bir süre geçtikten sonra Fuat'la olmaya başlamıştı. Ayrıldıktan sonra arkadaşlıkları tam bitmemişti. Düzenli konuşmuş olsalar da Fuat'la birlikte olmaya başladıktan sonra bu iyice seyrekleşmişti ve Bodrum'a taşınmıştı İskender. Mine'den uzak kaldığı bu dönemde onunla böyle bir iletişim kurmayı tercih etmiş olabilirdi. Ayrıca İskender'in bir ayak fetişisti olduğunu biliyordu. Gece yatmadan onları iyice öper, kucağına alır, okşardı. Başka biri Mine'nin ayaklarına çok baksa kıskanırdı. Abartılı ve böyle ayrıcalıklı şeyleri seven bir yapısı vardı, böyle mektuplar yazabilirdi. O da Fuat'la aralarının kötü olduğuna şahit olduğundan ve uzun süreden sonra onu gördüğü için kendini ortaya çıkarmak isteyebilirdi. Ben hâlâ buradayım, diyebilirdi.

Metin'le ise yeni tanışmıştı. Ona biraz esrarengiz bir tip gibi gelmişti en başta. Mine'yi bir süredir uzaktan takip ediyor ve zamanı gelince kendini tanıyan bir ortak arkadaşıyla onunla tanışmış olabilirdi. İskender'in bardayken ona mesaj atması, yanında bir arkadaşının olması belki de tesadüf değildi. Bakışlarıyla çok süzmüştü kendisini. Buraya gelince kaldığı yeri de öğrenip mektup yollamıştı. Tekrar Mine'nin nerede olduğunu öğrenmek zor olacak diye artık maille haberleşmek istiyor olabilirdi.

Çıkması gerekiyordu. Şimdi mi sonra mı yazsa diye kararsızlığa kapıldı bir ara. Sonra gayet soğuk ve mesafeli tek bir satır yazdı:

"Benim yerimi nasıl buldun? Seni tanıyor muyum? Yüzünde bir maskeyle karşıma çıkma cesaretin var mı?"

***

Son bir iki gündür Fuat zamanın geçmesini, kum saatinden akan kum tanelerini sayar gibi hesap ediyordu. Zaman akmıyordu, o kum saatinden kumlar tek tek düşüyordu, evde bir odadan başka bir odaya; oradan çalışma masasına, yatak, odasına, duşa nereye giderse gitsin zaman geçmiyordu. O çok sevdiği, hayatta en çok düşkün olduğu çalışmaya konsantre olmayı dahi

beceremiyordu. Son günlerde masasının başında yarım saatten fazla oturamamıştı. Böyle oldukça daha da siniri bozuluyor, bir tür kısır döngüye giriyordu. Günün yarısı pomo filmlere bakarak geçiyordu. O porno filmlere baktığı zamanın yarısı da gizlice kaydettiği Mine'nin görüntülerine, fotoğraflarına ya da yazışmalarına bakarak geçiyordu. O kadar çok mastürbasyon yapmıştı ki penisinin ucu aşınıp yara olmuştu artık. İki gündür üstünü değiştirmiyor, doğru dürüst bir şey yemiyor, bayat çay içip, geceleri şarap ya da uyku ilacı içerek sızıyordu. Dış görünüşü ve bedeni de ruhundaki çöküşü, dalgalanmaların açık kanıtıydı.

ilişkinin başlarındayken Fuat'ın bir aile meselesi yüzünden yurtdışına gitmesiyle bir keresinde birkaç hafta yani nispeten uzun bir süre ayrı kalmışlardı. O zaman sürekli mektuplaşıyorlardı. Belki de o mektuplarla iyice kendine âşık etmişti Mine Fuat'ı. Çok ateşli, tutkulu, teslimkâr ve özlem doluydu. Şimdi dönüp dolaşıp bu mektupları okuyor, Mine'nin gönderdiği fotoğraflara bakıyordu. Acaba ne yapıyordu? Mutlu muydu? Yoksa başka bir erkeğin kollarında mıydı? Arasa nasıl olurdu? Fakat daha pek de zaman geçmemişti. Şimdi araması hemen teslim bayrağını çekmek olacaktı. Kaç gündür Mine ona hiçbir şey yazmamıştı. Oysa eskiden böyle miydi? iki günde birçok güzel fotoğraflar ve mektuplarla Fuat'ın aklını başından alırdı. Mine'nin o eski dilini özlüyordu.

Sen daha dur..!

Ben seni delirtmeye daha yeni başlıyorum, bir tanem. Penisin taş gibi olup, benim içime girmek için çıldırıp, zonkladığında ne yapacaksın bakalım?.. Ayrıca canım; artık onun kalkmasından mahcup mu oluyorsun?.. Oysa benim yanımdayken gururla gösterip ağzıma dayıyordun ben de zevkten kuduruyordum.

Bir tanem, ben sana benim en büyük zevklerimden bir tanesinin kışkırtmak ve yoldan çıkarmak olduğunu söylememiş miydim? Seni baştan çıkardığım her an inanılmaz mutlu oluyorum. Fakat ne için baştan çıkarıyorum seni biliyor musun..? Sana daha fazla teslim olmak ve senin beni daha fazla kullanman için.

Çıldırtıcı, minik kadınlığım kadar ağzım da çok özledi seni. Hangi şekeri, hangi dondurmayı yalayacağımı bilemiyorum. Hiç biri senin yerini dolduramıyor. Sen de benim ağzımı özledin mi? Ne zaman nerede ve nasıl istersen sahip olabileceğini biliyorsun değil mi? Bana birçok konuda şeref sözü verdirdin, hem de en kutsal saydığım yerde. Ben ki bir kahve konusunda bile kimseye söz vermem. Çünkü sözümü mutlaka tutarım ve söz altına girmek istemem ama sana rahatlıkla söz verdim; mutlulukla. Keşke ben de sana hiç ayrı kalmayalım, hep sevişelim diye şeref sözü verdirseymişim.

Sevgilim artık tüm baştan çıkarıcılığım senin. Özellikle davetlere bile pek katılmıyorum ki memleket abazaları çıldırıp üzerime saldırmasın diye... Bıraktığın gibi, hatta seni özlediğim için daha da ateşli bekliyorum.

Öpüyorum kocaman...

En seksi ağızlı

Sevgilin Mine

Böyle bir mektuba cevabına baktı Fuat. Şimdiki duygularına göre ve o mektuba göre cevap hiç de yeterli değildi.

Nasılsın canım... Ben de seni çoook özledim... Gece yarısı olmalı orası... Ben ise burada küçük işlerle bunaldım bugün.

Çok içimdesin... Hem kendim için hem de senin için üzülüyorum ve yazdıklarını ciddiye alarak çok da dertleniyorum.

Öperim

Fuat

İçinden nasıl bu kadar ahmak olabilmişim, dedi. Daha sonraki mektuplarda Mine'nin çok büyük bir kendini adamışlığı, teslimiyeti ve duygusallığına karşılık Fuat'tan, "Allahım sen bana sabır ver... İkimize de sabır ver" gibi ya da seni çok sevmekten korkuyorum gibi cevaplar vardı. Bu mektuplara bu ruh halinde bakmak Fuat'a bir yandan kafesten kaçmış bir kuş için pişmanlık hissi yaşatırken bir yandan da bana böyle âşık ve tutkulu olmuş ise şimdi tekrar bu olabilir, benden ne kadar uzak kalacak ki düşüncesi de veriyordu ve böyle avutuyordu kendini. Zaten böyle bir umudu olmasa hayat iyice katlanılmaz olacaktı.

Ne olmuştu da böyle olmuştu hâlâ tam anlayamıyordu aslında. Bu kadar teslimkâr, her şeyi kabul eden bir kadın neden artık başkaldırmaya, başka başka talepler getirmeye başlamıştı? Madem kendisine bu kadar âşık olmuşsa Mine'nin her şeyi kabul etmesi gerekmez miydi? Seven kadın her şeye katlanmaz mıydı? Kendi annesi senelerce babası için pervane olmuş, onu hiç bırakmamış, ideal eş ve sevgili olmamış mıydı? Şimdiki kadınlar ve ona âşık olduğunu söyleyen Mine'nin bunu yapması neden bu kadar zordu? Böyle sorular soruyordu Fuat kendi kendine. Sonra da çıkarımlar yapıyordu: Başka bir erkek olabilir miydi? Mine kendisi gitmişti, şimdi peşinden gidersem hemen teslim olmuş olurum. Bu sefer bana her şeyi yaptırır, parmağında oynatır beni. Kullanır beni, rezil olurum herkese. Madem âşık idi gerçek aşk ise aynı şartlarda bana dönmesi gerekir. Annemin babamı hiç bırakmadığı gibi o da beni hiç bırakmamalıydı. Önce onun yazması, önce onun adım atması hatta özür dilemesi lazım.

Bu düşünceler sürekli kafasını kurcalıyordu. Bunları düşünmekten bir türlü kurtaramıyordu kendini. Sonra duş alıyordu. Tekrar tekrar aynı ıstırabı yaşıyor, dengesi bozuluyordu. Işıktan kaçan bir böcek gibiydi. Panikliyor, çaresizleşiyor ve olduğu yerde kalakalıyordu. Sürekli kendi etrafında dönüp duruyordu. Kafasında karıncalaşan düşünceler onu daha da yormaya başlamıştı. Yapması gereken işlere bir türlü odaklanamıyordu. En son geldiği nokta ise yine bilgisayar odası, mektuplar, fotoğraflar, videolar ve Mine'nin çekmecesi oluyordu. Hayatla oynadığı bir küskünlük oyunuydu bu belki de. Annesinin işleriyle ilgilenmeliydi ama sokağa çıkacak, birileriyle konuşacak enerjiyi kendinde bulamıyordu. Rana Hanım da aramıştı ama Mine uzaktayken hiçbir kıymeti yoktu başka kadınların. Mine izliyorsa o kadınla konuşmanın bir amacı vardı sanki.

Kaç gündür geçen bunca ıstıraptan sonra Mine'nin Pazar günkü köşe yazısına umut bağlamıştı. Belki de tüm okurlara karşı, aslında bir erkeği nasıl da sevdiğini anlatır ve kadınlara erkeklerine teslimiyetçi olmalarını salık verir diye düşünüyordu. İlişkilerini başlarında kendi ilişkilerine göndermeli bir yazı yazmıştı, "eğer doğru kişiyi bulduğunuza gerçekten inanıyorsanız, gurur yapmayın, ona kendinizi bırakmaktan korkmayın," tarzında bir yazıydı. Aslında kendine göre Mine doğru kişiydi ama bazı prensiplerini ve annesini çiğneyemezdi. Bu yüzden ondan adım atmasını bekliyordu. Mine de onsuz yapamazdı... Yazı çıkmadan önceki son gün Mine böyle bir yazı yazar da bir adım atar ve bu ayrılık sona erer ve ben de bir adım atmaktan teslim olmaktan kurtulurum diye diliyor, hayal ediyordu.

O son günü çekilebilir kılan bu umut olmuştu. Yazıyı internete düştüğü ilk dakikalarda okudu. Normalde gecenin o saatlerinde uyurdu ama uyku tutmamıştı hiç. Yazıyı okuyup gönül rahatlığıyla uyumayı beklerken, yazı ile midesine kramplar girdi. Ne olacak şimdi? Artık o eski cennet günler olmayacak mı? Artık teslimiyetçi bir melek olan o kadından otoriter bir kraliçeye mi dönüşmüştü Mine? O sinir ve sıkıntıyla hemen mutfağa gitti. Buzdolabını açtı. Freeshoptan aldığı viskiyi kafasına dikti. Şişeye baktı. Mine nin "Freeshoptan ala ala bu içkiyi mi aldın? Çok daha iyi içkiler var,'' lafını hatırladı. Şişeyi mutfak duvarına doğru attı. Cam kırıkları ve şişenin dibinde kalan viski mutfak fayanslarına oradan da yere yayıldı. Bir küfür edip yatak odasına geçti. Bir tane devamlı aldığı uyku ilaçlarından birini yuttu ve yatağa attı kendini. Bir cenin gibi kıvrılıp yattı. Mine varken arada günlük rutin ve basit şeylerden ufak bunalımlara girer ve o şekilde yatardı yatakta. Mine olsaydı şimdi ondan kendine arkadan sarılmasını ve bir çocuk gibi pışpışlamasını isterdi. Bugün o pışpışlayacak kişi yoktu ve içinde olduğu gerçek bir bunalımdı, günlük şımarıklıkları değildi. Neyse ki on dakika içinde uyku ilaçları etkisini gösterdi ve Fuat'ın yaşadığı azap geçici bir süre son buldu.

Zilin uzun uzun çalmasıyla ancak uyandı, sersem gibiydi. Saate baktı öğleni geçiyordu. İçinden küfürler ederek doğruldu, zar zor pantolonunu giydi. Yalpalayarak kapıyı açtı. Karşısında annesini buldu.

"Ne zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum. Telefonlar ya kapalı ya da açmıyorsun."

Fuat yine mi der gibi başını isteksizce kaldırdı, uykuyla karışık:

"Evet, ev telefonunun fişini çekmiştim, cebi de bazen açıyorum."

“Aa, sen yeni mi kalktın? Şu haline bak! Ne içtin sen?”

“Bir şey içmedim, uyku tutmamıştı da bir uyku ilacı almıştım. “

“Böyle ilaçları kullanma demiyor muyum sana? Baban da böyle ilaçlar kullana kullana felç oldu, sonra da uzun yaşamadı, biliyorsun.”

Fuat, “Tamam, anne,” diye geçiştirirken, Selma Hanım mutfağa girdi ve gördüğü manzara karşısında irkildi.

“Bu ne hal! Bir de bir şey içmedim diyorsun... İyice dağıtmışsın sen.”

“Tamam, anne sorun edecek bir şey yok. Biraz canım sıkkındı, o kadar.”

“Hep o Mine denen kız yüzünden. Bugün yazısını okudun mu? Bir de kadınlara ipleri elinize alın diye taktikler veriyor, haspam. Oğlum, bu kadın rezil eder seni etrafa, parmağında oynatır anlamazsın. Hazır gitmiş işte.”

“Anne senin bildiğin gibi değil işler.”

“Yaa, nasılmış peki? Oğlum ben senelerce babanın bir dediğini iki etmedim, her kaprisine katlandım, hastalandığında ben baktım. Zamane kadınlarında bu yok, hele bu kadın bir servet avcısı, türlü numaralarla erkekleri kendine âşık edip kullanıyor onları. Al bak kendi de açık açık yazmış,” diyerek çantasından çıkardığı gazeteyi Fuat’ın önüne attı.

Fuat gece bir umutla yazıyı bekleyişini ve sonra yaşadığı hayal kırıklığını tekrar yaşadı resmen. Bir şeyler söylemek istedi ama kelimeler boğazında düğümlendi o an. Kendini o kadar adamış, âşık ve sevdiği adama sonuna kadar teslim etmiş bir kadın şimdi nasıl bu kadar kayıtsız kalabilirdi. Kendisi ülkenin en gözde bekârı değil miydi? Böyle bir kadını kendine âşık etmemiş miydi? İsterse her kadın onunla olurdu. Adalıoğlu ailesinden bir erkek böyle reddedilemezdi. Annesinin varlığı kendinde yeniden bir güç bulmasını sağlamıştı. Çok sessiz kalmamak için annesine yazıyı okuduğunu söyleyip, önemsemediği yalanını attı. Annesi pek de inanmışa benzemiyordu. Oğlunu bu kadının etkisinden bir an önce kurtarmak istiyordu.

“Bak, Allah için sen şu kadınla ilgilendiğinin yarısı kadar kendi karınla ilgilensen gitmezdi. Tamam, o zaman kızdık ama o bu kadın gibi servet avcısı değildi, ailemize yakışan bir gelindi.”

“Aman anne nereden çıkardın şimdi Mine’nin servet avcısı olduğunu? Tamam, bizim gibi zengin değil. Ben bilmiyor muyum kendi çevremden

insanlarla birlikte olmayı? Bilirim tabii... Mine şimdilik bana iyi geliyor. Bir geleceğimizin olmadığını ben de biliyorum.”

“Yine de sen onu başına çıkarma. Bunları sık belli edeceksin ki yerini bilsin. Sen bir Adalıoğlusun tüm kadınlar seninle birlikte olmak ister. Öyle senin her dediğini yapana güvenme, iyice test et bakalım senin için neler yapıyorlar."

“Tamam, anne, merak etme.”

“Böyle diyorsun ama bak benim istediğim şeyi de daha yapmadın.”

“Ne istemiştin?”

“Ay üstüme iyilik sağlık! Çiftlik evinin tadilatı vardı ya, git bak, ilgilen demiştim. Ama kime söylemişim? Sonra da merak etme anne diyorsun. Sen kendini unutmuşsun.”

“Ah tabii ya çok yoğun çalışıyordum, ondan unutmuşum.” Annesi çalıştığı salona doğru geçti. Fuat’ın bahsettiği o çok yoğun çalışmayı görmek istedi.

“Hani yeni ne yapmışsın, neredeyse bıraktığım gibi duruyor. Sen iş de mi yapmadın bunca zaman?”

“Anne, sen anlamazsın, bazı hazırlık çalışmalarım vardı. Lütfen işime de karışma.”

“Ben anlamam, hemen yarın çiftlik evine gidiyorsun. Yarın sana şoförü göndereceğim. Sana kalırsa sen bir türlü gitmezsin. Ah sana muhtaç olanda kabahat. Ama gidemem ben şimdi oralara. Hem bunlar erkek işleri. Gidince anılara dalıp üzülmek de istemiyorum. Rahmetli babanı hatırlayacağım.”

Bu son sözlerinden sonra Selma Hanım içini çekti, iyice hüzünlenmişti. Rahmetli kocasına oğlunu şikâyet edip ağlamaya başlıyordu ki Fuat annesine sarıldı.

“Tamam, anne, üzülme tamam. Yarın ben İsmail ile giderim, ilgilenirim senin istediğin gibi,” diyerek annesini avuttu.

Annesinin gönlünü aldıktan sonra, uğurladı onu. Kapıyı kapadıktan sonra annesinin getirdiği gazeteyi fark etti tekrar. Yazıyı okumuştu ama garip bir mazoşist istekle ya da sevgilisini tekrar görmek istercesine gazeteyi eline aldı. Sayfasına baktı. Gece internete konulmamış bir fotoğraf fark etti. İçinden, of bu kaltak nasıl da güzel gülmüş, nasıl da işveli bakmış, diyerek gazete sayfasını kesip böyle şeyleri sakladığı çekmecesine kaldırdı. Başı

fena ağrıyordu, kendine bir kahve yapmak için mutfağa girdi ama mutfak harp meydanını andırıyordu. Kahretsin diye lanet okuyarak gelen yardımcı kadına telefon açtı.

“Sizin bugün gelmeniz gerekmiyor muydu, Nermin Hanım? Ben size niçin para veriyorum?” diye çıkıştı kadına. Kadın,

“Zili çaldım, çaldım açmadınız. En son kendi anahtarımla kapıyı açıp geldiğimde yanınızda kız arkadaşınız vardı, bana kızıp anahtarı almıştınız ya...” deyince Fuat hatırladı o günü.

Mine’nin Fuat’ta kaldığı bir gün Mine erken uyanamamıştı, Fuat da hadi kalk git diyememişti. Mine’nin ipek gecelikle kuğu gibi yatan hali o kadar çekici gelmişti ki Fuat dayanamamıştı. Sevişmeye başlamışlar ve sonra uyuyakalmışlardı. Normalde kendini böyle kaptırmamayı bir nebze becermişti Fuat ama kendini tutmaktan sıkılmıştı ve koyuvermişti o gün. Sabah her zamanki saatinde anahtarla gelen Nermin Hanım ikisini yatakta görmüştü. Fuat bu işe çok bozulmuştu. Çünkü uzunca bir süredir Mine’yi saklamıştı. Ne annesi, ne hizmetçisi ilişkilerini öğrenmemişti. Nermin Hanım, özür dileyerek hızla çıkmış, bahçeye gidip beklemişti. Sonra da tüm olanları ve sonra uzaktan gözlediklerini Selma Hanım'a yetiştirmişti. Fuat ise kızgınlığını Mine’den çıkarmıştı. Fuat’a göre Mine varlığının farkına varılmasını istiyordu. O zamana kadar, bir sene boyunca Fuat’ın annesi bu ilişkiden habersizdi. Mine Fuat’ın bu konuyu abarttığını düşünüyordu. Zaten hizmetçisi de annesi de eninde sonunda bu ilişkiyi öğreneceklerdi. Böyle yersiz endişelere ne gerek vardı ki? Kırılmıştı Mine. Oysa Fuat’ın asıl kaygısı annesiydi. Annesinin Mine’yi hep kendi ailelerine yakıştıramayacağını düşünüyordu. Bunda da haklıydı. İlişkilerine böyle bir şeyin engel olmasını istemiyordu Fuat. Mine’yi hep kendine saklamak istiyordu.

Hafif bir duraksadıktan sonra Nermin Hanım'a acilen gelmesi gerektiğini söyledi. Mutfaktaki dağınıklıktan uzaklaşıp salona geçti. Boğaz'ın sularını seyre daldı. Bir yandan da düşünüyordu. Annesinin gelmesi Fuat’ın egosuna iyi gelmişti. Tekrar kendine hak verdi, Mine’ye kızıyordu şimdi. Böyle düşünmesi Fuat’ın yüreğini soğutuyordu. Şimdi en iyisi çalışayım, yarın da ilk iş annemin istediklerini yapayım ve çiftlik evine gideyim. Fuat’ı teselli edecek tek şey buydu. Bunu denemeliydi.

Her şey başlangıçta çok iyiydi. Mutluydu Fuat. Onu seven ve her dediğini yapan bir kadını vardı. İstediği zaman gelen, istediği zaman giden

ve her istediklerinde çılgınca seviştiği bir kadındı. Sonsuza kadar bu şekilde yaşayabilirdi. Mine'ye ölene kadar onunla sevişmek istediğini, ona hiç doyamadığını ve hiçbir şeyin değişmesini istemediğini söylemişti. Mine bunu ilk duyduğunda çok hoşuna gitmişti. Bunu düşünüp, düşünüp mutlu olmuştu günlerce. En yakın arkadaşlarına Fuat'ın bu dediklerini söylerken yüzünde kocaman ve gururlu bir gülümseme beliriyordu her seferinde. Fakat bir süre sonra devamlı aynı şeyleri yaşadıkça işlerin rengi biraz değişmişti. Fuat'ın otoriter tavrı Mine'yi rahatsız etmeye başlamıştı. Öyle ya Fuat bir köle bulmuştu, sonsuza kadar da bunun böyle kalmasını isterdi. Fakat sonsuza kadar böyle kalsın demek ilişkide bir adım atılamayacak anlamına da geliyordu. Fuat'ın kendine göre alışkanlıkları vardı ve bu değişmezdi. Kendisini biraz dev aynasında görmek de onu mutlu ederdi. Mine olan ilişkilerinde bu belirleyici oluyordu. Şimdi ne olacaktı? Ruhlarını birbirlerine açıp yeni bir yolda yürüyebilecekler miydi? Yoksa her şey mağrur bulutlarınn insafına mı kalmıştı?

Efendim, köle olmak o denli yüksek eşikli bir arzudur ki
bunun tek panzehri Sahibenin huzurunda var olabilmektir.
Bu kulunuz ise daha hayatında hiç kimsenin kölesi olmadı;
susuzluğu o kadar büyük.

14

Yazısının çıktığı günün sabahı midesinde bir ağrı ve heyecanla uyandı Mine. Genelde yazılarının çıktığı sabah içinde bir heyecanla uyanırdı. Alacağı tepkileri merak ederdi. Bu sefer biraz daha farklıydı. O yazdığı yazı bazı kişiler için farklı anlamlar taşıyabilirdi. Ona deli gibi hizmet etmek isteyen bir köle adayı vardı. Hem de tanıdığı biriydi. Yazdığı bu yazı ile kadın egemenliğini savunuyordu ve kendi için sahibeliği de olumluyordu bir şekilde. Diğer taraftan büyük ihtimalle Fuat da bu yazıyı okuyacaktı. Belki de dün geceden okumuştu ve Mine'nin ruh halini görmüştü. Geri adım atmaya bir niyeti olmadığını anlamış olmalıydı artık. Gözü korkmuş olmalıydı. Fuat gibi karşısındaki kadının dediğini yapmayı zayıflık olarak gören biri için zor bir yüzleşmeydi Mine'nin yazısı.

Yataktan kalkmadan telefonunu karıştırdı. Bir mesaj gelmemişti. Sosyal medyada yazısına gelen tepkiler güzeldi. Erkekler gayet esprili bir dille, onun kölesi olacaklarsa seve seve kabul edeceklerini söylüyordu. Hoşuna gitti bu cümleler. Fuat'tan şimdiye kadar bir ses çıkmaması endişelendirdi onu. Şimdiden bir hareket, bir ses beklemiyordu ama yine de insan ister istemez düşünüyordu. Büyük ihtimal Fuat alkol ile uyku ilaçlarıyla kendini uyuşturuyor, zamanını geçiriyordu. Hele o annesi ile konuşmuşsa işler biraz daha çetrefil bir hal almış olabilirdi. Doğru adımı atacak olsa bile annesiyle karşılaşmasından sonra Fuat kendi kabuğuna çekilmiş bile olabilirdi.

Yataktan kalkarak hazırlıklarını tamamladı ve doğruca kahvaltıya indi. Hızla kahvaltısını yapıp odasına çıkıp maillerine bakmak istiyordu. Burada erken yatıp, erken kalkıyordu. Doğanın o sessiz dinginliği iyi gelmişti ona.

Akşam çektiği fotoğraf ve aldığı notları bilgisayarına geçirmişti ve yatana kadar mail yolladığı kölesi olmak isteyen gizemli kişiden bir cevap almamıştı. Belki de Mine'den o kadar erken bir cevap beklemiyordu.

Bir heyecanla bilgisayarının başına geçtiği zaman itaatkârdan gece saat iki sularında atılmış bir mail gördü.

Gönlü de kendisi gibi yüce Kraliçem,

Sizden ileti alma onuru bana kendimi ayrıcalıklı ve özel hissettirdi. Bir zerre bile olsa size bir gün kölelik yapabilme ihtimalimin olduğu öğrenmek bu kulunuzun mutluluktan dilinin tutulmasına sebep oldu. Çok teşekkür ederim, Efendim.

Bu amade kulunuzu aslında tanıyorsunuz, efendim. Ne yazık ki sizin karşınızda köle, kapınızda köpeğiniz olma arzumu size açamadım yıllarca; sizin tarafınızdan her tür aşağılanmayı ve cezayı hak ediyorum, Efendim. Fakat eğer siz köleliğimi kabul ederseniz hayatımda ilk ve tek olarak size sonsuz bir sadakatle hizmet edeceğimden emin olabilirsiniz. Efendim, köle olmak o denli yüksek eşikli bir arzudur ki bunun tek panzehri Sahibenin huzurunda var olabilmektir. Bu kulunuz ise daha hayatında hiç kimsenin kölesi olmadı; susuzluğu o kadar büyük.

Efendim, kölelik ritüellerinde maskeye gereksinim pek hoş karşılanmaz. Fakat bana bu lütfunuzla büyüklüğünüzü bir kez daha gösteriyorsunuz Kraliçem. Yüzümde bir maskeyle size hünerlerimi sunmak isterim Efendim. Size hiç uzak değilim, yakınınızdayım ama bir o kadar da uzaktayım sizin sahibeliğinizden mahrum.

Her daim emrinize amade olduğumu arz eder, en ufak bir arzunuzu ilahi bir emir telakki edeceğimi vurgulamak isterim, Efendim.

Mail iyice kafasını karıştırmıştı. Fakat bu mektupta da yakınında olduğunu itiraf ediyordu ama kim olduğuna dair pek de ipucu vermiyordu. En emin yol bu gizemli kişi ile buluşmaktı. Kendisi için güvenli bir yerde, yanında da güvendiği biri olacak şekilde bir randevu ayarlamalı idi.

"Bu güvenli kişi kim olacaktı?"

Tam bunu düşünürken aklına başka bir fikir geldi. Mine’nin şüphelendiği üç kişi vardı. Bu kişilere ayrı ayrı telefon açıp, böyle bir buluşma için yardım isteyebilirdi. Bu olaydan bahsettiği zaman aldığı tepkiden bu gizli itaatkârın kim olduğunu tahmin edebilirdi. İskender, Özgür ve Metin’in gelirim deyip gelmemeleri olasılığını da göz önünde tutuyordu. Zaten amacı onları getirmek değil, verdikleri tepkiden hangisinin gizli köle olduğunu çıkarmaktı. Özgür ve İskender ile konuşurdu da Metin’le pek samimiyeti yoktu, bunu nasıl yapacağından emin değildi. Bunları düşünürken telefon çaldı arayan Özgür’dü.

“ Özgürcüğüm, merhaba. ”

“Nasılsın Mine? Her şey yolunda mı? Sana bir haberim olacak.”

“İyiyim ben. Bugün Pazar. Kazı ekibinin serbest günü ben de keyfime bakıp, topladığım bilgileri derliyordum. Benim de bir diyeceğim var ama önce sen söyle.”

“Aslında canını sıkmayı istemem. Kararsız kaldım ama sana haber vermesem de olmazdı.”

“Aaa, çatlatma adamı! Ne oldu?”

“Fuat, Rana ile görüşecekmiş. Salı günü ofisine ziyarete gidecekmiş.”

Fuat’ın adını duyar duymaz kalp atışları hızlanan Mine, bu habere bozulmuştu. Fakat bu gerginliğini olabildiğince gizlemeye çalışarak ama bir yandan da merak ederek sordu.

“Nereden öğrendin bunu? Hem bana da kadının davet ettiğini, belki gidebileceğini söylemişti.”

Kadınlar sevgilileriyle kavga da etseler, aralarında büyük inatlaşmalar da olsa dışarıya durumun kontrolleri altında olduğunu göstermek isterler. Mine de bunu yapıyordu. Aslında bir bakıma da böyle bir ihtimalden haberi vardı. Hem istemiyordu hem de bir yandan da o kadınla görüşürse kendi değerini daha iyi anlayacağını, koşa koşa ona geleceğini biliyordu. Mine’ye göre yakınlaşmaları bile imkânsızdı ama hoşlanmıyordu o kadının varlığından. Öyle de acımasız ve tahammülsüzdü işte hayattaki bazı kadınlara.

“Rana Hanım’ın sekreteri benim arkadaşım. Salı günü görüşecektik, benden aldığı kitapları geri verecekti ama Rana Hanım’ın misafiri geliyor diye işinin uzayabileceğini söyledi. Ben de bu kadar önemli mi, diye sordum. Fuat Adalıoğlu diye biri dedi. En kalitelisinden şarap ve yemişler

aldırmış. Kız önce buyur edip servis yapıp sonra yalnız bırakacakmış. Rana Hanım öyle tembih etmiş.”

“Hah! En kalite şaraptan da çok anlardı. Hep ortalama şaraplar alır, pahalı şarap içmeyi müsriflik olarak görür o.”

“Ne oldu? Sinirlendin mi?”

“Yok canım. Kadının planına sinir oldum biraz.”

“Ne var canım? Misafirini en iyi şekilde ağırlamak isteyemez mi?”

“Fuat bu tip şeylere pek meraklı biri değil. Yanlış tanıyor tabii kadın. Bunlarla gözünü boyayabileceğini sanıyor. Bir kere o, kadında detaylara bakar. Gösterişle, birkaç şarapla, yemişle etkileyemez. Bir kere, elleri kötü kadının.”

“Tamam, canım, amma laf ettin. Bu kadar takacağını tahmin etmemiştim.”

“Takmadım, hoşlanmadım sadece. Ayrıca o kadını önceden beri sevmezdim. Tepkim normal.”

“Eee, sen bana ne diyecektin?”

Bir an ne söyleyeceğini unutmuş bir halde olan Mine tekrar kafasını kurcalayan gizemli köle meselesine döndü. Kısa bir duraksamadan sonra. Kafasında sözlerini toparladı.

“Ben bir süredir bazı esrarengiz mektuplar alıyorum.”

Özgür kendini tutamayarak,

“Esrarengiz mi?” diye sordu.

“Kimliğini bilmediğim bir kişi var ve kölem olmak istiyormuş. Böyle esrarengiz mektuplar ama korkulacak bir şey yok. Adam hizmet etmek istiyor yalnızca.”

“ilahi Mine, ben senelerdir hizmet edeyim diyorum. Elin adamı gizliden mektuplar yollayınca mı önemsiyorsun?”

“Of Özgür, dalga geçme. Bu öyle bir şey değil, bildiğin kölelik-sahibelik ilişkisi, istersem adamı bağlayabilirim. O benim karşımda dört ayak üstünde hazır duracak ve ben her istediğimi yaptıracağım, böyle bir şey.”

“Nereden buluyorsun böyle tipleri? Bir kişi böyle bir şeyi kendine neden yaptırmak istesin ki?”

“Böyle kişiler var. internetten bakıyordum, neler var neler..”

“Peki, senin istediğin ne?”

“Tam olarak bilmiyorum ama gönlümü okşuyor ve merak ediyorum. Ben meraklıyımdır böyle şeylere."

“Bilmez miyim? Son sevgilin de başka şekilde garip zaten.”

“Bu sevgili falan değil. Hizmetkâr.”

Mine Özgür'e bu kişiyi aslında tanıyor olabileceğini söyleyip söylememe de kararsız kalmıştı. Bu kişinin Özgür de olabileceğini düşünmüştü ve şimdi eğer öyleyse onu korkutmak istemiyordu.

“Hizmetkârsa ne yapacak. Eve gelip, çamaşır, bulaşık, ütü falan mı yapacak?”

“Aslında kölelerin birçoğu böyle işler yapıyor. Nereden bildin?”

“Hizmetkâr diyorsun. Ne deseydim yani?”

Mine bu cevaba kendi kendine güldü. İzlediği bir videoda sahibe dört ayak üzerinde durmuş, tasmalı erkek kölesinden kahvaltı hazırlamasını istiyordu. Köle tüm gayretiyle kahvaltıyı hazırlıyor, arada yavaşladığı zaman sahibe kölesini azarlıyor, arada kalçasına sopayla vurarak cezalandırıyordu. Kendi kahvaltı ederken, dizinin dibinde olan kölesinin önüne biraz yemek atıyordu ve kölesi de ellerini kullanmadan köpek gibi yiyordu o attıklarını. Kahvaltı bitince ise sahibe elliye kadar sayıyordu. Bu sürede köle bulaşıkları yıkamak zorundaydı. Gerçekten ağır şartlarda hizmetçilik durumu söz konusuydu. En büyük ödül ise, sahibenin ayaklarına masaj yapabilmek, o ayakları öpebilmek idi. Bir köle ütü yaparken kat izi yaparsa, bir yeri iyi temizlemezse ceza alabiliyordu ya da ödülden mahrum kalıyordu.

“Gerçekten de Hizmetkârlar bunlar. Belli kuralları, akitleri oluyor. İtaat etmek görevleri ama bunu görev olduğu için değil kendi iradeleriyle büyük bir aşkla, arzuyla yapıyorlar. Hizmet etmek için para almıyorlar, hizmet etmek için hizmet ediyorlar.”

“Sen çok sevmişsin anlaşılan bu olayı.”

“ilgimi çekti biraz. Şimdi senden bu adamla buluşacağım zaman yakınımda olmanı istiyorum. Daha yere falan karar vermedim.”

“Peki, bunu o adam kabul eder mi?”

“Kabul etmek zorunda, köle olmak istemiyor mu? Her dediğimi yapmalı.”

“Ya gelmezse ya da bu dediğin kölelik kurallarına uymuyorsa?”

“Gelmezse şansını kaybeder. Kölelik kurallarında böyle bir şey var mı bilmiyorum. Bir yerlerden bakmam, öğrenmem lazım.”

“Sen ciddi ciddi bunları mı araştırıyorsun? Tamam, yardım edebilirim. Sen yanımda ol diyorsan. Bak, ben dayanamam gülerim, işini bozarım sonra. Sen iyice bir karar ver, araştır et ama lütfen işini de ihmal etme. Fuat’ı unutacağım diye saçma sapan olaylara da girme.”

“Aman, Özgür. Hemen nasihate bağladın. Hem benim Fuat’ı unutma gibi bir amacım yok. Gayet sakinim. Ne tam ayrıldık ne de birlikteyiz.”

“Ben söyleyeyim, dost tavsiyemi yapayım da.”

“İyi, tamam. Çok sıkıcısın ama...”

“Birinin sıkıcı olup, söylenmesi gerekenleri söylemesi gerekiyor.”

Mine telefonu kapadıktan sonra yatağa uzanıp düşünmeye başladı. Özgür’ün nasihatlerini, Fuat’ı ve o gizli kölesini. Özgür un konuşması çok doğal gelmişti ya da bu konularda aptalı mı oynuyordu acaba?

Köle adayının mektubuna bir daha baktı. Bu mektuplar uzun süredir ruhunu okşuyordu. Kendini eski çağlarda yaşayan bir kraliçe gibi hissediyordu. Belki de geçmişe olan merakı, tarihteki güçlü kadınları çok beğenmesi ve onlara öykünmesi bu gizli adamı uzaklaştırmasına engel oluyordu. Şimdi acaba ne yazması gerekiyordu? Bilmiyordu. Akşama kadar beklemeye karar verdi. Tahmin ettiği diğer kişiler İskender ve Metinle de konuşmak istedi. Gerçi İskender’i köle olarak düşünemiyordu. Kafasında İskender’i boynunda tasma, ayağında prangalar dört ayak üstüne çökmüş canlandırınca komik geldi. Hafifçe gülümsedi ve ona telefon açtı.

“İskender, nasılsın?”

“iyiyim, Mine. Senin nasıl gidiyor?”

“Ne olsun bugün ekibin boş günü, ben de takılıyorum.”

İskender’e telefon açmıştı ama şimdi gerisini getiremiyordu. Bu adamla Özgür’le konuştuğu gibi konuşamazdı. Ne isteyecek ya da soracaktı? Kızabilirdi ona ya da aramasından ve samimiyetinden tekrar birlikte olmak istediğini düşünebilirdi. Neyse ki hemen toparladı durumu.

“Sana ne sormak için aradım biliyor musun?”

“Ne?”

“Şu Metin, onu ne kadardır tanıyorsun? Daha doğrusu o önceden benle tanışmak istiyor muydu? Tamamen tesadüf mü oldu onun orada olması. Yoksa kendi mi istedi?”

“Bir şey mi oldu? Sana bir yamuk mu yaptı?”

“Yok, hayır ama bazı şeyleri merak ettim.”

“Aslında çok daha önce benim seni tanıdığımı öğrenince senle ilgili sorular sormuştu. Çok ilgilenmişti. O gün partide de, abi Mine’yi arayalım mı diye soran o olmuştu. Bunu sana söylemem doğru olmazdı. Şimdi sen özellikle sordun diye söylüyorum.”

“Teşekkür ederim, canım. Benim gizli bir hayranım var, acaba o mu dedim.”

“Senin bir sürü gizli hayranın vardır.”

“Yok, öyle değil, hayrandan daha fazla.”

“Ne oldu Fuat’la ayrıldınız mı tamamen?”

“Hayır, ara verdik diyelim.”

“Seni bilirim. Bir kere soğudun mu geri dönmezsin sen.”

“Soğumak değil ama buna ihtiyacım vardı. O eski yumuşak başlı ben değilim artık karşısındaki.”

“Özel bir planın var mı bugün?”

“Hayır yok. Biraz çalıştıktan sonra akşamüstü gezmeyi düşünüyorum.”

“Orada nerede gezeceksin? Ben lasos’tayım. Geleyim alayım seni, İzmir’e gidelim.”

“Bilmem ki. Sana zahmet olmasın.”

“Lafı mı olur? Benim için de iyi olur. Bastım mı iki saat sürmez oraya gelmem. Bu arada bugünkü yazını çok beğendim.”

“Teşekkürler, canım, iyi o zaman, gel. Bana da iyi gelir bu.”

Telefondan sonra biraz rahatlamıştı ve neşesi yerine gelmişti. Bugün ekip çalışması olmadığı için kafasındaki sorunları daha büyütecekti. İskender’i eskiden beri tanıdığı için onunla konuşmak iyi gelecekti. Bir de İzmir’in havası başkaydı. Günlerdir bu karasal bölgedeydi. Deniz görmek, hele Ege’yi görmek iyi gelecekti.

Gerçekten de İskender onu alıp İzmir'e götürdüğü zaman içindeki hafiflemeyi kendisi de fark etti. Burada insanın derdi bile olsa esen meltemle o sorunlar uçup gidiyordu sanki. Kordon'da rakı balık yaparlarken Mine İskender'e açılabildi. Aldığı mektuplardan bahsetti. Tahmin ettiği gibi İskender'in ilk tepkisi gülmek olmuştu.

"Ne yani şimdi dedektifçilik mi oynuyorsun kızım? Biri kandırmıştır seni. Sen de yemişsin."

"Ah, sana açılanda kabahat."

"Benim böyle alengirli şeylerle işim olmaz. Ben dosdoğru biriyim. Sana ilgim tükenmiş değil. O pısırık, kendini beğenmiş Fuat'la olduğunda çok kızmıştım ama artık sen de anladın herifin ne mal olduğunu."

"Hâlâ tam bitmiş değil. Ben ona ne kadar teslimiyetçi olabildiğimi gösterdim, artık sıra onda."

"Ah keşke bana da birazcık teslimiyetçi olsaydın."

"Senle durum farklıydı. Onun ise özgüveni için buna ihtiyacı vardı. İçine kapalı biriydi ve ben teslimiyetçi davranarak onu açtım. Önce bana ve kendine güvenmesi gerekiyordu. Yalnız artık ben de ondan bu teslimiyeti istiyorum. Her şey karşılıklı."

"Ne kadar hesapçıymışsın."

"Öyle değil mi ama? Bunu sen öğretmiştin."

Bu cevap karşısında İskender'in söyleyecek sözü olamadı. Hemen konuyu değiştirip Metine geldi.

"Sen Metin'den mi şüpheleniyorsun mektuplar konusunda? Bana sorduğuna göre... "

"Bilemiyorum. Daha sonra bana oldukça ilgi gösterdi. Aynca bu mektupları yazan kişi beni tanıyormuş ve nerede olduğumu da biliyormuş."

"Aman benden şüphelenme de! Hiç uğraşamam, tarzım değil öyle şeyler. Sen ofisten birilerini düşün."

"Ofis de olabilir evet."

"Metin nerede antin kuntin iş var, bulur."

"Ne yapmamı önerirsin?"

"Biraz Metin'le konuşursan niyetini anlarsın herhalde. Hemen senin şu gizli köleyle buluşma. Sonuçta ne çıkacağını tam bilemezsin. O zamana

kadar düşün, hazırlık yap.”

“Haklısın, ben gizli köle adayımla biraz yazışayım. Facebook’tan da Metin’le biraz sohbet edeyim, anlarım belki niyetini.”

İskender yüzünde büyük bir gülümsemeyle,

“Eninde sonunda tüm erkeklerin niyeti aynıdır. Bunu biliyor olman lazımdı.”

“Aman İskender!”

Mine de gülüyordu. Aslında meseleleri o kadar da ciddiye almazdı. Hayatı oyun gibi görürdü genelde ama bazen kaptırıyordu işte. İzmir’den Manisa’ya döndüğünde daha rahatlamıştı. Kararsızlıkları ve tutuklukları gitmişti. Hemen gizli köle adayına birkaç soru sordu.

“Madem kölem olmak istiyorsun, her şeye hazır mısın? Her kölenin mazoşist olmadığını biliyorum. Kadın egemenliğine ve özellikle benim egemenliğime inanıyorsun sanırım. Peki, senin tercihin, hayalin ne?”

Soruyu yolladıktan sonra Facebook’tan Metin’e yazdı.

“Bugün İskender ile görüştük. Beraber İzmir’e gittik sana selamı var.” Metin’den yanıt gecikmedi.

“Teşekkürler... Beni istemedin, İskender gelmiş.”

“O daha yakındı. Hem eski dostum o. Bazı şeylere canım sıkılmıştı, yakındaydı. İzmir’e gittik.”

“Benim de İzmir’de kısa bir işim var. Erteliyordum devamlı. Seni görmek için o işle ilgilenebilirim bak.”

“Çok naziksin. Benim için planlarını bozma. Zaten bir iki güne döneceğim.”

“Tamam, daha iyi ya. Ben gelirim İzmir’e işimi hallederim. Sonra seni de alırım ve beraber döneriz İstanbul’a. Ben de üşenip duruyordum, bana motivasyon olursun.”

“Bir taşla iki kuş diyorsun. Olabilir aslında. Yarın ya da Salı sabahı biter işim.”

“Tamam, harika.”

“Ben yarın İzmir’e geçerim.”

“Peki, senin işin yok mu? Hemen nasıl geleceksin?”

“Ben serbest çalışıyorum, planımı yapıyorum. Hem senin için birkaç değişiklik yapmaya değer.”

Metin’in bu tavn Mine’nin hoşuna gitmişti. Nazik ve centilmendi, işi ve beğendiği kadının dengesini iyi kuruyordu. Ayrıca otobüsle yolculuk yapmaktan kurtulmuştu. İstanbul’dan kaçmıştı, aslında isterse hemen dönmeyebilirdi ki en baştaki planı da böyleydi. Fakat aldığı o mektup, onun sahibini merak etmesi, Fuat’ın o kadınla buluşacak olması kısa bir süre de olsa İstanbul’da olmasını gerektiriyordu. Doğrusu Fuat’ın o kadınla buluşmasına engel olamazdı. Ne yapacaktı? Gidip Fuat’a o kadına gitme mi diyecekti? Böyle yaparak kendisini rezil ederdi ancak. Bir şekilde İstanbul’da olduğunu ona belli edebilirdi. Sosyal medyaya nerede olduğunu yazarsa Fuat’ın bunu göreceğine emindi. Onu dışarıdan takip ediyordu. Bir keresinde yazdığı bir şeyle ilgili kıskançlık yapmıştı. O zaman Fuat’ın onu bir süredir Twitter’dan gizlice takip ettiğini anlamıştı.

“Arada sana bakıyorum işte,” diye hemen savunmaya geçmişti Fuat. Sonra da “O adama neden öyle yazdın? Çabuk sil o yazdıklarını,” diye arıza çıkarmıştı. Ertesi gün bazı yerlerden fotoğraflar paylaşmaya karar verip biraz rakının da etkisiyle erkenden yattı.

Sabah alarmının çalmasıyla uyandığında içinde garip bir his vardı. Sanki o gün önemli bir şey olacakmış gibi hissediyordu ama bunun ne olduğunu bilmiyordu.

Gördükleri, yaşadıkları bir rüya mıydı?
Yoksa gerçek miydi?
Orada daha fazla kalamadı.
Bir hızla kalktı ve merdivenlere yöneldi.
Aslında hayattaki en iyi bildiği sığınak yıkılmıştı,
kendini güçsüz hissediyordu.

15

Kapı zilinin çalmasıyla aceleyle evde unuttuğu bir şey olup olmadığını telaşla kontrol eden Fuat kapıya doğru koştu, artık çıkmaya hazırdı. Uzun süredir evden bu kadar saat uzakta olmayacaktı. Telaşı bu yüzdendi. Bir o tarafa bir bu tarafa koşturuyordu. Annesinin emektar şoförleri İsmail'i göndermesi bir bakıma iyi olmuştu. Yoksa oraya gitmeyi gözü hiç kesmiyordu. Pek gitmek istemiyordu. Madem gidecekti bundan keyif alması gerekiyordu. İsmail, çocukluğundan beri onlarda çalışırdı. Annesinden ve amcasından başka babasını en iyi o hatırlardı. Annesi arada özlemle rahmetli eşinden söz ederdi ama amcası pek konuşmazdı, en iyi anılar hep şoför İsmail'deydi. Fuat babasına dair az şey hatırladığı için onu tanıyan kişilerden hep onu anlatmalarını isterdi. Tam da ona destek olacağı çağlarda babasının olmamasının sıkıntısını pek çok kez yaşamıştı Fuat. Babası hep onun eksik yarısıydı.

İsmail'i ses tonunu değiştirerek,

"Günaydın, İsmail. Nasılsın?" diye selamladı.

"iyiyim, beyim. Sizi sormalı."

"Fena değil. Anneme yardımcı olmaya çalışıyorum işte. Yolumuz uzun."

Çiftlik evi Çatalca’daydı. Zamanında orada bir sürü çiftlik hayvanı ve babası Saadettin Bey’in çok sevdiği atları varmış. Babası öldükten sonra pek çiftliğe gidilmeyeceği için tüm hayvanlar satılmış. Çiftlik de böylelikle uzun zamandır boş kalmış.

İsmail arka kapıyı açıyordu ki Fuat öne oturmayı tercih etti. Araba yıllar öncesinden bir Mercedes idi. Selma Hanım zaten pek bir yere gitmiyordu ve ona yetiyordu. Fuat da pek bir yere gitmezdi. Gideceği yerlere genelde ya taksiyle ya da yürüyerek giderdi. Bir ara Mine Fuat'tan araba almasını ve beraber şehir dışında birkaç günlük yolculuğa çıkmayı istediyse de Fuat bunu kabul etmemişti. Ne gerek vardı. En son evlenmeden önce araba kullanmıştı. Pek anlamazdı bu işlerden. Mine’ye göre ise bir erkeğin arabası olmalı ve onu iyi kullanabilmeliydi. Tabii o araba ve erkek onun hizmetinde olmalıydı. Bunlar da erkeğin işlevselliğinin bir parçasıydı. İyi araba kullanmak ve hız erkeksi geliyordu Mine’ye. Genelde geçmişteki tüm sevgililerinin arabaları ya da motorları olmuştu. Fuat bu sevgililer arasında tek böyle aristokrat geçinip, araba kullanmayanı idi. Arabaya bindikleri zaman Fuat’ın aklına bundan aylar evvel Mine ile bir yere gitme hayali ve kurduğu fantezi geldi. Her ne kadar Mine’ye hayır diyorsa da aslında beraber bir yerlere gitmek istiyordu, hatta bu arabayla gittiklerini bile hayal etmişti.

Mine mini eteği ile araba kullanıyordu. Fuat ön koltukta onun yanında otururken bacaklarına dokunmaya başlıyor, Mine ise hiç bozuntuya vermeden araba kullanmaya devam ederek bacaklarını hafif aralıyor. Fuat Mine’nin aralanmış bacaklarından biraz yukarı doğru çıkarken Mine’nin sıcaklığını ve hafif ıslaklığını hissetmeye başlıyor. Mine’nin içine hiçbir şey giymemiş olduğunu fark ediyor. Yumuşak, kaygan dudaklarını parmağıyla aralarken Mine hafiften inlemeye başlıyor. Yüzüne ayrı bir güzellik gelip dudaklarını aralıyor. Fısıltıyı andırır bir ses tonuyla,

“Daha fazla... daha sert...” diye mırıldanıyor.

Fuat bacaklarının arasındaki kutsal bölgede hizmetlerini sürdürmeye devam ediyor. Klitorisini buluyor, dokunduğu zaman biraz daha yüksek bir sesle inliyor Mine ve biraz gaza basıyor. Fuat bu zevk noktasını uyarmaya devam ediyor, bir yandan da parmağı minik deliğinde keşiflerde bulunuyor. İyice tahrik olduğu için, sıvıları arkadaki deliğine kadar, hatta koltuğa kadar akmış vaziyette. Fuat o sıvılara dilini değdirmek için büyük bir dürtü duyuyor. Klitoristen, arkasındaki daha mahrem deliğe kadar her tarafını

yalamak istiyor. Fuat başını Mine'nin bacaklarının arasına götürürken ondan bir emir alıyor:

"Getir beni"

Oldukça kızışmış bir vaziyette Mine, buna rağmen araba kullanmaya devam ediyor. Şehirlerarası bir yoldalar ve yol boş sayılır. Fuat başını eğip ateş gibi yanan kadınlığına yaklaştığında kaderlerini Mine'nin eline teslim etmiş; tek düşündüğü mis gibi kokan bacak arasında kalmak ve bal kutusunu emmek. Sırtına hafiften dışarıdan gelen rüzgârın esintisi geliyor, belli bir hızda gittiklerini sadece bundan anlayabiliyor Fuat. Bir kaza geçirseler kendisi Mine'nin bacaklarının arasında bulunacak. Kimine göre ne acınası bir durum olacaktır bu. Ama tutku insanın gözünü kör ediyor. Mine bir elini Fuat'ın ensesine götürüyor, hafif kendine doğru bastırıyor. Fuat hafif bir dönüş hissediyor ve birden motor duruyor. Nerede olduklarını bilmiyor. Mine'yi zevke getirme görevine devam ediyor. Artık Mine'nin iki eli de Fuat'ın üzerinde ve sağ bacağını yukarı kaldırmış, eteği iyice sıyrılmış vaziyette. Fuat arada geçen kamyonların sesini ve sarsıntısını duyuyor ama büyük bir aşkla sevgilisini mutlu etmeye, zirveye çıkarmaya çalışıyor. Mine iyice kendinden geçmiş bir ses tonuyla,

"Hadi daha fazla bastır, daha sert, geleceğim..."diye inliyor.

Fuat da en az Mine kadar heyecanlı, diliyle taptığı kadını zevke getirecek ve Mine kasılmalarla, inlemelerle resmen alev saçarak geliyor. Gelmeden önce Fuat'ı içine çeken ufak deliği şimdi gevşemiş, akmış. Fuat doğrulduğu zaman yüzü Minemin sıvılarıyla ıslak ve mutluluk sarhoşu, önce sevgilisinin yüzüne bakıyor. Mine'nin yüzünde rahatlamış bir ifade var. Güçlü olduğunu bildiği kadar bu gücü uhrevi bir havayla tamamlayan bir yüz var karşısında. Tanrım, bu nasıl mümkün olabilir! Sonra etrafına baktığı zaman yandaki ağaçları, uzaktaki tarlaları görüyor; yaprakların hışırtısını duyuyor. Mine motoru çalıştırırken,

"Aferin, iyi iş çıkardın. Hadi şimdi devamını getirelim, ödüllendireyim seni, " diyor muzır bir ifadeyle.

Fuat orada eriyor, bilmedikleri bir yerde sevişeceklerini biliyor, bu dünyanın en mutlu insanı olması için yeter.

Bir korna sesi ve frenle daldığı bu hayallerden uyandı Fuat.

"Bak şu terbiyesize!" diye söylendi İsmail. Otoyola giriyorlardı, bir araba aniden önlerine geçmişti. İsmail onun yüzünden frene ve kornaya asılmıştı.

Fuat’a dönerek, “Her geçen gün İstanbul trafiği içinden çıkılmaz bir hal alıyor, beyim. Bir de bunun gibilere ehliyet veriyorlar. ”

“Haklısınız, İsmail Efendi. Gerçi ben pek trafiğe çıkmadığımdan farkında olmuyorum. Gittiğim yerler sınırlı. Sahil yolunu geçmiyorum.”

“Aslında en iyisini yapıyorsunuz. Bu İstanbul trafiği insanı çıldırtır. Anneniz eskiden daha çok gezerdi, şimdi pek çıkmıyoruz biz de.”

“Annemin gittiği belli yerler var. Ne kadar gezme denirse ona da.”

“Siz çocukken, babanızdan sonra çok gezerdi, siz hatırlamazsınız, okuldaydınız.”

Fuat biraz huysuz bir şekilde,

“Ona bir şey diyemeyeceğim. Bu trafik daha ne kadar devam eder?” diye sordu.

“Birazdan açılır, daha yeni yola girdik, şehir dışına doğru açılacak. Buraya gelmeyeli benim de seneler oldu.”

“En son ne zaman geldiniz?”

“Birkaç sene önce anneniz birkaç koli, bir sandık ve eski ufak tefek bazı eşyalar vermişti evin tavan arasına kaldırayım diye.”

“Bana bundan hiç söz etmemişti.”

“Benim de bir sabah önüme yığdı gidecek şeyleri. O sandık kıymetli bir şeye benziyordu, neden o eve götürmemi istemişti anlamadım.”

“Neler varmış sandıkta?”

“Bilmiyorum, beyim. Hem benim bunu sorgulamak neyime. Büyük bir sandık değildi, içinde kâğıtlar vardı sanki. Kapağının kenarında sıkışmış bir fotoğraf vardı.”

“Eski belgeleri, fotoğrafları bana verecekti annem. Öyle konuşmuştuk.”

“Bilmiyorum beyim ama çiftlikteki tavan arasında çok eskiden kalmış bir sürü fotoğraf vardı. Ta babanız zamanından kalma onlar.”

“Bunları merak ettim işte. Annemin de alacağı olsun. Tüm bunları benden neden saklamış?”

“Aman benden öğrenmiş olmayın. Bilmiyordum annenizin sakladığını. Aslında orada babanızın ilgi alanı şeyler var. Babanız atları çok severdi, her bir atının bir sürü fotoğrafını çekmişti, aşı tarihlerine kadar her bir bilgisini

düzenli yazardı. Anneniz ise bunlardan hoşlanmazdı. Hep atlarla ilgileniyor derdi. Bundan size söylememiştir.”

“Merak etme söylemem anneme senden duyduğumu ama bana bunu yapmaması lazımdı. Babamla ilgili her şeyi merak ediyorum. Bunları bilmek benim hakkım. Babamdan kalan böyle fotoğraflar, hatıralar bana onu tanıtıyor.”

“Madem çok kıymetli sizin için bu hatıralar size babanızla geçen bir maceramızı anlatayım,” diye girizgâhını yapıp anlatmaya başladı İsmail. Yol boyunca anlattı durdu. Böyle geçmişe gitmek, babasının anılarını dinlemek iyi gelmişti Fuat’a, şimdi o sandığı daha da merak ediyordu. Annesinden babasının bu yönlerini duyamıyordu. Selma Hanım kocası Saadettin Bey’le ilgili bir şey anlatırken sürekli Fuat’a yönelik bir nasihate bağlardı, bu da sıkıcılaştırıyordu durumu. İsmail’in anlattıklarında ise babasının bir erkek olarak portresini görebiliyordu. Kırk üç yaşına gelmiş olmasına rağmen bu baba açlığı bitmiyordu. Hatta babasıyla ilgili yeni şeyler keşfetmek ona garip bir mutluluk aynı zamanda hüzün veriyordu.

“Keşke daha yaşasaydı, keşke en azından ilk gençlik yıllarımda hayatta olsaydı ve örnek olsaydı.” Bu Fuat’ın hep içinden geçirdiği bir dilekti, bunu Mine hatta annesi bile bilmezdi. Annesini üzmemek, yetersiz hissettirmemek için bu konudaki eksikliğinden kimseyi haberdar etmezdi.

Çiftliğe yaklaşmışlardı, anayoldan ayrıldılar. Çatalca merkezi geçtikten sonra İzzettin Köyüne gidiyorlardı. Çatalca'nın bu bölgesinde eskiden Tatarlar yaşarmış ve at yetiştirirlermiş. Saadettin Bey de en çok bu sebeple burayı tercih etmiş. Etrafta tarlalar, ağaçlar, uzak aralıklarla çiftlikler ve yeni yapılmış bazı lüks evler vardı. Fakat gittikleri bozuk bir yoldu. Eskiden daha ıssızmış çevre, şimdi şehrin büyümesiyle etrafındaki yapılar da çoğalmış. Yine de her şeyden uzaktaydı bu yer. Çiftliğin girişinde “Adalıoğlu Çiftliği” yazıyordu. Civardaki birçok çiftlikte olduğu gibi isim koca harflerle kapıya yazılmıştı ama zamanla o kadar bakımsız kalmıştı ki zar zor okunuyordu. İsmail arabadan inip giriş kapısını açtı ve arabayla çiftliğe girdiler. Ağaçlar arasında toprak üzerinde iri taşlarla kaplı parke yoldan geçip büyük bir meydana geldiler. İsmail kontağı kapatıp Fuat’a dönerek,

“işte geldik. Hatırladınız mı burayı?” diye sordu.

Fuat çocukluğunda geldiği bu yeri hatırlamaya çalışıyordu. O zamanlar çocuk diye her şeyi büyük hatırladığını düşünüyordu ama gerçekten de

büyük bir çiftlik olduğunu görüyordu.

“Burası ne kadar da büyükmüş, tam bir inziva yeri. Çocukken her şey insana büyük gelir ama burası gerçekten de büyükmüş.”

“Öyledir, beyim. Babanız varken şu ahırlarda ne atlar vardı. Babanız hastalandığında binemese bile uzaktan izlerdi atlarını. Kendisi ölür ölmez anneniz, kim bakacak onlara diye sattı. Zamanla diğer hayvanlar da satıldı. Eskiden şurada bir gölet vardı, içinde ördekler, kazlar...”

“Annem pek hayvan sevmez. Hatırladığım kadarıyla babam seviyordu. Ben de ne zaman hayvanlara yaklaşsam evde kavga çıkardı, istemezdi annem.”

“Aslında babanız yaşasaydı burası böyle olmazdı. Size ata binmeyi öğretecekti. Anneniz o kadar itiraz etti ki babanız da biraz büyümenizi beklemeyi tercih etti ama ömrü yetmedi.”

“Bunu hatırlamıyorum. Sanırım kendi aralarındaki bir tartışma olmuş.”

“Siz çok küçüktünüz ama biz bile biliyorduk aradaki kavgayı.”

“Neyse şimdi annem Semih’e bana karıştığı gibi karışmıyor ama eve köpek alınsın da istemiyor. Biraz da çocuğun hayvan merakını gidersin diye burayı önerdi.”

“Evet, küçük bey hayvanlara çok düşkün. İsteyen torun olunca anneniz dayanamadı anlaşılan.”

“Bence de evde hayvan olmaz ama burada olur. Hadi İsmail gezelim.”

Üç katlı yarı taş yarı ahşap ev tüm araziyi görüyordu. Hemen yakınında bir çardak ve bir taş fırın vardı. Çardağın yakınlarında eskiden bir yapay gölet varmış, hâlâ üzerinde duran iyice eskimiş minik bir köprü bunu belli ediyordu. Gölet ve çardağın karşı tarafında evin diğer yanında, biraz ileride ahırlar vardı. Önünde de at binmek için geniş boş bir arazi. Henüz yaz başı olduğu için etraf yemyeşildi. Eve doğru yaklaştılar. Girişte üç basamaklı ahşap bir merdivenle çıkılan bir veranda vardı. Verandalı evleri Mine’nin çok sevdiğini hatırladı o an Fuat. Bir süre veranda da durup geniş bahçeye baktı. Aslında içindeki zincirleri kırıp Mine’yi mutlu etmek istiyordu.

İçeri girdiler, ev uzun süredir kapalı kalmaktan oldukça havasızdı. Yazlık evlere özgü bir ahşap kokusu ve hafif serin bir hava hissediliyordu. İçeri ışık ve hava gelsin diye perdeleri ve pencereleri açtılar, ilk katta genişçe şömineli bir salon, oturma odası, mutfak, banyo ile alt ve üst katlara giden

merdivenler vardı. Alt kat boş bir bodrumdu ve rutubet kokuyordu. Üst katlarda bir sürü oda ve banyolar vardı. Fuat'ın en çok merak ettiği sandığın ve hatıraların olduğu çatı katıydı. Çatı katına çıktığı zaman toz ve örümcek ağları arasında bambaşka bir diyar buldu. Alt katların soğukluğundan burada eser yoktu. Bir sürü eski mobilya vardı içeride. Hayal meyal babasının kullandığını hatırladığı büyük çalışma masası, onun koltuğu aynalı iki dolap, bir tane sallanan sandalye, eski bavullar ve o sandık; hepsi çatı katındaydı. Tam orada kendini geçmişin tozlu anıları arasına gömecekti ki İsmail geldi.

"Beyim ev için adamlar geldi. Adamlarla evde nelerin yapılacağını görüşecektiniz."

Fuat asıl hangi iş için gelmiş olduğunu hatırlayarak,

"Ah evet, bana neler yapacaklarını anlatacaklardı," dedi.

Dolapları, sandıkları karıştırma işini biraz ertelemek zorunda kaldı. Adamlarla görüşmeyi kısa tutup bir an önce çatı katına çıkmak istiyordu. Normalde masraf olur diye birçok şeye itiraz eden Fuat, bu evle ilgili yapılacak tadilatlara itiraz edemedi. Hem ev eskimişti, ihtiyacı vardı. Hem de itiraz karşısında adamların onu ikna etmeye çalışacağı vakitte yukarıda daha çok zaman geçirebilirdi. Her şeyi kabul etti bir tek hesapta ve ödemede pazarlık yaptı biraz. Ayrıca evle ilgilenmesi için bir kâhya da tutmuştu artık.

Bahçeyle ilgilenecek, ustaları karşılayacak ve ileride onlar yokken alacakları hayvanlara bakacaktı. Tüm bunları iki saatte halletmişti ve şimdi yukarıda geçmişi kurcalamak için bolca vakti kalmıştı.

ilk başta babasının büyük ceviz masasının başına geçti. Bunu oturduğu eve aldırmalıydı belki de. Özel bir işçilikle yapılmıştı. Çekmecelerini açtı, bir şey bulamadı, büyük ihtimal buraya taşınırken içindekiler hemen yerlerde duran kolilere kaldırılmıştı. Bir tek en üst çekmecede tüm ailenin bir fotoğrafı vardı. O fotoğraftan kendisinde, kız kardeşinde ve annesinin evinde de vardı. Dolapların içinde de bir şey yoktu. Bir koltuğa oturup etrafta duran kolileri kendine yaklaştırdı. Teker teker hepsini incelemeye başladı. Bir koli sadece atlarıyla ilgiliydi, bir başka kolide aile büyükleri vardı. Birkaç kolide dosyalanmış şirket içi yazışmalar, alınmış diplomalar, teşekkür belgeleri, bazı artık hiç gerek duyulmayacak evraklar, makbuzlar vardı. Bunların arasına saklanmış kara kaplı büyükçe bir defter buldu.

Sayfalarını çevirmeye başlayınca bunun babasının notlarını tuttuğu bir tür günlük olduğunu anladı.

Kız kardeşinin ve onun doğum günleri, evlilik yıl dönümleri ve başka özel günler işaretlenmişti günlüğün girişindeki ufak takvimde. Kısa notlar vardı daha çok. Şirketle ilgili bazı hayalleri de vardı, bahçedeki çardağın çizimi de vardı. Bazı sayfalara “Bugün çok mutluyum,” diye başlayıp o gün onu mutlu eden olayları yazıyordu. Bu olay bazen Fuat'ın aldığı güzel bir not ya da kız kardeşinin ilk adımları ya da kelimesi idi. Annesiyle ilgili daha çok ilk sayfalarda bazı yazılar vardı. Onlarda da annesinin ailesinin kökenleri, evlilikten sonra ortak olmuş mallar ve birleşmiş şirketlerle ilgili bilgiler vardı. Bir sayfada ise şunlar yazıyordu:

"Selmayı çok sevmiştim ama artık bu kaprislerinden ve özentilerinden çok sıkıldım, çok yoruldum. Oğlumuz adına tek başına nasıl karar verebilir?”

El yazısının altında bir telefon ve adres vardı. Babası çeşitli hayal kırıklıklarını, üzüntülerini, kızgınlıklarını da tarih atarak yazmıştı. Hastalanmadan kısa bir süre önce bir not düşmüştü:

Meğer her şey bir yalanmış.

Daha sonraki sayfada Fuat’a göre hastalanmadan bir gün önce ise gayrimenkuller, bankadaki hesaplar, şirketin hisselerinin annesi ile bölüştürülme notları vardı. Demek ki babası bir mal ayrımı yapmıştı. Hatta hangi gün, kim hangi sırayla çocukları görecek? Nerede okuyacaklar? Kime nereyi bırakmak istediğinin notları vardı. Bir tür boşanmaya hazırlık ve ön vasiyet gibi bir şeydi. O yaşına kadar bu okuduklarından hiç haberi yoktu Fuat’ın. İlk başta annesine telefon açmak istedi ama bir süre durup düşünmeyi tercih etti. Çok şaşırmıştı. Eğer babası hastalanmasaydı anne ve babası boşanacaktı belki de.

O an bunu annesine sormaktan çok kız kardeşine söyleme ihtiyacı duydu. Çok uzun zamandır konuşmuyorlardı, annesiyle kavga ettikten sonra Amerika’ya gitmişti ve orada yaşıyordu artık. Onun da haberi olduğunu sanmıyordu. Son birkaç senedir aileden iyice kopmuştu. Zaten çocukluğundan beri Fuat’la da annesiyle de anlaşamıyordu, tamamen zıt karakterlerdi. Şimdi yakınlarda olsa aramak isterdi.

İlk yaşadığı şaşkınlık geçtikten sonra daha bir merakla sandığa yöneldi. Sandık kapalıydı ama kilitli değildi. En üstte eskiden kalma üzeri işli bazı

örtüler, biri siyah biri eflatun iki tane otriş, iki tane çanta, bir tane ipek sabahlık, dantelli bir kenarı sökülmüş bir elbise, büyük içi dolu bir zarf ve iki kutu buldu. Kutulardan biri incik boncuk doluydu. Diğer kutuda ise çeşitli mektuplar ve birkaç tane fotoğraf buldu. Önce fotoğraflara baktı, çok eski yıllardandı.

Annesi ve yanında pek de çıkaramadığı bir adam vardı. Genelde baş başa ve biraz samimi fotoğraflardı. Bir tanesi adamın tek fotoğrafı idi. Bir çalışma masasına dayanmış, kollarını kavuşturmuş, ayaklarını uzatmış bir poz vermişti. Üzerinde bir takım elbise vardı ama ceketi koltuğuna asılmıştı. Aslında dikkat edince fotoğraftaki mekân kendi şirketlerinden bir yere benziyordu. Fotoğraftaki duvarda asılı resimlerden birini kendi şirketlerinden hayal meyal hatırlıyordu. Hava kararmaya başladığı için mektupları okuyabilmek için cam kenarına geçti. Ev uzun süredir kullanılmadığı için elektrik yoktu ve saat ilerliyordu. Bir an önce kafasındaki sorulara yanıt bulabilmek için mektupları okumaya geçti.

Selma'm,

Saat gecenin yarısı ve ben hâlâ seni düşünüyor, seni tahayyül ediyorum. Yokluğun dayanılmaz bir ıstırap. Sana bu kadar yakın olup da sana dokunamamak, gözlerinin içine bakamamak ne büyük bir acı. Gözlerinin ışığını saklıyorum sensiz karanlık gecelerimde. Yalnız yüreğimi senin nefesin ısıtıyor. Sahipsiz, küskün kalbim senle tekrar çarpmaya başladı; bana hayat verdin.

Seni ne zaman göreceğim? Kokunu ne zaman tekrar hissedeceğim?

Her zaman bıraktığın yerdeyim.

Senin olan

Tarık

***

Tarık,

Seni ne kadar özlediğimi bir bilsen... Sonunda bir nebze de olsa özlem giderebileceğiz. Hafta sonu Saadettin ve çocuklar Çatalca'da çiftlik evinde olacak. Ben gitmeyeceğim. Cumartesi saat üçte, her zaman buluştuğumuz yerde olacağım.

Hasretinden yanan

Selma

***

Sevgili Tarık,

Seninle geçirdiğim her saniye benim için öyle kıymetli ki... Seni tanımadan önce benim gibi bir kadın için böyle bir aşk imkânsızdı. Gerçek aşkı seninle tanıdım. Fakat bunu ne kadar sürdürebileceğiz korkuyorum. Sanki Saadettin bir şeylerin farkında, çok üzerime geliyor. Benim için de onunla geçirdiğim her saat azap verici olmaya başladı. Bundan ne zaman kurtulacağız inan ben de bilmiyorum sevgilim. Benim için çok zor olsa da bu hafta sonu görüşemeyeceğiz. Artık beni evde fazla yalnız bırakmak istemiyor. Belki de sırf bu yüzden annesini davet etti. Seni çok özlüyorum. Ne yapıp edip bu hafta fabrikaya gelip seni beş dakika da olsa görmek istiyorum. Senin kollarında geçirmediğim her dakika benim için bir asır.

En derin duygularımla

Seni seven,

Selma

* * *

Selma,

Nasılsın? O feci olaydan sonra nasılsın? Lütfen kendini harap etme! Bu olayda ikimizin de bir suçu, günahı yok. Biz en yüce duygu olan aşkın esiriyiz, ikimiz de Saadettin Bey'in toplantı saatinde benim odama geleceğini bilemezdik.

Saadettin Bey e inme indikten sonra ben de o fabrikada daha fazla kalamazdım, istifamı sundum. Şimdi içim daha rahat. Günlerim seni düşünmekle geçiyor. Senin çiftlikte günlerin nasıl geçiyor? Ne olur mutsuz olma. Sabret sevgilim. Elbet bugünler de geçecektir. Bir haftadır mektubu gönderdiğim adreste çalışıyorum. Sakın kızma bana daha önce yazamadığım için. Bu belirsizlikte yazmam mümkün değildi, hem seni de huzursuz etmek istemedim.

Seni hep özleyen,

Tarık

* * *

Aman Allah'ım zavallı babam. Neler yaşamış! Annem babama bunu nasıl yapabilmiş!

Okuduklarının şokunu üzerinden atamamış bir vaziyette elinde mektuplar ayağa kalkıp, kapıya doğru ayaklarını sürüyerek yürümeye başladı. Kendini iyi hissetmeyerek ilk bulduğu koltuğa çöküverdi. Senelerce herkesi nasıl da kardırmıştı annesi. Bir de utanmadan kendi hayatına da karışıyordu. Mine'ye yükleniyordu. Kendisi gibi aldatan bir kadın olan Neslihan'ı savunuyordu. Bunların tek bildikleri para mıydı?

Elini alnına götürdü, gözlerini ovuşturdu. Gördükleri, yaşadıkları bir rüya mıydı? Yoksa gerçek miydi? Orada daha fazla kalamadı. Bir hızla kalktı ve merdivenlere yöneldi. Aslında hayattaki en iyi bildiği sığınak yıkılmıştı, kendini güçsüz hissediyordu. Gözleri kararıyordu. Bir an önce gidip annesine hesap sormak istiyordu. Merdivenin ahşap tırabzanına tutunarak inmeye çalışırken bir anda ayağı kaydı ve eskimiş tırabzanlar onun ağırlığını kaldıramadı. Büyük bir gürültüyle aşağı yuvarlandı.

İtaat etmeyi bilmeyen emir vermeyi de bilemez.

Hayat zıtlıklarla bir arada olduğundan,

mutlak iyi ve mutlak kötü olmadığından

ve insanlık dönüşümler geçirdiğinden

kendi potansiyellerini de görüyordu.

Zıtlıklar bir arada olduğu zaman ancak bir denge oluşuyordu.

Kendi hayatında da o zamanın şartlarında en özlemini çektiği şey hükmetmekti.

16

Mine için Pazartesi günü çok yoğun geçecekti. Salı günü dönmeyi planladığı için her ayrıntıyı iki defa kontrol etmesi gerekiyordu. Yapacak çok işi vardı daha. Buna rağmen sabah kalkınca ilk iş gizli kölesinin mailine bakmak oldu. Artık gizli kölesi diyordu, hayalinde sanki onu onu köleliğe kabul etmiş gibiydi. Gizli kölesinden sabahın altı buçuğunda bir mail gelmiş görünüyordu. Ne kadar da erkenciydi ya da hiç uyumamıştı.

Dünya'nın en güzel "en'lerine sahip Kraliçesi,

Ben sizin sahibeliğinize kavuşabilmek için çok şeyi göze aldım. Benim için köle olmak o denli yüksek eşikli bir arzudur ki bunun tek panzehiri Sahibenin huzurunda var olabilmektir yani kabul ederseniz sizin huzurunuza çıkmaktır Efendim. Ne aşk yoksunluğu, ne sosyal boşluk ne maddi doyum asla ölçü değildir. Tarifsizdir aslında Efendim.

Eğer beni köle olarak kabul ederseniz size "ben mazoşist değilim " diyemem. Kaderim, bana ne yapacağınız sizin takdiriniz olacaktır

Efendim. Kapınızda köpek, ayağınızın altında paspas olmak, beni aşağılamanız, tüm işlerinizi gördürmeniz en büyük hayalim.

Her köle mazoşist değildir, her sahibe de sadist değildir. Bazen sahibeler cezalandırmak için dayağa, bazen de verilen ödülü geri almaya başvururlar Efendim. Asıl olan kölenin aşkı ve saygıyı asla kaybetmemesi... Eğitim süreci yani Sahibenin köleyi kanalize etmek istediği noktaya kadar geçen süre en meşakkatli süreçtir. Bu zaman dilimi ödül ve ceza süreçleri ile doludur. Kimi Sahibe daha kolay olduğundan şiddete sıklıkla başvurur Efendim.

Haddimi aştığımı düşünmezseniz ben dayak ve şiddet düşkünü bir köle değilim. Ama siz böyle takdir ederseniz seve seve boyun eğmekten başka bir düşüncem olmaz Efendim. Sizin üzerimde kullanmanız için tasmalar, prangalar, kelepçeler, maskeler, ağız için bir tıkaç, kırbaç ve bir sopa hazır ettim Efendim. Hepsi bir gün sizin bunları kullanacağınız günü beklerler. Bir gün beni köleniz yaparsanız, öyle bir mutluluğu yaşarsam ne olur ama ne olur beni cezalandırın, bağlayın bir kenarda tutun ama sizin köleliğinizden azat etmeyin Efendim.

Her daim sizi düşünen itaatkâr hizmetkâr adayınız.

Mektup yine gururunu okşadı, kullandığı bu abartılı dili seviyordu. Belki de normal hayatta böyle konuşan biri olsa hiç hoşlanmazdı ama bu başkaydı, bir ritüeldi sanki. Belli kuralları vardı ve saygı en önemli esastı. Her şey başından sonuna kadar karşılıklı güven ve saygı çerçevesinde olmalıydı. Bir sahibe saygı duymadığı bir köleye hükmediyorsa kendisine saygısı da olmazdı. Bu yüzden her konuyu netleştirmek istiyordu. Kısaca bir soru yazdı ve gün içindeki koşuşturmasına başladı.

Salı gününden sonra geliyorum. Belki Çarşamba günü seni görmek isteyebilirim. Sana detayları bildireceğim ama önce sana bir görev: Sahibe-köle ilişkisi ile ilgili yazılı bazı kurallar var mı? Varsa listesini gönder bana.

Bu gizli kölesine sanal olarak verdiği ilk görevdi. Çok mu kaptırdım diye kendine sormayı ihmal etmedi. Şimdilik yazılı da olsa istekte bulunmak, emir vermek hoşuna gidiyordu. Son iki senedir kendisi neredeyse köle gibi

Fuat’a bağlanmıştı, bir dediğini iki etmemişti ve bunu kendi isteğiyle gönüllü yapmıştı. Bir erkeğe tamamen kendini vermek ne demekti bunu yaşamaktı öncelikli isteği. Şimdi şunu net olarak fark ediyordu: İtaat etmeyi bilmeyen emir vermeyi de bilemez. Hayat zıtlıklarla bir arada olduğundan, mutlak iyi ve mutlak kötü olmadığından ve insanlık dönüşümler geçirdiğinden kendi potansiyellerini de görüyordu. Zıtlıklar bir arada olduğu zaman ancak bir denge oluşuyordu. Kendi hayatında da o zamanın şartlarında en özlemini çektiği şey hükmetmekti.

Kendini düşüncelere fazlaca kaptırıp oyalanmamak için mailden sonra bilgisayar başından hemen kalktı. Tüm gün akşama kadar ancak tüm işlerini tamamladı. Akşam ise özel bir yemek vardı. O gün oradaki son günü diye bir veda yemeği tertipleniyordu. Bir duş alıp, üzerini değiştirmek için odasına çıkınca arada maillerine bakma ihtiyacı duydu. Gizli kölesi sorularına ne cevap vermişti? Salı günü Fuat o kadınla görüşecekti, acaba onla ilgili bir haber var mıydı? Gerçi Fuat’tan ziyade kölesinin cevaplarını merak ediyordu. Fuat’tan Salı akşamına ya da Çarşamba gününe kadar bir haber beklemiyordu. Belki Özgür ya da başka biri bir gelişmeden bahsetmiş olabilirdi. Fuat’ın Rana Hanım’la görüştükten sonra arayacağını, buna cesaret bulamazsa mail atacağını tahmin ediyordu. Şimdilik aklını Fuat'la çok fazla meşgul etmek istemiyordu. Kendini bu efendi-köle oyununa kaptırmıştı. Ne olacaktı sonunda çok merak ediyordu. Bir yandan da sahibeliğin çekiciliği onu alıp götürüyordu. Gizli kölesi öğlene doğru bir mail göndermişti:

Size sahibem dememek için kendimi zor tutuyorum Efendim,

Haddimi biliyorum, sizin huzurunuza çıkmadan ve köleliğe kabulüm gerçekleşmeden bunu söylememin doğru olmadığını biliyorum. Fakat bugün bana bir emir vermenizle bana bahşettiğiniz mutluluğu tarif etmem imkânsız. Adeta sahibem oldunuz Efendim.

Birkaç sene önce internetten bulduğum köle başvurusu öncesinde ön koşul ve şartlarını bildiren bir metni birebir aktarıyorum size.

Bana göndermiş olduğunuz mesajlarda veya genelde hitap ederken asla senli benli bir hitap olmayacak siz veya Hanım diye hitap

edeceksiniz.

Yirmi beş yaş altı köle adayları asla huzuruma çıkamaz.

Yazım hataları olan laubali, şımarık ve arsız köle adayları iletişim kurmayı aklının ucundan geçirmesin.

Huzuruma aldığım her köpek yalnızca benim için yaşamayı göze almış sayılır, aksi düşünülemez. Götü yemeyen bu yola çıkmasın. Evli köleler iki kere düşünsün.

Eğitim zarfında yemek, wc ve sosyal iletişim hepsi kontrolümde gerçekleşecek. Iş hayatı dahilinde asla izin ve müsaade yok.

Köle adayım maddi ve manevi her sömürüye açıktır.

Eve gelen her misafirim erkek kadın bana gösterilen saygıyı aynen hak eden kişilerdir.

Evimde ben izin vermeden köle adayım yalnızca dört ayak üstünde durabilir. Yemeğini köpek kabından ellerini kullanmadan yer.

Mükâfatı severim, ödüllendirmeyi severim ama cezalarım ise korkunçtur.

Çarşamba günü konusunda sizden haber bekleyeceğim Efendim. Bana vereceğiniz bir fırsatı kara çıkarmak istemem Efendim. Siz Dünya'da olabilecek sahibelerin en güzeli, en vicdanlı, en yücesisiniz Kraliçem.

Mine gizli kölesinin gönderdiği maddeleri okuyunca şaşırdı. Bazı uç şeyler bekliyordu ama bu kadarını da beklemiyordu. Bazı kadınlar gönüllü köle olmak isteyenlere böyle ön koşullarla sahibelik yapıyordu normal hayatta. Eskiden bunları sadece fantezilerde var sanırdı. Duş alırken şimdi ben bu adama ne yaptıracağım ve nasıl davranacağım diye düşünüyordu. Çok sevdiği düz bir kırmızı elbisesini giydi, minik altın küpeler taktı, ayağına yine kırmızı ayakkabılar ve yine altından bir halhal taktı. Kendini kraliçe gibi hissediyordu. Üzerine siyah bir şal aldı, siyah ojeleriyle güzel bir uyum sağlamıştı. Manisa gündüzleri çok sıcak da olsa geceleri bir serinlik çöküyordu.

Yemeği bitirmişti ki Metinden bir telefon geldi. İzmir'de işleri bitmişti. Manisa'ya gelmek ve bir an önce onu görmek istiyordu.

"Bilmem ki Metin, gece vakti gelmek ister misin? Ben biraz yorgunum, şimdi bir yemekteyiz, birazdan biter. Sen bilirsin.''

"Burada işim kalmadı, tek başına bir otel bulup sabah geleceğime, şimdiden gelirim, senin otelde kalırım; sabah da beraber kahvaltı eder öyle yola çıkarız."

"Madem öyle, o zaman gel ama bu gece benle kalacağını düşünme, baştan söyleyeyim."

"Tamam. Ben en geç bir saat içinde oradayım."

Mine otelin adını ve kendi bulundukları yeri söyleyip yemeğe geri döndü. Metin geldiği zaman Mine sofranın başköşesinde güzel bir sohbette ve şen bir kahkaha atıyordu. Kırmızılar içindeki Mine fark edilmeyecek gibi değildi. Metin ona doğru yaklaştı, Mine de sohbete kısa bir ara verip Metin'i tanıştırdı. O geldi diye bu güzel sohbeti bölmek istemediler ama neyse ki Metin de oldukça uyumlu davranmış; sohbet daha güzelleşmişti. Bir kişiyi başka insanlara tanıştırdığı zaman her zaman bir parça gerilirdi Mine, ortada gerilim olmasını istemezdi. Bu sefer ortamın elektriği oldukça olumluydu. Bu Metin'le ilgili fikirleri de sürekli değişiyordu. Bu sefer olumlu not almıştı kendisinden, bazen ise laubali buluyordu. Henüz nihai kararını vermemişti. Yolda görecekti. Mine gecenin sonunda artık çok yorulmuş ve köy şaraplarının etkisiyle hafif sarhoştu. Metin'le ilgilenemeden doğruca yatmaya gitti. Nasılsa gündüz bolca vakitleri olacaktı.

Sabah Mine yine her zamanki yolculuk kıyafeti gri penye çiçekli elbisesini giymişti. Metin önceden kahvaltı için aşağıya inmişti bile. Mine'yi iltifatlarla karşıladı.

"Günaydın. Dün ne kadar güzel olduğunu söyleyemedim bile. Bugünse bir başka güzelsin."

"Teşekkür ederim. Son akşam diye biraz özendim, kırmızıyı da çok severim."

"Evet, çok yakışmıştı, gece bir kraliçe gibiydin, şimdi ise bir prenses gibisin; doğal, su gibi."

Bazı şeyleri biraz ima edince Metin'in tepkisini öğrenmek için

“Bu kadar iltifat edersen yakında emir vermeye başlarım. Zaten bunu isteyenler var.”

“Ne demek kraliçem! Zaten bu topraklarda dediği dedik yönetici kadınlar olmamış mı? Bana emir veren siz olun yeter ki.”

Espri mi yapıyordu yoksa aslında gizli köleydi de onun provasını mı yapıyordu pek anlayamamıştı Mine. Sesinde hafif şaka yapar gibi abartılı bir ton vardı ama bu sözlerin kendisi zaten başlı başına abartılıydı. Gülümsemekle yetindi. Kahvaltıda dün akşamki sohbetten ve civardan konuştular. Yola çıkmadan önce bavulunu almak için odasına geçti Mine. Dün gece kölesinden gelen maile bir cevap yazmadığını hatırladı. Aslında kendisi yönetici değil miydi? İsterse hiç yazmazdı. Fakat onu sıkıştırmak, görev vermek istiyordu. Ondan fotoğraf istedi.

Benim biçare köle adayım.

Madem çok heveslisin hadi bana biraz fotoğraf yolla. Boynuna geçireceğim tasmayı, seni döveceğim kırbacı göster bana. Ayrıca boyunu poşunu da merak ediyorum. Kısa mısın? Uzun mu? Göbekli mi?Zayıf mı? Kel mi? İhtiyar mı? Genç mi?

İsteklerimi yerine getir, belki Çarşamba, belki Perşembe seni huzuruma çıkarayım.

Böyle bir mektup yazacağını bir hafta önce söyleseler inanmazdı. Fakat bir kere bu yola girmişti. Hem oldukça da zevkli bir oyundu bu. Bakalım ne kadar gerçek? Ne kadar köleliğe hevesli ve hazırlıklıymış diyordu içinden. Aslında bu gizli köle fos çıkarsa bu sefer gerçekten üzülürdü. Bu gizli köleyle ilgilenerek Fuat’la sorunlarını unutuyordu. Ona kızgınlığını bu köleden çıkarabilirdi belki de. Fazla oyalanmadan odadan çıktı.

“Bir mail atmam gerekiyordu da çıkmam biraz uzun sürdü. Artık gidebiliriz.”

“Peki, hangi yoldan gidelim. Uzun ama daha güzel Çanakkale yolundan mı? Yoksa Susurluk, Bursa mı?”

“Senin için fark edecek mi? Kaç saat fark eder?”

“Vaktimiz var. Herhalde iki saat civarı fark edecektir. Fakat sen Anadolu yakasında oturmuyorsun. Akşam trafik saatinde köprüyü geçmek yine aynı

hesaba gelebilir.”

“Senin için fark etmiyorsa tabii ki Çanakkale yolunu tercih ederim ben. Oraları çok severim. Keyifle geze geze gitmiş oluruz.”

“Emriniz olur, kraliçem.”

Mine Metin’in bu hallerine yine güldü.

“Aman sen de abartma!”

“Sen demiyor muydun emir verebilirim diye hiç de öyle bir halin yok.”

“O emir vermeler bazı durumlarda olur. Herkese despotluk edemem. Birinin buna gönüllü olması lazım.”

“E gönüllüyüm işte.”

“Sen işi şakaya vuruyor gibisin. Bak ben de uyarıyorum emirlerim fenadır ona göre.” Bu sefer Mine de işi şakaya vurmuştu biraz.

Yola çıkıp biraz ilerledikleri zaman yazın ilk günlerinin tazeliği tüm doğada hissediliyordu. Her taraf yeşildi daha güneş kavurmamış kuruyup sararmamıştı tarlalar. Henüz daha tam tatil zamanı da başlamadığından yollar çok kalabalık değildi. Bunaltmayan, tertemiz bir hava vardı Ege’de. Çok yakınından geçtikleri Çandarlı’daki Yeni Şakran’a, Bergama’ya bu kitap projesi için gidecekti zaten ama zamanı belli değildi. Efes, Bodrum, Assos ise en hevesle tekrar gitmeyi istediği yerlerdendi. Ayvalık’a yaklaştıklarında orada durup bir mola vermeye ve balık yemeye karar verdiler. Pek keyifliydi Mine tüm yaz bu gibi yerlerde olacaktı ve şimdi anın tadını çıkarıyordu. Ara sıra Metin’in bazı hareketlerini ona karşı gereğinden samimi bulsa da o zamana kadar genelde iyi bir yol arkadaşlığı yürütüyordu. Molayı çok uzatmadan tekrar yola koyuldukları zaman geçen seneki bir isteğini hatırladı Mine.

Bir yıl önce Fuat’ın annesi Edremit ya da Ayvalık’tan bir arsa alacaktı. Annesi Fuat’ın arsaları görmesini istiyordu. Fuat’ın her zamanki üşengeçliği tutmuştu. Mine ona geze geze gitmeyi teklif etmişti. Hem birlikte güzel de bir tatil yapmış olurlardı. İlk başlarda bu düşünce Fuat’ın aklına çok yatmıştı. Sonra arsa işinden vazgeçilince bu gezi planı da yatmıştı. Mine’ye göre annesi durumun farkına varmıştı. O ne olduğu belirsiz kadınla oğlunu oralara göndermek istememişti. Oysa ne güzel hayaller kurmuştu Mine. Sevdiği adamla baş başa bu eşsiz coğrafyanın tadını çıkaracaklardı.

Hayalinde Fuat araba kullanıyordu. Arada kendi direksiyona geçse de Mine'nin hayalinde hep Fuat direksiyondaydı. Yolculuk için güzel müzikler hazırlamışlardı, fonda hep güzel müzikler olacaktı. Bir yandan Mine araba kullanan Fuat'a bir kitaptan bazı pasajlar okuyor bir yandan da kendi eliyle ona meyve ve çerez yedirerek günlünü hoş tutuyor. Bir ara arka koltuktan bir çanta almak için koltuktaki boşluktan geriye doğru eğiliyor Mine. Tam o sırada virajlı bir yoldan geçiyorlar ve pencereler açık, esen rüzgârla Mine'nin siyah üzeri puanlı mini eteği havalanıyor, içinde ufacık neredeyse kalçalarının arasına sıkışmış, kenarları dantelli pembe bir iç çamaşırı var ve süt beyazı kalçaları meydana çıkıyor. Virajın etkisiyle de o kalçalar Fuat'a doğru yaklaşıyor. Aynadan bu kalçaları görmemesi imkânsız. Belki başka arabalar da görmüştür Fuat bilemiyor ama gördüğü manzara karşısında çıldırmış vaziyette. Hemen bir elini kalçalarıyla bacaklarının birleştiği noktaya götürüyor yüzüne doğru yaklaştırıyor ve ufakça ısırıp bırakıyor. Mine bir kız çocuğu şımarıklığıyla Fuat'a dönüyor.

"Daha da ister misin?"

"Hepsini istiyorum. Seni ne zaman istemedim ki?'

Mine yerine oturup dolgun göğüslerini içinde sıkıştığı kolsuz dar gömlekten biraz daha kurtarmak için iki düğmesini açıyor ve sol elini araba kullanan Fuat'ın bacak arasına götürüyor. Az önceki manzaradan dolayı hafiften başını kaldırmış kamışını eliyle biraz daha sıkıştırıp iyice uyarıyor. Kemerini çözüp, fermuarını ve düğmesini açıp çamaşırın içindekini biraz daha özgür bırakıyor ve eline alıyor. Fuat araba kullanmaya devam ediyor ama kenara yanaşıp, yavaşlıyor biraz.

Mine eğilip Fuat'ın erkekliğini ağzına almadan önce tutkuyla fısıldıyor,

"Bulduğumuz her fırsatta seni istiyorum."

Fuat heyecandan durmak üzere, yol kenarında uygun bir yer arıyor bir yandan da bir eliyle eğilmiş Mine'nin kalçasını avuçluyor. Ağaçların arasında orman yolu gibi bir yola dalıyor Fuat, yolun engebeli olmasından özellikle Mine'nin bedenindeki avuçladığı kıvrımlar titriyor. Nihayet bir yerde arabayı durduruyor Fuat. Mine hiç vakit kaybetmeden iç çamaşırını kenara sıyırıp Fuat'ın üzerine biniyor ve içine alıyor onu. Direksiyon ile koltuk arasına sıkışmış durumdalar, Fuat biraz koltuğu geriye alıyor, Mine ise göğüslerini Fuat'ın yüzüne yaklaştırıp, emmesi için ağzına veriyor. Aslında Fuat, Mine'nin bu rahat tavırlarından ötürü hafiften endişeli ama karşı da koyamıyor. Mine nefes nefese kalmış bir vaziyette,

“Geliyorum. Daha sert,” diye inliyor.

Arabanın sallanması dışarıdan belli oluyor. Fuat Mine’nin kalçalarından tutup bir yukarı bir aşağı onu kucağında zıplatıyor. Mine gelirken büyük bir rahatlamayla Fuat’ın adını haykırıyor. Sonra Fuat’ın üzerine kapaklanıp ona iyice sarılıyor. Fakat Fuat daha gelmemiş, Mine’nin kısa bir süre dinlenmesine izin verdikten sonra,

“Hadi geç arkaya, hazırla kendini bana güzelim,” diye buyuruyor.

Mine arka koltuğa geçiyor, Fuat ise hemen peşinden geliyor. Dizleri üzerinde duran Mineyi nasıl becereceğine karar vermekte zorlanıyor. Dizleri üzerindeki Mine’yi arka cama dayayıp arkasına geçiyor, kendi de dizleri üzerinde iyice yapışıyor ona. Bir yandan omzunu hafifçe ısırıyor, bir yandan kadınlığını kamışıyla doyuruyor. Yine de pek rahat hareket edemiyorlar. Bunun üzerine Mine Fuat’ı arka koltuğa oturtuyor o sırtına yaslandıktan sonra arkasını dönerek, bacakları açık vaziyette üzerine biniyor. Ayaklarını arka koltuğa koymuş, bacakları tamamen açık, öndeki koltuklara doğru eğilmiş halde iyice kalçalarını sergileyen ve yukarıda kıvrak hareketleriyle Fuat’ı iyice çıldırtan Mine bir erkeği gerçekten erkek hissettirmeyi iyi biliyor. Birkaç dakikada Fuat patlıyor ve özsularını Mine’nin kalçalarına fışkırtıyor.

Dalmış vaziyette ve içinden, onu çok mutlu edebilirdim, diye geçiren Mine, Metin’in

“Benzinciye gireceğim, bir isteğin var mı?” demesiyle bu düşüncelerinden uzaklaştı.

“Teşekkür ederim. Ben de bir çıkıp hava alayım.”

“Evet, çok durgunlaştın. Uykun varsa uyuyabilirsin.”

“Yok, sadece dalmışım. Buralar insanın aklına türlü hayaller getiriyor.”

“Bilmez miyim?”

Çanakkale’den Eceabat’a feribotla geçerken İstanbul’a yaklaştığını hissetmek hafif heyecanlanmasına sebep olmuştu. Manisa’ya gelirken otobüste, daha doğrusu feribotta tanıştığı Yılmaz ve o gece aklına geldi. Rüzgâra karşı, deniz havası almak ve su üzerinde ilerlemek romantikleştiriyordu Mine’yi. Yine daldığı bir an Metin’in elini saçında hissetti. Refleksle döndü fakat bir tepki göstermedi ama yakınlaşma hamlesine bir karşılık vermedi ve korkulukların oradan, geriye doğru geçip

bir yere oturdu ve gülümseyerek üşümüş olduğunu söyledi. Aslında sadece Metin'in yakınlaşma hamlelerini geciktirmek istiyordu.

Çanakkale'yi ve ormanları geçtikten sonra, İstanbul'a yaklaşmaya başladılar. Göğsünde bir ağırlık hissetti, içi daralıyordu. Sabah yola çıkmadan önce ve yolda sevdiği yerlerde sosyal medyada çeşitli fotoğrafları paylaşmıştı. Havası hoştu ve adım adım şehre yaklaşırken geriliyordu. Yine aklına sıkıntılar geliyordu. Fuat o kadınla buluşmuş muydu ya da o kadının yanında mıydı? Geldiğini biliyor muydu? Paylaştığı fotoğrafları görmüş müydü? Şimdi İstanbul'a gelip de Fuat'tan bir haber çıkmasa üzülürdü, hiç kendini kandırmamalıydı. Kendini oyalardı bir şekilde ama yine de asıl istediği onun gidip gelmesinden sonra bir şeylerin değişmesi ve Fuat'ın yokluğunda onun kıymetini bilmesiydi. O köle de bu zamanında karşısına çıkan bir oyun oynama olanağı idi sanki.

Silivri'yi geçtikten sonra hava da kararmıştı. Mine biraz huzursuz olmaya başlamıştı. Metin fazla samimi davranıyordu. Türlü bahanelerle elini tutmaya, dokunmaya çalışıyordu. Bir yandan da ne kadar etkileyici bir kadın olduğundan bahsediyordu.

"Sende farklı bir şey var."

"Nasıl farklı bir şey?"

"Bilmiyorum ama sana dayanmak çok zor. İnsanı çeken bir şey var sende."

"Bilmem ki... Bunu çok söylerler ama nedir bilemem. Bir tür şeytan tüyü herhalde."

"Sen bir erkeğe her istediğini yaptırabilirsin. Sana karşı durmak, sana kayıtsız kalmak çok zor. Çekiyorsun beni."

"Lütfen araba kullanırken bu çekimime kapılma."

Bir öğrencisini hafif azarlar, talimat verir gibi söylemişti bunu. Aslında her şey kontrolü altındaydı ama eve bir an önce varırsa daha iyi hissedecekti. Fuat'la ilgili sıkıntıları şimdilik rafa kaldırıp tamamen eve ulaşmak en büyük derdi olmuştu.

Evine yaklaştıkları bir yerde Metin arabayı durdurdu. Mine'nin bacağına elini koyup, oldukça sırnaşık bir şekilde,

"İstersen bir yere gidelim. Bir kadeh bir şeyler içelim," diye teklifte bulundu.

“Yok, en iyisi artık ben eve gideyim, ikimiz de yorgunuz hem. ”

“Ben seni çok istiyorum ama...”

“İnsan her istediğine kavuşamaz.”

“Hadi, lütfen biraz yaklaştır kendine,” dedikten sonra Mine’nin dudaklarına yöneldi, Mine onu geri itti ama Metin sıkıştırmıştı. Dudaklarını Mine’nin dudaklarına yaklaştırıp öpmeye kalktı, Mine’nin gücü Metin’i geri itmeye yetmeyince Metin’in yapıştırdığı dudaklarını olanca kuvvetiyle ısırdı. Metin “ah” diye bağırarak geri çekildi. Dudağı kanıyordu.

“Deli misin? Ne yaptın?”

“Sana istemediğimi anlatmaya çalışmıştım.”

“Bu kadarına gerek yoktu.”

“Sen anlamadın. Kusura bakma. Şimdi eve gitmek istiyorum.” Kafasını iki yana sallayarak arabayı çalıştıran Metin hiçbir şey söylemedi ve eve doğru gitmeye başladılar. Geldikleri zaman Metin biraz mahcup özür diledi, Mine de soğuk bir şekilde özrünü kabul etti ama fikri kesinleşmişti artık. Laftan anlamaz, sırnaşık, arada kibar görünebilen, şımarık, yavşak biriydi ona göre. Tipik son dönemin ağzı laf yapan, şık görünerek her istediğini alabileceğini sanan bir zamane züppesiydi. Bu modellerden çok görüyordu son dönemlerde. Köşe bucak kaçtığı tiplerdi bunlar.

Tek başına kapıyı anahtarla açarken bir hüzün hissetti. Keşke anne babasına geleceğini söyleseydi de ilk onlara gitseydi. Zili çalmak ve evde onu bekleyen binlerinin olmasını çok istedi. Yalnız başına kapıda kilitleri uzun uzun açarken ya da onu geldiği zaman karşılayacak sevgilisinin kapıyı açması ve bavulunu içeri taşımasını, ona bir yorgunluk çayı yapmasını diledi.

Bavulu holde bıraktı, el çantasını yatağına fırlattı, kıyafetlerini çıkardı yere attı. Sanki bu çok sevdiği yolculuk elbisesinin büyüsü bozulmuştu. Boylu boyunca uzandı bir süre fakat uykusu yoktu. Kalktı kendine bir müzik açmaya karar verdi, Chick Corea’nın My Spanish Heart albümünü koydu. Kendine bir bitki çayı koyup, hem memlekette neler olmuş hem de gelen yeni bir mail var mı diye bilgisayarını açtı. Hayret etti gizli kölesinden henüz bir mail yoktu. Acaba bu kişi Metin miydi, diye bir kere daha aklından geçirdi. Tüm gün beraberlerdi ve bir cevap gelmemişti. Son olaydan sonra da bir cevap gelmesi zor olurdu artık. Metin ise köle olarak tekrar yazması için oldukça ısrarlı olması lazım, ama belli de olmaz

mazoşisttir belki. Bu düşüncelerini bir kenara bırakıp Özgür u aramak için telefonu eline aldı. Geldiğini haber verecekti ama aramasının bir diğer sebebi de Rana Hanım ile Fuat'ın görüşmesi hakkında bir bilgisinin olup olmadığını öğrenmekti.

"Ne haber Özgür? Ben geldim, İstanbul'dayım haber vereyim dedim."

"Hoş geldin. Gerçi az önce geldiğini paylaşmışsın ama sesini duymak iyi oldu. Nasıl geçti yolculuk?"

"Sonuna kadar iyiydi. İstanbul il sınırlarına girdikten sonra biraz tatsızlaştı."

"Tabii büyük şehir kâbusu."

"Tam öyle değil, ama boş ver. Ege çok güzel, biz ona bakalım."

"Bu arada sana haberim var. Fuat bugün Rana Hanım'a gitmemiş."

"A ah, ne diyorsun sen? Neden gitmemiş? Biliyor musun?"

"Onu bilmiyorum, haber de vermemiş. Rana Hanım pek bozulmuş, o kadar hazırlık yapmışlar, sinirini asistanından çıkarmış. Kızın morali çok bozuktu, beni aradı, ondan biliyorum."

Mine alaycı bir dille ve gülerek,

"Yaa.. Rana Hanım'a üzüldüm vah vah..." diye alay etti.

"Ben kıza üzüldüm ama onun bir suçu yok."

"Bir şey olmaz Rana'nın çirkefliğini görsün işte, yazık. Fuat'ın gitmemesini bekliyordum ama habersiz gitmemesini beklemiyordum. Bir şey öğrenirsen bana haber ver."

Telefonu kapadıktan sonra bir yandan sevinmiş bir yandan da hafif endişelenmişti. Fuat'a bir şey mi oldu diye ama arayamazdı. Ne diyecekti yani,

"Haberim oldu Rana ile buluşacakmışsın, gitmemişsin, ne oldu?" böyle diyemezdi, gizli gizli onu takip ettiriyormuş gibi olurdu ve koskoca adam endişelenerek onu aramak için bahane yapmış sayılırdı. Sabah olunca elbet bir haber çıkar diye düşünüyordu, çok oyalanmadan yattı.

Sabah saat on civarı telefonu uzun uzun çaldı. Özgürdü arayan.

"Fuat kaza geçirmiş, merdivenden düşmüş, hastanedeymiş."

Gelecek sadece onun emrindeydi.
“Hey köle!
Artık huzuruma çıkma vaktin geldi.
Önümde eğil bakalım,
tasmalanma vaktin geldi.
Seni kölem olarak kabul edeceğim artık..”

17

Fuat kendine geldiğinde bilmediği bir yerdeydi. Soğuk, sade bir hastane odasındaydı. Bir süre öylece kalakaldı. Sanki karanlığın içinde kendisini yoklayan gölgeleri takip ediyordu. Belirsizleştikçe yok olan gölgeler her tarafını kaplıyordu. Kendini yeniden yokladı. En son o korkunç mektuplardan sonra afalladığını hatırladı, sonrası karanlıktı. Keşke o mektupları da hatırlamasaydı, artık hayatı eskisi gibi olmayacaktı. Böylesine kötü bir gerçeği öğrendikten sonra nasıl eskisi gibi olabilirdi. Düşünmek, düşünmek... Ve hep kafasını kurcalayan sorular yumağı... Düşünmemeliydi bunları. Hemen yanı başında İsmail'i gördü.

"Neyse, uyandınız beyim. Gürültüyü duyunca koştum. Sizi yerde yatar görünce çok endişelendim, hemen en yakın hastaneye getirdim."

"Kaç saattir uyuyorum?"

"Çok olmadı, zaten uyanmanız gerekiyordu. Şimdi doktor tekrar gelecek, sizi muayene edecek."

"Ciddi bir şey yok, değil mi?"

"Yok, ucuz atlattık beyim. Bazı zedelenmeler olmuş. Verilmiş sadakanız varmış. Siz uyandığınıza göre annenize haber verebilirim."

"Hayır, ona haber verme."

“Ama merak eder, beyim. Akşamüstüne doğru beni arayıp sormuştu ne zaman geleceğimizi. Sizin için yemek yaptırmış, sürpriz yapacaktı.”

“Gitmek istemiyorum. Bir şey söyle oyala.”

“Bu sefer de beni bekler, beyim. Hem haber vermezsem kızar.”

“Neyse doktor geldikten sonra, zaten çıkarım. Evime götürürsün beni.” Biraz doğrulur gibi olunca bedeninde hafif ağrılar hissetti Fuat.

Muayeneden sonra bir beyin sarsıntısı geçirdiğini bu yüzden her ihtimale karşı yirmi dört saat gözetim altında tutacaklarını, ayrıca kaburgasında bir çatlak ya da zedelenmeden şüphelendikleri için röntgen çektireceklerini söyledi. Fuat ne kadar hemen eve gitmek istediğini söylese de doktor itiraz etti.

“Şanslıymışsınız, ucuz atlatmışsınız. Sakat kalabilirdiniz. Beyin kanaması geçirebilirdiniz. Bir kafa travması geçirmişsiniz. Her tür riske karşı sizi tutmak zorundayız. Kolunuzda bacağınızda bir kırık yok ama kaburgalarınızda zedelenme var. Bunun için ağrı kesici ve kas gevşetici verdik. Dinlenmeniz gerek.”

Doktorun bu saydıklarından sonra Fuat mecburen hastanede kalacaktı. Kendi kendine şikâyet etmekten vazgeçti. Ya sakat kalsaydı ya da oracıkta ölseydi. Ölmekten korkuyordu bu yüzden, sırf sağlığa zararlıdır diye çok sevdiği birçok yiyeceği yemiyordu bile. Hayatını böyle kısıtlarken, birçok şeyi keyfince yaşayamazken birden ölmeyi istemezdi. Düşüncesi bile insanın üstüne kâbus gibi çöküyordu. Hem gözü açık giderdi. Mineye hep söylediği bir şey vardı.

“Abaza ölmek istemiyorum. Bu yüzden her gün sevişelim.” Bunu söylediği kadına neler yapmıştı? Ne kadar kötü davranmıştı, kendinden uzaklaştırmıştı. Hem de hayatında en fazla saygı duyduğu annesi yüzünden dilediği gibi yaşayamamıştı hayatını.

İlk başta kahrolduğu bu gerçek, geçirdiği kaza belki de onun uyanışına sebep olacaktı. Fakat bunları düşünürken çok yorgundu. Hemşirenin verdiği kas gevşetici ise iyice etkisini göstermiş ve yavaşça tatlı bir uykuya geçmişti.

Sabah ilk uyandığında hastane odasındaki beyaz badanaya vuran güneşin parlaklığı gözlerini aldı. Dünü hatırladı tekrar. İnsan uyanır uyanmaz, o gün başka bir yerdeyse ilk başta yadırgar ve sonra oraya nasıl geldiğini ve önceki gün yaşadıklarını düşünür. Fakat uykuya dalarken düşündüklerini de

hatırladı ikinci adımda. Bir kâbusa dalmıştı ve tepetaklak düşmüştü hem manevi hem de gerçek anlamda. Her ne kadar inançlı bir insan olmasa da belki de bu kendine verilmiş bir mesajdı. Buna inanmasa bile ölüm ya da sakat kalmak aklına gelmişti ve korkutmuştu onu. Ne yaparsa yapsın, bunu engellemenin çok da elinde olmadığını görmüştü. Ancak hayatını dolu dolu yaşamak bir nebze içini rahatlatabilirdi. Senelerce iffetli, babasına çok düşkün ve sadık sandığı annesini yanlış tanımıştı. Artık yüzünü dahi görmek istemiyordu. Mektupları sorduğu zaman anlatacağı hikâyeler midesini bulandırabilirdi.

Bir de kendisi gibi Neslihan'ı bana savundu, neden olduğu belliymiş. Babam gibi aldatacağı biri olarak gördü beni de.

Bu düşüncelerle canını sıkmak istemiyordu. Kendisine kızıyordu. En iyisi gitmek diye düşündü, Mine ile gitmek.

Bu sırada hastabakıcı kahvaltıyı getirdi. İsmail de içeri girdi. Ona telaşla,

“Günaydın, İsmail. Anneme söylemedin değil mi?”

“Sizin hastanede kalmanız gerekince söylemek zorunda kaldım, beyim. Ama iyi olduğunuzu, gelmesine gerek olmadığını söyledim ve ben kaldım yanınızda.”

“Aman gelmesin buralara kadar.”

“Anne bu, durur mu? Şimdi yoldaymış, ben gidip alacaktım ama dayanamadı, geliyor.”

Yüzü asılan Fuat kahvaltıyı öteledi.

“Of kahretsin!”

“Yapmayın, beyim. Hem yemeniz lazım, ilaç içeceksiniz, hemşire söyledi.”

“Sana söyleme demiştim.”

“Yapamazdım, beyim. Ben bunca sene ondan hiçbir şey gizlemedim. Hem o sizin anneniz bilmesi hakkı.”

Fuat içinden belli belirsiz mırıldandı,

“...ama o bizden senelerce neler gizlemiş neler...”

“Efendim, beyim.”

“Yok bir şey.”

Zorla bir şeyler yemeye ve kendini annesiyle yüzleşmeye hazırlıyordu. Kahvaltısını bitirdiği sırada annesi Selma Hanım geldi. Hemen daldı odaya. İsmail ise anne oğlu yalnız bırakmak üzere odadan ayrıldı.

“Ah oğlum neler oldu sana? O eski eve seni göndermemeliydim. Buna nasıl izin verdim. İyi misin? Çok canın acıyor mu?”

Bu sefer Fuat annesine karşı mırıldanır, süt dökmüş kedi gibi konuşmak yerine daha kararlı ve sert, hatta biraz da yabancılara karşı takındığı yapmacık ses tonuyla annesine çıkıştı.

“Gayet iyiyim, anne. Üzerime gelme. İyi ki de göndermişsin beni oraya.”

“Ne biçim konuşuyorsun oğlum?”

“İyi ki göndermişsin de gözüm açıldı. Seneler boyunca kandırmışsın hepimizi.”

“Neden bahsediyorsun? Hiçbir şey anlamıyorum.”

“Tavan arasında babamdan kalan eşyalara, fotoğraflara bakarken; senin üç sene önce oraya yolladığın sandığı açtım.”

“Sana kim oraları karıştır dedi?”

“Ben çocuk değilim anne. Babamdan kalan çoğu şeyi gizledin. Babamı daha fazla tanımak benim de hakkımdı.”

“Bana sorsaydın, benden isteseydin ya.”

“Anne bir de üste mi çıkıyorsun? O sandıkta senin Tarık denilen bir adamla mektuplarınızı buldum.”

Selma Hanım bir şey demek istedi konuşmak için ağzını açtı ama bir şey diyemedi, Fuat da sözlerine devam etti.

“İnanmıyorum anne, babama bunu nasıl yapabildin? Senin yüzünden adam hasta oldu! Senin yüzünden öldü o! Bize bunları nasıl yapabildin?”

Sonunda konuşabilen Selma Hanım çok üzgün ve kısık bir sesle,

“Oğlum insan böyle şeyler olsun ister mi? Ne babanı, ne seni üzmek istemedim.”

“Babam hastalandıktan sonra da mektuplaşmışsın. Bir sürü mektup buldum.”

“İnsan âşık olunca gözü bir şey görmüyor. Aslında babana münasip bir dille anlatacaktım.”

“Ama babam sizi bastı öyle değil mi? Belki de arkadaşıydı o adam.”

“Öyle değil, oğlum, anlatayım. Tarık benim ilk gençlik aşkımdı. Sonra yollarımız istemeden ayrıldı. Ben evlendim, sizler oldunuz. Tesadüf babanın fabrikada müdür olarak çalışmaya başlayınca yollarımız kesişti.”

“Neden aldattın? Senelerce onsuz yaşamışsın. Ayrılmayı bekleyemedin mi? Babam senin yüzünden öldü!”

Selma Hanım’m sesi titreyerek,

“O zamanlar bu işler hiç de kolay değildi. Siz vardınız. Bir saygınlığım vardı. Çevrem vardı.”

“Saygınlık mı? Babam senin aldattığını her tarafa yaysa ne saygınlığın kalacaktı? Belki de sevinmişsindir, hastalanıp ölünce; kimse öğrenemedi diye.”

“Öyle deme, oğlum. Senelerce ne kadar suçluluk duydum anlatamam.”

“Belli oluyor. Hep bana karıştın. Hepimizin üzerinde hâkimiyet kurmaya çalıştın. Ayrıca o adamla münasebetin de devam etmiş, babamın ölümünden sonraki tarihli mektuplar da buldum. Hepsini okumayı midem kaldırmadı.”

“Ben sizin iyiliğiniz için uğraştım evladım. Aşk kolay unutulmuyor ama biz de benim yaşadığım vicdan azabından dolayı birleşemedik. Onun öldüğünü öğrenince de sandığı çiftlik evine yolladım.”

“Bence vicdan azabından çok el âlem ne der diye endişelerinden yine gizli yürütmüşsündür ilişkini anne. Orada bile tam dürüst olmamışsın. Bu sefil hayatınla benim de özel hayatıma karışma.”

“Bak oğlum anlatayım, lütfen.”

“Hayır, daha fazla duymak istemiyorum. Artık bana karışma. Ben sevdiğim kadınla olacağım. Seninki gibi yalan bir hayat yaşamak istemiyorum. Şimdi lütfen gider misin?”

“Evladım, dinle beni biraz. O zamanın şartlarında böyleydi. Babana duyduğum saygıdan daha sonra evlenmedim. Ben senin hata yapmanı istemiyorum.”

Fuat artık sesini yükselterek

“Yeter artık! Bana karışma, zaten bir kere hata yaptırdın. Sevmediğim bir kadınla evlendirdin. Şimdi artık git.”

“Ben çok üzgünüm ve seni seviyorum bunu bil,” diyerek vakur tavrından ödün vermek istemeyerek odadan ayrıldı Selma Hanım.

Annesinin odadan çıkmasından sonra kapıyı çalarak, İsmail geldi. Endişeli olduğu her halinden belliydi.

“Ne oldu, beyim, anneniz ağlıyor?” diye sordu.

“Yok bir şey İsmail. Sen onu eve götür. Ben daha iyiyim. Kendim dönebilirim. Olmadı bir gün daha kalırım. Hadi sen git. Yalnız kalmak istiyorum.”

Hastanede çeşitli tetkikler yapıldı. Dinlenmesi gerekiyordu ve eve gitmek istemiyordu. Boş eve gitmek, yarı hasta bir halde tek başına kalmak istemedi. Temiz, rahat hastaneydi. Burada iyi bakılacağına emindi. Eve gidecek olsa içine düştüğü çemberin daha da daralacağını düşünüyordu. Çember daraldıkça da nefes alamayacaktı. Bunun farkındaydı. Bir gece daha kalıp, sabah eve dönmeye karar verdi. Oldukça sarsılmıştı. Yeni kararlar almıştı ama bunları hazmetmesi için biraz daha zamana ihtiyacı vardı.

Çarşamba sabahı erkenden eve vardığında ikonalarını gördüğü zaman, önceki gün Rana Hanım’la randevusu olduğunu hatırladı. O kadar aklından çıkmıştı ki kadının ısrarları sonucu kabul ettiği bir ziyaretti. Şimdi ise aldığı bambaşka kararlar vardı, bu çok teferruattı ama nezaketen Rana Hanım’ın ofisini aradı. Kendisi o erken saatte ofise henüz gelmemişti, sekreterine bir kaza geçirdiğini hastanede kaldığını, şimdi evde ve daha iyi olduğunu, dinlenmesi gerektiğini söyledi ve Rana Hanım’dan özür dilediğini iletmesini istedi.

Bilgisayarının başına geçti. Maillerine baktı. Sosyal medyadaki Mine’nin profiline baktı. Dönmüştü. Paylaştığı yoldaki fotoğraflara baktı. Çok güzel görünüyordu yine. Üzerine daha da kendine güvenen bir hava gelmişti. Kiminle dönüyorsa onu kıskandı. O adamla bir ilişkisi var mı diye endişe etti. Belki de o adamla ya da başkasıyla birlikte olmuştu bile. Bu ihtimal onu korkuttu ve güzel şeyler düşünmek istedi. Onu ben alıp getirmeliydim diye düşündü. Şoför arabayı kullansa ve biz de arkada sevişsek diye içinden geçirdi. Dolabındaki büyük çekmeceyi açtı ve Mineye ait üzerinde tek bir tel saç kalmış tokayı eline aldı. Hiçbir kokusu yoktu ama tokayı ve saçı kokladı, yanağına sürdü. Toka elinde çalışma odasından çıkıp yatak odasına geçti. Nasıl onu arayacağını ya da yazacağını düşünmeliydi. Çok istiyordu ama cesareti azdı ve düştüğü için biraz ağrıları vardı. Ağrı kesici ve kas

gevşeticisini içip ilaçların rehavetiyle iki saat uyuduktan sonra uzanıp, düşünmeye başladı. Mine ile konuşmak için cesaret toplamaya çalışıyordu.

Acaba kazayı mı haber versem? Belki de öğrenmiştir. Yoksa direkt karşısına mı çıksam?Beni affeder mi?Beni hâlâ seviyorsa affeder. Bu sefer çok farklı olacak. Eski beni sevmiyor, bıkmış bile olsa ben artık eski kafamda değilim. O ne diyorsa o olacak. Sonunda ona açılacağım ve sonuna kadar teslim olacağım, gerekirse yalvaracağım.

Böyle düşünceler, planlar, kurgular içindeyken kapı çaldı. Yine annesi diye başta açmak istemedi fakat sonra diye dayanamayıp kapıyı açmaya karar verdi.

Tüm sadeliği ve güzelliğiyle Mine karşısındaydı. Siyah diz boyunda dar, kolsuz çok sade bir elbise, altına sade siyah topuklu ayakkabılar giymiş, saçlarını tepesinde dağınık bir şekilde topuz yapmıştı. Kulağında bazen günlerce çıkarmadığı küçük altın küpler vardı, yüzünde makyaj yoktu, ama endişeli bir ifade vardı. Hızla eve daldı,

“Sana bir şey oldu diye endişe ettim,” dedi merakla.

Fuat ise gördüğünden mest olmuş, hayran gözlerle Mine’ye bakıyordu. Hafif kekeleyerek,

“iyi sayılırım. Büyük badire atlattım ama şimdi iyiyim. Geldiğin için o kadar mutlu oldum ki.”

Mine meraklı gözlerle üst üste sorularla olayı tüm detaylarıyla öğrenmek istiyordu.

“Ne oldu? Nasıl oldu? Doktor ne dedi?”

“Birkaç ezik ve incinme var. Dinlenmem gerekiyormuş. Ucuz atlatmışım.”

“Ah doğru ya ben de seni böyle ayakta tutuyorum, içeri geçelim, uzan.”

Fuat o tavan arasında bulduğu mektuplar karşısında en başta kaderine lanet etmişti; dünyası başına yıkılmıştı. Şimdi ise kendine felaket gibi gelen o gerçekle karşılaşması ve o merdivenden düşmesi bakışını değiştirmişti. Artık hayattaki en önemli gayesi hayatının kadınını ayağına getirmişti. Uslu bir çocuk gibi biraz da mahcup salona geçtiler. Mine içeriye şöyle bir göz atıp hafif bir şaşkınlıkla,

“Ben burayı hiç bu kadar dağınık görmemiştim,” dedi.

Bir süredir uğraştığı ikonaları incelemeye başladı, Fuat ise bir yere oturmuştu. Fuat'ın uzun süredir çalıştığı Meryem ikonasının önünde durdu. Bir tek onun üzerinde ciddi anlamda çalışmıştı. Hatta bitmiş sayılırdı.

"Bir dakika, buradaki Meryem bana ne kadar benziyor. Yanlış görmüyorum, değil mi? Bu ben olmuş sanki."

Aslında bu soruyu biraz çekinerek soruyordu Mine. İkonaları ile ilgili övgü hariç yorumlardan hoşlanmazdı. Her zaman çok güzel olmuş, sen bir tanesin, harikasın gibi laflar duymak isterdi. Onun dışında eleştirel olmaya yakın bir yorumda hemen tepki gösterirdi, işinden en iyi onun anladığını ima ederdi. Belki kendi de bilerek isteyerek Mineye benzetmemişti ve bu yoruma bozulabilirdi. Bilmiyordu Mine.

Fuat kalkıp ikonadaki portreye bir kere daha baktı.

"Evet. Ne kadar da sana benziyor. Bilinçaltıma işlemişsin. Senin yokluğunda boyadığım ikona sen olmuş. Seni görmek istemişim karşımda."

Bu sözleri o kadar kabullenmiş, o kadar huzur dolu ve olumlu bir şekilde söylemişti ki Mine hayret etti. Bir yandan da mest oldu ama mutluluğunu hemen belli etmek istemedi. Fuat'ın kendisinin hemen şımardığını düşünmesini istemedi. Yine de Mine'nin suratında kontrol edemediği kocaman bir gülümseme vardı.

"Bunları sen mi söylüyorsun, Fuat?"

"Evet. Mineciğim, yokluğun beni çok etkiledi."

"Peki, nasıl düştün?"

Fuat mektuplarla ilgili detayları vermeden Çatalca'daki ev, tavan arası, babasının anılarından başlayarak etrafın karanlık olması, kırık tırabzan, düşmesi ve hastaneye kadar her şeyi anlattı. Mektuplar ve annesiyle ilgili gerçekleri şimdilik saklayıp, uygun bir zamanda anlatmayı düşündü. En sonunda ise çıkardığı bir dersi ekledi.

"Ölebilirdim ya da sakat kalabilirdim, bu kadar basit bir nedenden, bu yüzden hayata artık biraz daha farklı bakıyorum. Her şey benim kontrolümde değil, olamaz da. Belki de kadere boyun eğmek gerekiyor. "

Mine gülümseyerek rahatlığını belli ediyordu.

"Geldiğimden beri şaşırıyorum. Bunları sen mi söylüyorsun diye. Demek merdivenden düşüp kafanı çarpman senin ayarlarını değiştirmiş."

Oturduğu yerden Mine'nin önünde diz çöküp ellerini tutarak,

“Senden çok özür dilerim. Her şey için. Tüm kabalıklarım, seni üzmelerim için. Hepsini telafi edeceğim. Hepsi için tek tek defalarca özür dileyeceğim. Bana ne yapsan haklısın,” dedi.

Mine bu kadarını beklemiyordu. Ne diyeceğini bilemedi. Böyle bir şeyi hep isterdi ama güç eline geçince de yumuşak kalpliliği tutmuştu. Kapris yapmak, ona kendisini üzdüğü her günün bedelini ödetmek gibi bir hesabı olmadığını bu önüne altın tepsiyle gelince fark etmişti. Belki de gerçekten büyüklüğünden, kölesinin dediği gibi yüce gönüllülüğündendi. Şimdi Fuat kazanın etkisindeydi, bu dediklerini ne kadar yapacağını görmek için biraz zaman geçmesi gerekiyordu. Özrünü hemen kabul etmeyip, bunları konuşmayı ertelemeyi tercih etti. Fuat’ın elini sıktı. Gözlerini kırpıp, başını eğdi ve Fuat’a şefkatli bir ses tonuyla,

“Tamam, bunları sonra konuşuruz. Şimdi sen rahatsızsın, dinlenmen lazım. Hadi yatağa yatırayım seni,” dedi.

Fuat Mine’ye bir aşk ve minnettarlıkla bakarak, dediğini yaptı. Beraber yatak odasına geçtiler. Fuat çekinerek Mine’ye sordu.

“Sen de benimle, yanımda uzanacak mısın?”

“Anlaşılan bu sorudan çok bir istek, tamam beraber uzanalım ama boş durmak istemiyorum.”

“Tamam, nasıl istersen.”

“Hadi sen uzan. Hemen geliyorum. Sende okuduğum güzel bir kitap ve notlarım vardı, onu alayım yan odadan.”

Mine’nin yan odaya geçmesi ile Fuat bir an duraksadı, itiraz edecekti ama yapamadı. Bekleyip her şeye razı olmaktan başka bir çaresi yoktu.

Yatak odasının hemen yanındaki bilgisayar odası şimdiye kadar Mine’nin hiç rastlamadığı bir karışıklık içindeydi. Boş bardaklar, oraya buraya bırakılmış kıyafetler, yerlere saçılmış kâğıtlar, bir iki krem kutusu ve her zaman kapalı, kilitli olan ikinci çekmece çok hafif aralıktı. Daha önceleri odada bir şey ararken o çekmeceyi açmaya çalışmış, açılmamıştı ve Fuat da o çekmeceyi açmaya kalktığı için kızmıştı. Bilgisayar da açıktı ama ekran kapalıydı. Fuat yokken bilgisayarı karıştırmak istemedi ama aralık çekmecenin kenarında sıkışmış tanıdık bir kâğıt fark etti. Eski sarı bir kâğıt zarf ve bu zarflardan birkaç tane vardı.

Sessizce çekmeceyi biraz daha araladı ve gördüğü şey karşısında büyük bir şok yaşadı. Zarfların hemen altında ayaklarının fotoğraflarından birinin ucunu gördü. O gizli kölesi için en son çektiği dore ayakkabılarla olan ayaklarının olduğu fotoğrafı o çekmecede gördü. Sadece tek bir kopya baskı almıştı fotoğraftan ve o köleden başka kimsede olmasına imkân yoktu. Kalbi öyle hızlı atmaya başlamıştı ki kendini zanlıyı yakalamış bir dedektif gibi hissediyordu. Bir yandan da duyguları iyice karışmıştı. O gizli kölenin gerçekten var olduğunu öğrenmesi, hem de burnunun dibinde bulmak ama bunu fark edememek şaşırtmıştı.

Çekmeceyi biraz daha açtı içinde önceden yolladığı mektuplar, Fuat'ta kalırken kaybettiğini sandığı bir iç çamaşırı, geçen gün çantasına koymayı unuttuğunu sandığı oyuncak tıpa, silikondan bir penis kelepçesi, siyah kalın bir kurdele, şeffaf bir poşet, bir takı kutusu, kaçmış bir naylon çorap vardı.

Şimdi Fuat'a şefkat mi duysun, kızsın mı bilememişti. Gerçek hisleri kendine yazan köleninki gibiyse bunca sene neden kendini böyle gizlemişti? Onu nasıl bu kadar kandırabilmişti? Buna kızıyordu. Diğer taraftan da kendini bu kadar gizlemeye ihtiyaç duyuyorsa incinmekten, kullanılmaktan korkuyor demekti. Bu ona şefkat duyması için bir sebepti. Kim bilir sahibesinin huzuruna çıkıp emir almak olan gerçek tutkusunu bir ömür boyu ifade edemediği ve gizlediği için ne kadar açtı bunu yaşamaya. Bir mektubunda da bundan büyük bir susuzluk olarak bahsetmişti. Mektupları düşününce birden aklına geldi, kölesi ona bir anahtar da yollamıştı. Hemen koşa koşa salona çantasına bakmaya gitti. Fuat ise seslendi ona.

“Neler oluyor? Gelmiyor musun?”

“Bir şey arıyorum, sen uzan geliyorum.”

Hatırladığı kadarıyla mektubu okuduktan sonra şimdi taktığı, en çok kullandığı çantanın gözüne atmıştı anahtarı.

“Umarım başka yere koymamışımdır. Ne olur onu bulayım.”

Neyse ki anahtar bıraktığı yerdeydi, geri bilgisayar odasına geçti, orada elindeki bu anahtarı açacak bir çekmece aradı. İlk başta hiçbir uygun yer göremedi. Mektupların olduğu çekmece zaten halihazırda açıktaydı. O çekmeceyi geri kapadı, anahtarı orada denedi ama uymadı. Hemen üst çekmece açıkken fark etmediği, en alt çekmeceye baktı. Burayı önceden açmaya bile kalkmamıştı. Fuat'ın genelde en alt çekmeceleri boş oluyordu,

ya da en işe yaramaz şeyleri dolduruyordu. Anahtar bu unutulmuş çekmeceye uydu. Kilit çoktandır açılmamış gibiydi, hafif zorlayarak da olsa kilidi açtı. Çekmecenin içinde bir tasma, deriden bir yüz maskesi, bir ağız maskesi, bir çift pranga, tutma yeri ahşaptan ve Mısır motifli, ucu ise siyah deriden eski bir kırbaç, bir çift kelepçe, birkaç tane açılmamış paketinde naylon ve file jartiyer çorapları vardı.

İçinden, Fuat'ın gizli hâzinesi buymuş demek, diye geçirdi. O zaman okuduğu bir ritüel aklına geldi. Kölenin sahibenin huzuruna ilk çıktığı anda tasmalanıp dört ayak üzerinde yere kapanarak, sahibenin onun ensesine basarak köleliğe kabul buyurması töreni. Şimdi bunu Fuat'a uygulamasının daha doğru olacağını düşündü. Bunlar ne, diye Fuat'a hesap sorsa, onun anlatacakları ve belki de utanması onun iyice içe kapanmasına ve bu dürtüsünü derinlere itmesine sebep olacaktı. Hazır bu ortaya çıkmışken onu köle olarak huzuruna kabul etmesi herkes için en iyisiydi. Bir tek içinde ya Fuat bunları sadece eğlenmek, sadece bir hayal olarak yazdıysa ve hiç ciddiyet yoksa diye bir ufak endişe vardı. İşte o zaman komik duruma düşebilirdi, ya da çekmeceleri neden karıştırdın diye kızabilirdi ama ortada bir anahtar vardı. Bu anahtar ona verilmişti ve doğru deliği bulduğu zaman asla affetmez sokar açardı Mine. Fuat'ın kalbinin, sırlarının anahtarı kendindeydi. Mutlak güç ondaydı.

Eline kırbacı ve tasmayı alıp yatak odasının kapısının pervazında durdu. Kendisini aynada görüyordu. Siyahlar içinde, topuklu ayakkabılar ve elinde kırbaçlı yansımasına baktı. Fuat onu fark etmişti ve elindeki tasma ve kırbacı görmüştü. Hiç sesini çıkarmadı. O kadar heyecanlanmıştı ki kalp atışlanrının sesi neredeyse dışarıdan duyulacaktı. Mine Fuat'ın onu gördüğünü ama sessiz kaldığını anladı. Sahibini fark etmiş itaatkâr bir köle gibi sessizce onu bekliyordu. Fuat'ın o uysal hali ona ilk emiri vermek için daha da cesaret verdi. Gelecek sadece onun emrindeydi.

“Hey köle! Artık huzuruma çıkma vaktin geldi. Önümde eğil bakalım, tasmalanma vaktin geldi. Seni kölem olarak kabul edeceğim artık...”

Üzerimdeki tüm yüklerden kurtulup,

tek sorumluluğumun sahibimin istekleri ve memnuniyeti olduğunu bilmenin,

bir kul olduğumu bilmenin mutluluğu bu yaşadığım.

Bu hayatta birine kulluk yapmak,

isyankâr ve tek başına olmaktan çok daha insanı Tanrı'ya yaklaştıran bir şey.

18

Ayağa kalktım ve onun önünde diz çöküp dört ayak üzerinde durdum. Tam ayaklarının dibinde. Boynuma tasmayı geçirdi ve topuklu ayakkabısıyla enseme bastırdı. Saçımdan tuttuğu gibi yüzümü aynaya çevirdi. Tasmamı tutan ellerin sahibini, yüce sahibemi ve onun hizmetkârı olmuş halimi bana bir kere daha gösterdi.

Siyah vücut hatlarını belli eden dar elbisesi teninin az bir kısmını gösteriyordu. Ayağını benim enseme bastırdığı zaman etek kısmı iyice gerilmiş sahibemin sütun gibi bacakları biraz ortaya çıkmıştı. Tasmamı otoriter bir şekilde sağ eliyle tutuyor, diğer eliyle uzun kısmını elimin üzerinde sarıyordu. inanamıyorum sonunda onun huzurunda, onun hizmetindeydim. Hayatımda en unutamayacağım, ikinci hayatımın ilk günüdür o gün. Aynada gördüğüm o sahne ömrümün geri kalanının bir özeti, mutluluğumun resmidir. Topuğuyla sol yanağımı dürttü, beni ayağıyla yönlendirerek,

“Hadi gidiyoruz. Gel benimle köpeğim,” diye emrettikten sonra, beni mutfağa ona kahvaltı hazırlamam için götürdü ve hizmetim başladı.

Birinin önünde, onun iktidarında ve onun köpeği gibi durmanın neresi mutluluk diyebilirsiniz. Benim için ise sevdiğim kadına tabii olmak ondan emir almak yaşadığım huzurun ve mutluluğun tepe noktası. Üzerimdeki

tüm yüklerden kurtulup, tek sorumluluğumun sahibimin istekleri ve memnuniyeti olduğunu bilmenin, bir kul olduğumu bilmenin mutluluğu bu yaşadığım. Bu hayatta birine kulluk yapmak, isyankâr ve tek başına olmaktan çok daha insanı Tanrı'ya yaklaştıran bir şey. Bir kişiyi kendi tanrıçan olarak görmek, ona itaat etmek en büyük günah olan kibirden arınmanın ve hafifleyerek mutlu olmanın mutlak yolu bana göre. Bunu ömür boyu arayıp, sonra kulluk yapabileceğim o yüce kişiyi bulduğum için çok şanslıyım. Birçok insan bu mutluluğu yaşayabilecekleri bir kişiyle karşılaşmadan ve mutluluğu tatmadan hayattan göçüyor. Ben hayatımın tanrıçasını buldum.

Benim sahibem bir kraliçe gibi gösterişli ve güçlü. Bir tanrıça gibi yüce gönüllü ve bağışlayıcı, bir hükümran gibi sert ve dediğim dedik, itaatkâr ruhum ancak onun yanında huzur buldu, ondan başkasına asla böyle hizmet edebileceğimi sanmıyorum. Bu yüzden ona hizmet ettikçe ona minnettarlığım da büyüyor bana bu yüce zevki tattırdığı için. Hayatında her şeyin bir başka birinin kontrolünde olması, kaderinin bir başkasının elinde olması, attığın her adım için birinden izin ve emir almak aslında ne kadar rahatlatıcı, mutluluk verici bir şey anlatamam.

Sahibemin köleliğine kabul edildiğim günden beri tüm yazı onun hizmetinde geçirdim. Hayatımın en uzun, en maceralı yolculuklarını yaptım. Kimi zaman sahibem kölelik görevimi onun erkeği olarak icra etmemi istedi ve benim onunla eşit, hür bir insan gibi davranmama izin verdi, inanın sıradan şeylerden bu kadar zevk alamazdım. Bunun sahibemin bana bir armağanı olduğunu bilmek, onunla karşılıklı oturmayı bile tarif edilmez bir zevk haline getirdi. Yine de benim için en büyük mutluluk onun ayakları dibinde yatmak. Benim için sahibemin buyruğu altında dizlerinin dibinde yaşamak bir bebeğin anne karnında yaşadığı huzurlu ve güvenli ortam gibi. Bazen sahibem onun yanında bir cenin gibi kıvrılıp yatmama, uyumama da izin veriyor ki hayatımda hiç böyle deliksiz uyumamıştım.

Tüm yazı yollarda ve değişik şehirlerde geçirdikten sonra sahibem benden bir ödev hazırlamamı istedi. Bizim hikâyemizi tam en baştan kâğıda dökmemi istemişti. İlk tanıştığımız zamandan hayatımızı, kaderimizi değiştiren son haftaya kadar olan yaşadıklarımızı romanlaştırmaktı yeni görevim.

Değerli okuyucu bu kitabı hayatında ilk defa sahibesinin emriyle roman yazan ben kaleme aldım. Aldığım emrin en önemli kısmı iki tarafa da

uzaktan bakabilmekti. Tüm kitap boyunca kimliğimi gizlemem bu yüzdendi. Mine'nin anlattıklarının yanında hayal gücümden de zaman zaman yararlandığımı siz okuyuculara söylemem boynumun borcudur.

Değerli Sahibem Mine Hanım bu kitabı okumayı bitirdiğinde, bu sayfaları okurken sizinle birlikte bir hediyeden haberdar olacak. Köleliğimin kabulünde anahtarla açtığı üçüncü çekmecenin üzerinde mektupların bulunduğu yerde hâlâ bir takı kutusu bulunuyor. O kutunun içine baktığında iki tane yüzük bulacak. Eğer Efendim emrederse ben kendisiyle hayatımı birleştirmeye ve ömür boyu kölesi olmaya ve her tür damgalanmaya hazırım. Kendisinin kararını ve emirlerini bekliyorum.

Senelerdir kadınların kendilerine kötü davranan erkeklerden hoşlandıklarını düşünerek yanılmışım.

“Bir erkeği aslında kadınlar erkek yapar.

Bu anneden başlar, diğer kadınlar şekillendirir ve bir kadın da noktayı koyar."

"İnsan kızgın olduğu birini terk edemez. Yoksa gittikten sonra aklının, kalbının bir tarafı geride kalır, gitmekle kalmak arasında gereğinden uzun düşünürseniz, gitmeden oyun bir el daha uzayabilir ama artık aynı oyun olmaktan çıkar."

Erotik bir güç ve iktidar savaşı.Ne istediğini bilen ve devamlı kendi yolunu seçen bir kadının bir sahibeye dönüşmesinin hikâyesi… En büyük zevklerinden biri kışkırtmak ve yoldan çıkartmak olan gazeteci Mine'nin hayatı münzevi ikona restoratörü Fuat'la tanıştıktan sonra başka bir çizgide ilerler. Ayrı dünyaları birbiriyle çarpıştığında ikisinin de aşka ve hayata karşı bakışları değişecektir. Aralarındaki tensel çekim, onları aşkın sadece

naif ve tutkulu coğrafyasına çekmekle kalmaz, kimi zaman da uçlara sürükler.

Aşkta huzur yoktur, bir suç ortaklığıdır aşk… Karolin Fişekçi'den Türkiye'nin ilk femdom erotik romanı. Yazar, bu ilk romanında aşk, cinsellik, tutku ve kadın-erkek ilişkisine dair tüm sınırları zorluyor. Fetişleri bir ressamın fırça darbeleriyle satırlara işliyor.

YAMAHA